MERCENAR

8 WAR SPECIAL WAR SPECIAL WAR

AXEL KILGORE

Unda de șoc

AXEL KILGORE

UNDA DE ŞOC

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
NICOLAE CONSTANTINESCU

Coperta: USSOFT şi EDITURA Z

EDITURA Z
BUCUREȘTI
1996

CAPITOLUL I

În timp ce supraveghea drumul care scânteia în lumina farurilor, Philip Cooper îşi permitea să privească din când în când spre pasagera lui. Cu capul dat pe spate, Joan sufla leneşă norişori de fum în vechiul Buick Roadmaster. Degetele sale duceau ţigara Marlboro la gură cu gesturi de o graţie desăvârşită. Buzele ei strângeau cu senzualitate filtrul ţigării. Părul ei auriu şi buclat, sânii rotunzi sub tricoul alb, ochii verzi care străluceau în lumina mov a felinarelor…

Ochii albaştri ai lui Philip începură şi ei să strălucească. Coti la stânga, ieşi de pe drumul pustiu şi pătrunse într-o parcare mică de la marginea plajei din Malibu.

Stinse farurile, opri motorul şi se întoarse spre Joan zâmbind:

— Terminus.

Fata stinse ţigara, întinse mâna şi mângâie obrazul lui Philip.

— Facem o plimbare pe malul apei?

Tocmai asta se pregătea să propună şi el.

Tinerii se descălţară şi, ţinându-se de mână, coborâră pe plajă, simţind cu plăcere nisipul răcoros şi uşor umed care le scârţâia sub picioare.

Calea Lactee îşi revărsa pulberea de diamante de la un capăt la celălalt al bolţii cereşti. Cerul era un uriaş capitel albastru care se întindea deasupra Pacificului. Geamandura gigantică plutind pe o mare de stele, o lună rotundă le zâmbea ca într-un film de Walt Disney. O noapte superbă. O noapte pentru îndrăgostiţi.

Philip şi Joan dispăruseră de un sfert de oră. Deodată, farurile unui taxi albastru luminară vechiul Buick.

— Va aştept, domnule? întrebă şoferul.

Clientul era un bărbat înalt, slab, de vreo şaizeci de ani, purta ochelari mici cu ramă rotundă, cu puţin păr alb pe la tâmple şi în rest chel.

Pasagerul răspunse într-o engleză cu un puternic accent slav:

— Nu. Am întâlnire cu nişte prieteni care au aici o casă. Le voi face o surpriză venind pe plajă.

Aleksandr Piţovski apucă o servietă de piele aşezată lângă el pe banchetă şi coborî din taxi. Se apropie de portiera din faţă şi întinse şoferului câteva bancnote:

— Păstrează totul.

Omul de la volan luă banii, mulţumi şi porni imediat înapoi spre Los Angeles.

Piţovski se opri un moment să examineze Buickul. Ciudat. Maşina aceea i se părea mult prea veche ca să fie a celor de la FBI cu care trebuia să se întâlnească.

Poate că era un vicleşug ca să treacă neobservaţi. Sau poate se înşela.

Specialitatea lui Aleksandr Piţovski nu era automobilul, ci fiziologia sistemului cerebro-spinal.

Noul venit strânse mânerul servietei şi porni în direcţia plajei sub cerul înstelat.

*

La trei kilometri de Malibu, doi bărbaţi închiseră portierele unei maşini Dodge de culoare cenuşie, oprită pe un promontoriu stâncos care domina plaja. Deşi era o noapte caldă, John Brynes şi Max Dekker purtau pardesie de gabardină cu epoleţi. Amândoi aveau o statură atletică. Amândoi porniră cu un pas suplu pe cărarea în pantă care cobora spre ocean.

— Nici măcar nu e miezul nopţii, remarcă Dekker uitându-se la ceas. Va trebui să aşteptăm mai mult de un sfert de oră.

— Exact cât am prevăzut pentru curăţarea terenului, răspunse Brynes. Trebuie să fim singuri când va apărea bătrânul.

Niciun zgomot nu tulbura liniştea nopţii, cu excepţia trecerii sporadice a vreunei maşini pe drum, a ţârâitului îndepărtat al greierilor şi a freamătului valurilor care udau molcom plaja.

— Vezi bine că nu e nici ţipenie de om, mormăi Dekker arătând spre întinderea întunecată de nisip şi pietriş.

Brynes scoase o lanternă mare din buzunar şi zise rânjind:

— Ai să vezi.

Făcu semn însoţitorului său să-l urmeze în tăcere şi se îndreptă spre o stâncă mare. În timp ce se apropiau, cei doi bărbaţi auziră gemete.

— Ce mai e şi asta? şopti Dekker.

Brynes duse un deget la gură cerându-i să tacă. Sări brusc în spatele stâncii şi aprinse lanterna.

— Care mama dracului eşti? strigă vocea unui bărbat.

Un tânăr ameninţător se ridică în picioare în lumina albă a lanternei. Făcu un pas înainte şi răcni:

— Căraţi-vă de-aici, fir-ar să fie!

Fata de la picioarele lui, goală şi ea, se ghemuise, încercând să-şi ascundă cu braţele sânii albi.

— Acest Don Juan e lipsit de educaţie, zise ironic Dekker.

— Mda, aprobă Brynes chicotind. Dacă n-aş fi conştient de problemele demografice pe care le are ţara, i-aş băga boaşele înăuntru cât ai zice peşte.

— Ce vreţi? zise tânărul. Caftea1ă? Doi contra unu… Asta e prea de tot…

Brynes îl văzu sprijinindu-se cu spatele de stâncă şi apucând discret o piatră mare.

Jocul durase destul. Agentul îşi scoase legitimaţia.

— Poliţia.

— Copoi afurisiţi! exclamă tânărul. Nu puteţi să vă ocupaţi de drogaţi sau de tipii care sparg băncile în loc să ne sâcâiţi pe noi?

Uitând de pudoare, fata se ridică şi-l prinse de braţ ca să-l calmeze. Tânărul puse piatra la loc pe stâncă.

Fata se uită la Brynes zâmbind.

— La urma urmelor, domnule agent, n-am făcut nimic rău…

Brynes o examină cu o licărire ironica în privire, apoi zise:

— Tu, puicuţo, nici măcar nu ştiu dacă eşti majoră.

Fata păli.

— Haide, plecaţi! le ordonă el. Căraţi-vă până nu vă apuc de urechi ca să va duc la părinţii voştri!

Tinerii nu se lăsară rugaţi. Îşi luară hainele împrăştiate pe nisip şi o zbughiră fără să mai piardă timpul cu îmbrăcatul.

Poliţiştii izbucniră în râs şi se îndreptară spre alte stânci, în mai puţin de zece minute alungară vreo cincisprezece vagabonzi, beţivani şi îndrăgostiţi în diferite stadii ale extazului.

— Dumnezeule mare! murmură Dekker năucit. N-aş fi crezut niciodată că plaja e atât de populată noaptea!

— Ei, da, locurile pustii devin din ce în ce mai rare, zise Brynes.

Se uită la ceas şi adaugă:

— Douăsprezece şi zece. Piţovski trebuie să apară. Hai să ne ascundem până vine.

Oamenii de la FBI se lăsară pe vine în spatele unei stânci mari, de unde alungaseră o pereche de îndrăgostiţi.

*

Aleksandr Piţovski se uită la cadranul luminos al ceasului de la mână. Sosise mai devreme. Chiar dacă se aflau deja acolo, oamenii de la FBI probabil că nu se vor arăta înainte de douăsprezece şi un sfert, ora la care fusese fixată întâlnirea.

Pe marginea plajei se înălţau case luxoase. Niciuna nu era luminată şi păreau nelocuite. Piţovski ştia că era vorba de proprietăţile unor industriaşi bogaţi sau ale unor celebrităţi de la Hollywood.

Piţovski se duse să se aşeze pe nişte structuri imense de lemn care susţineau o terasă şi-şi puse servieta pe genunchi.

Preţioasa lui servietă, prima jumătate a cadoului pe care avea să-l facă americanilor. Căci astăzi, cei care voiau să fugă în Vest aveau tot interesul să aducă cu ei informaţii serioase. Mai ales de la ciudatul reviriment al ultimilor transfugi din KGB.

În apropierea marelui salt, savantul sovietic se simţea cuprins de o excitare specială, aşa cum nu mai simţise niciodată până atunci. Se concentra forţându-se să-şi recapete calmul.

Ca mulţi oameni de ştiinţă, Piţovski avea şi el latura lui de visare, de extravaganţă, în afara realităţii. Dar în general era un om ponderat. Talentul şi inspiraţia nu erau suficiente pentru ca un om să ajungă la nivelul de competenţă şi de recunoaştere internaţionala ale lui Aleksandr Piţovski. Mai era nevoie şi de mult discernământ, circumspecţie şi stăpânire de sine.

În curând va fi cât se poate de relaxat; nu avea niciun motiv să fie altfel. Noaptea era călduţă şi senină, şi nu remarcase nimic suspect. Ceea ce avea să se petreacă peste câteva minute nu era, în fond, decât concretizarea unei hotărâri luate cu doi ani în urmă, şi avusese destulă vreme pentru a se obişnui cu ideea unei schimbări radicale a vieţii.

Aleksandr Piţovski participa la un colocviu despre talamus şi hipotalamus la Universitatea din Chicago când primise o invitaţie neaşteptată pentru a ţine o conferinţă la UCLA. Îşi strânsese documentele şi sărise în primul avion fără nicio ezitare.

Când ajunsese în California, savantul luase legătura cu biroul local al FBl-ului şi ceruse azil politic în schimbul unor dezvăluiri legate de ultimele sale lucrări care aveau să facă mare vâlvă. Fireşte, nu dăduse decât frânturi de informaţii, dar spusese destul pentru a stârni interesul interlocutorilor.

Piţovski participa deseori la reuniuni ştiinţifice în America şi în Europa Occidentală. Autorităţile ţării sale nu avuseseră niciodată vreun motiv să-l bănuiască şi astfel câştigase o mare libertate de mişcare. Nu făcea parte dintre acei savanţi care nu puteau să facă niciun pas fără să nu fie însoţiţi de doi-trei aşa-zişi asistenţi musculoşi care aveau misiunea să-i supravegheze.

Seninătatea lui s-ar fi topit ca zăpada la soare dacă i-ar fi putut vedea pe cei doi oameni ai KGB-ului, ascunşi ceva mai departe, în umbra altei case de la marginea plajei. Dar, chiar dacă ar fi întors capul în direcţia lor, nu ar fi putut să-i vadă. Mai întâi pentru că Piotr Grasutov şi Ivan Krasolniki erau foarte bine ascunşi. Apoi pentru că, în ciuda ochelarilor, Piţovski era miop ca o cârtiţă.

Krasolniki luă de la ochi binoclul cu infraroşii şi se întoarse spre camaradul lui, un bărbat mic de statură şi solid, cu părul tuns perie.

— Stă jos şi aşteaptă. Nu ţi se pare ciudat?

Piotr deschise o valijoară în care se afla o armă AK-47 demontată şi începu să asambleze piesele puştii, apoi răspunse:

— Mda, Ivan. În locul lor, eu aş fi ales un loc plin de oameni. Locul cel mai bun pentru o întâlnire discretă. Chiar dacă ar fi fost reperaţi, adversarii n-ar fi putut interveni în mijlocul mulţimii fără să stârnească un mare scandal.

— Dar mai e şi formula inversă, îşi dădu cu părerea Ivan, cea a locului complet pustiu. Dacă eşti reperat, poţi riposta. Aici însă e un fel de compromis. Pe plajă nu e nici ţipenie de om, dar marginea drumului e plină de case.

— Mda, mormăi Piotr, capitaliştii au de multe ori idei ciudate…

— Sau… zise Ivan gânditor.

— Ce?

— Sau a greşit locul.

— Ce? exclamă Piotr stupefiat.

Ivan rânji încetişor.

— Grigori mi-a povestit asta. Piţovski este superdotat în ceea ce priveşte materia cenuşie, dar în privinţa topografiei e nul. Într-o zi primise sarcina să-l fileze de la Berna. Piţovski a închiriat o maşină ca să se ducă la o reuniune care avea loc la Frieburg. Dar a luat-o spre Lucerna.

— Nu se poate!

— Pe cuvântul meu, îl asigură Ivan. Vladimir era împreună cu Grigori. Poţi să-l întrebi. Bătrânul mersese deja o bucată bună de drum înainte de a se opri ca să întrebe pe unde s-o ia. Grigori şi Vladimir erau convinşi că pregătea ceva nasol. Tocmai voiau să intervină când Piţovski a făcut liniştit cale întoarsa. Şi a ajuns la Frieburg cu o oră întârziere.

— Incredibil! murmură Piotr. Aceşti super-deştepţi fac uneori nişte chestii de te lasă mască!

Agentul mişcă chiulasa armei provocând un pocnet metalic.

— Fără zgomot! îi ceru Ivan. Şi nu uita ordinele! Nu tragi decât în caz de necesitate absolută!

Piotr dădu din umeri agasat.

— Necesitate… necesitate… nu trag decât ca să nimeresc în plin. Asta înseamnă pentru mine necesitate.

— Nu tragi decât dacă îţi spun eu. Scurt!

Tipul scurt de statură răspunse cu un bombănit, apoi puse un încărcător plin la armă şi întrebă:

— Şi maşina de colo? A cui crezi că e?

— Nu ştiu. Poate că e o rablă rămasă în pană. Sau poate că e a proprietarului uneia dintre aceste case.

Piotr se uită la ceas.

— Am trecut cu şaptesprezece minute de miezul nopţii.

Ivan puse din nou binoclul la ochi.

— S-ar zice că tovarăşul Piţovski a început să-şi piardă răbdarea. Sunt convins că trebuie să se întâmple ceva. Ei! Piotr! Uite, vine lume nouă!

— Am văzut, mormăi celălalt cu o voce plină de cruzime. Tipul din stânga se

vede foarte bine în vizorul tovarăşului Piotr Grasutov.

— Nu te ambala, tovarăşe Piotr Grasutov, zise Ivan Krasolniki. Tipii ăştia doi nu seamănă deloc cu nişte poliţişti. Sunt un băiat şi o fată de vreo douăzeci de ani.

— Aiurea… Ca să poată să înşele mai bine lumea…

— Ţi-am spus să te potoleşti!

Două siluete neclare se apropiau, profilându-se pe nisipul albicios.

Aleksandr Piţovski apucă servieta şi se ridica. Americanii ăştia!… Chiar şi oamenii FBI-ului întârziau când era vorba de o astfel de ocazie!

Savantul era convins că cele două persoane care se apropiau, venind pe lângă apă, erau persoanele cu care trebuia să se întâlnească. Coborî spre ei agitând braţele.

— La naiba! şopti Krasolniki. Se duce înaintea lor!

— Ce ţi-am spus! zise Piotr.

*

— Ce vrea de la noi tipul ăsta? întrebă Joan îngrijorată.

— Nu ştiu, răspunse Philip. S-ar zice că are o problemă. Haide să vedem.

— Nu. Hai să plecăm! Nu-mi place chestia asta. Mi-e frică.

Philip Cooper zâmbi.

— Haide draga mea, nu fi prostuţă. Uită-te la el! Are părul alb şi ţeasta îi luceşte ca o bilă de biliard. Ce-ai vrea să ne facă? Chiar dacă ne-ar căuta râcă, sunt în stare să-l pun la pământ cât ai clipi.

Philip se îndreptă cu un pas hotărât spre bătrân. Joan, temătoare, rămase mai în urmă. La mai puţin de zece metri, bătrânul se opri stupefiat.

— Ce-ai păţit? întrebă Philip.

Nu auzi niciun răspuns. Dar în liniştea nopţii răsună un strigăt:

— *Tavariş Piţovski! Stoi!!*

Philip şi Joan întoarseră capetele în acelaşi timp cu sovieticul. La o depărtare de vreo cincizeci de metri, în umbra unei case, se ivise silueta întunecată a unui om.

— *Ruki verh!*[1] răcni Ivan Krasolniki.

Aleksandr Piţovski ezită o fracţiune de secundă, apoi îşi puse servieta sub braţul drept şi o luă la fugă pe plajă.

Trebuia să fugă. Să nu fie prins. Nu acum. Nu putea să suporte această idee. Era clar că cei doi tineri nu erau oamenii FBI-ului. Numai că îşi dăduse seama prea târziu. Dar poate că încă mai putea să scape. Poate ajungea la una din case, alerta pe cineva, chema poliţia. Era dispus să facă orice numai să nu cadă în mâinile celor de la KGB.

---

[1] Sus mâinile! (n.a.).

— Idiotul! bombăni Ivan. Fuge. Trebuie oprit.

Asta însemnă pentru Piotr Grasutov că putea să tragă. „Trebuie oprit.” Numai aşa putea înţelege aceste cuvinte. Ridică arma, ochi şi apăsă pe trăgaci.

*

— S-a făcut şi optsprezece minute, zise Brynes. Piţovski întârzie.

— La naiba! mormăi Dekker. Să nu i se fi întâmplat ceva!

— Să sperăm. Altfel o cam încurcăm. Sau mai curând Jeff…

— Exact. Când un tip ca Piţovski telefonează la FBI şi spune că vrea să rămână în Vest, propunând în schimb ultimele lui descoperiri despre materia cenuşie, e mai bine să nu ratezi această ocazie.

— Şi era mai bine să-i fi anunţat pe cei de la Washington. Jeff n-a făcut-o, crezând că acest caz va fi trecut imediat celor de la CIA. A vrut să tragă spuza pe turta lui şi a pus totul la cale fără să anunţe pe nimeni. Dacă iese prost, totul o să se spargă în capul lui.

— Mda, o s-o cam păţească! Doar dacă… Dacă ceilalţi au pus mâna pe Piţovski, e destul să ne ţinem gura ca să nu afle nimeni. Doar n-o să se apuce rusnacii să dea cu goarna.

În momentul acela răsună un foc de armă.

— La dracu! exclamă Brynes. Cred că nu va fi deloc uşor să păstrăm secretul.

— Joh… Johnny… se bâlbâi Dekker. Crezi că…

— Ce, ai nisip în urechi? N-ai recunoscut clănţăul armei?

*

Împuşcătura bubui în urechile băiatului.

Philip Cooper îl văzu pe bătrân scăpând servieta şi depărtând braţele ca un crucificat. Tânărul scoase un ţipăt şi se repezi spre el. Instinctiv, fără să se gândească. Nu ştia ce-l mână de la spate, dar trebuia să-l ajute pe acel om, să nu-l lase să cadă. În spatele lui auzi strigătul îngrozit al iubitei sale:

— Philip! Nuu!

Nu auzi strigătul plin de furie al lui Ivan Krasolniki:

— Imbecilule! L-ai împuşcat! Opreşte-te, Piotr.

Prea târziu. Ţeava puştii de asalt se deplaseze cu câţiva centimetri spre dreapta şi degetul lui Piotr Grasutov apăsase pe trăgaci.

CAPITOLUL II

Joan striga întruna:

— Philip, nu! Nu! Nuuu!

Ochii ei mari erau plini de groază. Fata văzu o stea roşie, oribilă, formându-se pe tricoul alb când glonţul ieşi prin spatele lui Philip, lăsând în urma lui o rană cu marginile ciopârţite.

Fata scoase un urlet prelung de animal rănit în momentul în care Philip se prăbuşea practic în braţele lui Aleksandr Piţovski. Cele două cadavre rămaseră nemişcate pe nisipul umed.

Joan se aruncă peste corpul lui Philip, îl luă în braţe, şi îl scutură disperată de durere, încercând zadarnic să-l readucă la viaţă.

— Philip…

Dar ochii albaştri ai băiatului o priveau fix, lipsiţi de orice expresie, încremeniţi pentru totdeauna. Fata izbucni în hohote spasmodice.

*

— Ţicnitule! izbucni Ivan Krasolniki. Îţi garantez că asta o să te coste scump!

— Păi mi-ai spus să-l opresc! protestă Piotr.

— Dar nu să-l împuşti, idiotule! Nu trimiţi pe lumea ailaltă pe unul cu capul lui Piţovski, chiar şi atunci când tipul vrea să facă glume!

În schimb, moartea lui Philip Cooper nu părea să-l afecteze câtuşi de puţin pe Krasolniki. Şi nici durerea acelei fete disperate care plângea în noapte la cincizeci de metri de casă.

Pe drum apăru lumina unor faruri, apoi se auzi zgomotul unui motor.

— S-o ştergem, zise Ivan. În curând o să dea năvală poliţia.

— Şi servieta?

— Du-te după ea. Oricum, probabil că nu conţine nimic esenţial. Bătrânul nu era un idiot. Probabil că n-a luat cu el decât atât cât să-i ademenească. Cu siguranţă că partea cea mai importantă e ascunsă undeva şi le-ar fi cedat-o în schimbul unor angajamente ferme. De altfel tovarăşa Merţlota are copia tuturor acestor documente.

— Merţlota?

— Nina Merţlota, asistenta lui Piţovski. Mi-e frică să-ţi fac cunoştinţă cu ea. Fiindcă asta vreau să rămână întreagă!

— Atunci lăsăm servieta?

— Nu. Du-te totuşi s-o iei. Cu cât vor avea mai puţin, cu atât mai bine!

Joan auzi paşii unui om care se apropia în fugă. Îl văzu pe sovieticul înarmat cu

puşca de asalt şi crezu că vine s-o ucidă. Rămase nemişcată. Nici măcar nu-i era frică. Acum nimic nu mai avea importanţă.

Deodată, pe marginea drumului răsunară alte împuşcături. Cineva strigă:

— Piotr! *Idi şiuda! Bistro!*[2]

Omul cu puşcă se întoarse. Joan îl urmări cu privirea. Sovieticul se pierdu în umbra casei. Cei doi indivizi o luară la fugă printre dune trăgând în cei care deschiseseră focul asupra lor.

După câteva secunde, se auzi zgomotul unei maşini şi scrâşnetul cauciucurilor pe asfalt.

Cu privirea tulbure din cauza lacrimilor, Joan îşi lăsă capul să-i cadă peste cadavrul lui Philip. Simţea nisip în gură şi atingerea vâscoasă a sângelui pe obraz… Gustul sărat al nisipului… Gustul sărat al sângelui. Sângele lui Philip care o iubise adineauri la marginea apei.

Pe jumătate inconştientă, Joan mai auzi încă voci şi paşi care striveau nisipul umed. Simţi că e apucată de subsuori, ridicată pe sus, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

*

— Dar nu e cu putinţa! Nu-mi vine să cred că exista astfel de păMpălăi! răcni Greg DePaul agitându-şi pipa stinsă.

Aşezat pe un scaun de lemn în fundul sălii, Hank Frost îşi potrivi panglica neagră de piele peste ochiul stâng. Apoi începu să se scotocească metodic în toate buzunarele gecii de piele, scoţând pe rând o brichetă Zippo, o batista mare în carouri, o grămăjoară de tutun pe care o fărâmiţă pe podeaua biroului celor de la FBI, o legătură de chei, o pereche de ochelari negri, un timbru poştal, un cârlig de bancnote plin cu bancnote şi, în sfârşit, pachetul de Camel uşor mototolit.

Mercenarul vârî la grămadă în buzunare tot ce nu-i trebuia imediat şi-şi puse între buze o ţigară strâmbă, o aprinse şi dădu fumul afară pe nas. Puse pachetul de ţigări şi bricheta pe masa metalică pusă la dispoziţia lui de administraţie, apoi îşi îndreptă atenţia spre cei de faţă.

— Când primeşti un telefon de la un tip că Piţovski, zise DePaul furios, nu-l laşi să lâncezească o jumătate de zi! Îi anunţi pe cei de Ia Washington, care vor da ordin să te duci imediat să pui mâna pe candidatul la libertate, indiferent unde se află, chiar răpindu-l dacă e nevoie! Nu le laşi celorlalţi timp să-i repereze mişcările, să-l ia în urmărire şi să-l împuşte!

— Dar, protestă Jeffrey Cummins, am crezut că trebuie să am mai întâi nişte garanţii. Să fiu sigur că…

— Să fii sigur că Piţovski o să-ţi scape de sub nas! Nu-i aşa? îl întrerupse DePaul.

---

[2] Vino aici! Repede! (n.a.).

Şeful biroului local al FBI-ului, Jeffrey Cummins era un tip blonduţ de vreo treizeci şi cinci de ani, slab şi pus la patru ace în costumul său bleumarin. Era însoţit de doi ţipi solizi în pardesie de gabardină care îi fuseseră prezentaţi lui Frost că fiind John Brynes şi Max Dekker.

Cummins nu-i plăcuse din primul moment – stilul de birocrat care îşi trimite oamenii pe teren încercând să câştige el toată gloria. Ceilalţi doi i se păruseră limitaţi şi neînsemnaţi.

DePaul era un bărbat înalt şi brunet pe care Frost îl cunoştea de multă vreme. Îndeplinise câteva misiuni împreună cu el în calitate de colaborator contractual al CIA. După câte ştia Frost, DePaul dăduse totdeauna dovadă de un curaj exemplar în acţiunile grele şi era de o eficacitate redutabilă.

De data asta eficacitatea părea că se destramă din cauza accesului de proastă dispoziţie.

Mercenarul se afla acolo de douăzeci şi cinci de minute şi încâ nu reuşise să adune toate informaţiile necesare înţelegerii misiunii care i se propunea.

La început, cearta dintre CIA şi FBI îl făcuse să zâmbească. Acum începea să-l obosească.

Se ridică şi se apropie de DePaul, care stătea în picioare în faţa celor trei de la FBI. Îi trase din gură cu un gest detaşat pipa pe care DePaul o tot mesteca şi o puse pe masă. Omul de la CIA se uită la el uluit.

— Ce te-a apucat?

— M-a apucat că mă calcă pe nervi să te văd trăgând din chestia asta stinsă! Mai ales că nu serveşte la nimic. Dacă vrei să fumezi, fumează! Dar nu mai înghiţi scuipat înnegrit de „luleaua” asta.

DePaul zâmbi.

— Ai şi tu nervi, tipule?

— Ascultă, Greg, am venit aici pentru că mi-ai cerut-o în mod expres, zise Mercenarul. Ţin să-ţi precizez că m-am deplasat din Atlanta, dacă cumva ai uitat! Şi acum aş vrea să trecem la lucruri concrete. După aceea vă puteţi lua de păr şi fără mine. Deci, despre ce e vorba?

— De o luare de contact deosebit de delicată, răspunse DePaul.

— Îmi închipui că e ceva mai „stingheritor”, dacă faceţi apel la un independent, zise Mercenarul. Cu cine trebuie să iau legătura?

— Cu Nina Merţlota.

— Vai ce nume! Parc-ar fi de pe la noi!

Greg DePaul se încruntă.

— Bineînţeles. Domnişoara Merţlota s-a născut la Novgorod, capitala Texasului, după cum ştie toată lumea.

— Domnişoara Merţlota… repetă Frost. Ca de fiecare dată, îmi pui în cârcă o

fată bătrână cu o mutră de maimuţă, cocoşată şi cu un neg păros în colţul nasului! Mersi, Greg! Nici nu mă aşteptam la altceva de la tine.

DePaul nu răspunse. Cu un mic zâmbet în colţul gurii, omul de la CIA deschise un dosar verde, scoase două fotografii 20x27 şi le întinse Mercenarului. Frost avu un mic şoc. În fotografii putea fi văzută o tânără cu părul negru, cu faţa fină, cu ochi mari şi căprui. Semăna frapant cu Natalie Wood şi degaja aceeaşi impresie de vivacitate şi de farmec natural.

Mercenarul nu-şi putu reţine un fluierat admirativ, după care zise:

— Dacă asta e mutrişoara ei, atunci s-ar putea ca Nina ta să fi meritat deplasarea.

DePaul râse uşurel.

— Ştiam eu că această „vizionare" te va hotărî, obsedat înrăit ce eşti!

— Hei! exclamă Mercenarul. Încă n-am spus da. Crezi că o să mă duci vârându-mi sub nas fotografiile unei femei frumoase? Greşeşti, amice! Am început să mă obişnuiesc cu capcanele tale idioate!

Frost trase adânc din ţigară şi suflă fumul în nasul lui DePaul care, nervos, luă pipa de pe birou şi şi-o vârî iar între dinţi.

— Asta nu serveşte la nimic, Greg, insistă Mercenarul cu un ton sentenţios. Când vrei să nu mai fumezi, întrerupi brusc. Subterfugiul cu pipa stinsă - frecţii, nenişorule!

DePaul puse pipa la loc pe birou şi dădu resemnat din umeri.

— Deci, cine e frumuşica asta? întrebă Frost.

— Asistenta lui Aleksandr Piţovski.

— La naiba! exclamă Mercenarul. Cam tinerică pentru un astfel de post.

— Douăzeci şi şase de ani, trei luni, optsprezece zile şi…

DePaul se uită la ceas şi continuă:

— … şi şapte ore. Ce să-i faci! Există supradotaţi peste tot, chiar şi în URSS!

Frost îi dădu dreptate clătinând din cap. Trase iar din ţigară şi întrebă:

— Servieta despre care vorbeai adineauri nu conţinea nimic interesant?

— Nu prea. Doar cât să ne vină apă-n gură. Piţovski nu era naiv. Ucigaşii lui n-au pierdut nimic fugind fără să recupereze servieta. N-am găsit înăuntru decât informaţii cu caracter general. Restul se află în altă parte. Dar unde? Asta e motivul pentru care trebuie cu orice preţ să punem mâna pe Nina Merţlota. La ora actuală numai ea cunoaşte urmarea serialului.

— OK, zise Mercenarul stingând ţigara. Şi în ce constă această descoperire?

DePaul se întoarse spre cei trei de la FBI de parcă s-ar fi pregătit să-i dea afară. Dar se răzgândi, dădu din umeri şi zise:

— Oricum, ştiu şi ei despre ce e vorba. Piţovski anunţase la telefon. În realitate, nu e vorba despre o descoperire fundamentală, ci de punerea la punct

a unei tehnici operaţionale privitoare la anumite intervenţii asupra sistemului cerebro-spinal.

Mercenarul se întoarse pe scaun şi se aşeză picior peste picior.

— Sunt numai urechi, zise el netezindu-şi mustaţa neagră.

DePaul aruncă o privire jinduitoare spre pipă, apoi se resemnă s-o lase acolo unde se afla, respiră adânc şi începu:

— Ştii că, în anumite privinţe, medicina sovietică este foarte avansată. Mai ales în ceea ce priveşte creierul şi măduva spinării.

— Acum ştiu, zise Frost zâmbind.

Greg DePaul continuă de parcă n-ar fi auzit nimic:

— Piţovski şi asistenta lui au ajuns la nişte realizări recunoscute în lumea întreagă în materie de extracţie şi reducere a tumorilor de pe creier. Au pus la punct un material chirurgical şi tehnici de intervenţie revoluţionare în materie.

— În materie cenuşie… completă Mercenarul.

— Foarte hazliu! zise DePaul strâmbându-se.

— Ce să-i facem! zise Frost rânjind. Dacă e să intru în legătură cu unul dintre cei mai mari *creierologi* din lume, atunci trebuie să-mi pun la treabă neuronii ca să fiu la înălţime.

— Se poate continua? bombăni omul de la CIA.

Frost zâmbi şi aprinse altă ţigara.

— Poate că Piţovski a pus restul documentelor la loc sigur, zise DePaul. Probabil undeva în Elveţia, unde se deplasa foarte des. După cum s-ar putea foarte bine să mai existe o copie a lor în Uniunea Sovietică, dar în privinţa asta…

— Aici ai perfectă dreptate, aprobă Mercenarul suflând fumul spre tavan. Ce-mi propui? Un bilet pentru Moscova sau pentru Dniepropetrovsk?

— Pur şi simplu pentru Chicago, răspunse Greg DePaul. Nina Merţlota se află acolo la un colocviu internaţional.

— Pricep, zise Mercenarul. Această *Miss* Novgorod trebuie să cunoască neapărat ascunzătoarea. Dar ce te face să crezi că va accepta să-mi ofere informaţiile numai pe ochi frumoşi?

— Mai multe elemente, zise DePaul. Mai întâi, respectiva avea relaţii foarte privilegiate cu Aleksandr Piţovski…

— O fată ca ea? îl întrerupse Mercenarul mirat. Se culca cu babalâcu' ăsta?

DePaul dădu din umeri agasat.

— La naiba, numai la asta te gândeşti!

— Oh… nu exclusiv, murmură Frost. Dar, ca să fiu sincer, trebuie să mărturisesc că mă gândesc destul de mult la chestia asta.

Mercenarul văzu un mic muşchi de pe faţa interlocutorului său începând să tresară şi consideră că e mai bine să nu ducă gluma mai departe.

— Să lăsăm nostimada, bombăni omul de la CIA. Piţovski o considera pe Nina Merţlota fiica lui spirituală. Avea multă afecţiune pentru ea şi cred că şi ea ţinea foarte mult la el. Presupun că va avea un şoc teribil când va afla că a murit. Asta ar putea să-i facă nesuferit KGB-ul şi, în consecinţă, să ne privească cu simpatie.

— OK, zise Frost scuturând scrumul ţigării.

— Pe de altă parte, continuă DePaul, dacă Piţovski avea intenţia să ceară azil politic la noi, avem toate motivele să credem că şi ea ştia lucrul acesta.

— Şi că nu era de acord cu el, obiectă Mercenarul. Altfel l-ar fi însoţit.

— Nina Merţlota avea mijloace considerabile în Uniunea Sovietică pentru a continua activitatea care o pasiona. Probabil că nu voia să rişte, atâta tot. Dar mai e ceva…

— Ascult, zise Mercenarul trăgând din ţigară.

— De ani de zile Piţovski nu mai e supravegheat. Cu timpul, tovarăşii ruşi au căpătat încredere în el. De ce s-au hotărât aşa, deodată, să-l urmărească până la Los Angeles?

— Nina Merţlota?

— Nicio ipoteză nu poate fi exclusă.

— Atunci, mormăi Frost, asta înseamnă că şi-a ales tabăra cu care vrea să fie. Ceea ce pare să complice lucrurile.

— Deloc, zise DePaul. Nina Merţlota este o fată apolitică prin excelenţă. Este unul dintre lucrurile cele mai sigure pe care le cunoaştem despre ea. Mai ştim că a avut o legătură scurtă cu un anume Grigori Pradovsk, membru al ambasadei URSS-ului la Washington…

— Vai, vai! exclamă Frost cu un ton ironic.

Stinse ţigara apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre DePaul care continuă:

— Grigori Pradovsk, membru al ambasadei URSS-ului *şi* al KGB-ului!

— La naiba! zise Mercenarul. Crezi că i-a făcut confidenţe în alcov?

DePaul zâmbi, conştient că nu ratase efectul.

— Orice e posibil. Oamenii de ştiinţă au creierele mai garnisite decât seifurile lui Rockefeller, dar uneori sunt de o naivitate incredibilă. Istoria e plină de astfel de exemple.

— Mersi pentru curs, mormăi Frost pe gânduri. Auzi, adăugă el după o scurtă pauză, probabil că Ninocika se va simţi foarte vinovată când va afla că Piţovski a murit din cauza indiscreţiilor sale.

DePaul zâmbi din nou.

— Cu siguranţă că ăsta va fi cel mai bun atu al tău. Deocamdată nu ştie nimic. Tu îi vei anunţa bomba şi vei culege roadele.

Frost se încruntă.

— Hei! N-am spus că sunt de acord! E o treabă foarte urâtă să te duci să

torturezi o biată fată ca să obţii câteva informaţii…

— Guvernul nostru generos îţi oferă cincizeci de mii de dolari pentru treaba asta.

Mercenarul dădu din umeri indiferent.

— Să ştii că am destule lovele ca să trăiesc până la trei sute de ani. Şi nu prea cred că sunt şanse să ating acest record.

Dar Greg DePaul îl cunoştea foarte bine pe Frost.

— Ai grijă de oasele tale, Hank. După descrierile pe care le-am primit, unul dintre ucigaşi ar fi Piotr Grasutov, un tip foarte „nervos”.

Mercenarul întoarse capul spre cei de la FBI.

— L-aţi văzut?

— Ăăăă… Noi nu, se bâlbâi John Brynes stingherit. Noi n-am văzut decât nişte umbre. Am tras în ei, dar erau prea departe.

Frost îşi pierdu răbdarea.

— Atunci cine vi l-a descris pe acest pretins Grasutov?

— Fata, răspunse Dekker.

Frost îşi masă nervos creştetul capului.

— Cum aşa? Doar mi-aţi spus că Nina Merţlota e la Chicago!

DePaul consideră necesar să preia frâiele conversaţiei.

— O anume Joan Pritchard care se plimba pe plajă în momentul când au izbucnit împuşcăturile.

— A scăpat ca prin urechile acului, adăugă Max Dekker.

— Mda, reluă DePaul, nu acelaşi lucru se poate spune şi despre iubitul ei.

— Au împuşcat un american? întrebă Frost.

— Exact, răspunse omul de la CIA. Philip Cooper, nouăsprezece ani, care a avut proasta idee să-şi ducă iubita la plimbare tocmai la Malibu.

— Ticăloşii! izbucni Mercenarul.

Ştiind că marcase un punct important, DePaul se grăbi să adauge:

— Puştoaica e la spital. Medicii cred că va avea nevoie de luni de zile pentru a-şi recăpăta un oarecare echilibru.

— Ticăloşii! repetă Mercenarul.

— Exact, conchise DePaul satisfăcut. Acum, dacă vrei să mă asculţi, îţi voi explica mai exact în ce-ar consta misiunea ta şi ce câştig ar avea ţara.

Frost dădu din cap în tăcere. DePaul se întoarse spre cei trei agenţi.

— Îi rog pe domnii să ne lase singuri… E vorba de câteva confidenţe…

Cummins se ridica primul. Aveau maxilarele încleştate. Îi fulgeră cu privirea pe Frost şi pe DePaul, apoi ieşi urmat de subalternii lui.

După ce uşa se închise în urma lor, omul de la CIA luă un taburet şi se aşeză în faţa lui Frost, de partea cealaltă a măsuţei metalice.

— Ce oameni buni-de-nimic, zise el arătând cu degetul spre uşă.

Frost dădu nepăsător din umeri.

— S-auzim confidenţele!

— Ceva banal şi răsunător totodată, răspunse DePaul. Ştii că de câţiva ani, o mulţime de specialişti şi-au pus în gând să umble la creierul omului aşa cum ai meşteri la un computer.

— Mda, mormăi Frost. Dar asta e vrăjeală, SF.

— Nu chiar. Piţovski şi frumoasa Nina au început prin a vindeca maladii grave cu un procentaj de reuşită uimitor. După aceea au atacat alte probleme, tulburări, să le zicem… mai puţin grave, dar la fel de perturbatoare pentru cei care suferă de ele.

— De exemplu?

DePaul îşi drese de câteva ori glasul.

— De exemplu impotenţa. O mică intervenţie cu bisturiul la nivelul hipotalamusului şi au redat o vigoare de douăzeci de ani unor tipi care se credeau terminaţi pentru totdeauna.

— Nina se ocupa cu testele de aptitudini? vru să ştie Frost. Dacă răspunsul este da, atunci pot să-ţi spun că asta nu e o garanţie a reuşitei.

DePaul zâmbi.

— Exact. Fata asta ar fi în stare să îmbolnăvească de tetanos şi o râmă.

— Greg, să ştii că ai talent la formulări. N-ai încercat să obţii premiul Nobel pentru literatură?

Omul de la CIA redeveni serios.

— Şi uite aşa au ajuns ei la nişte experienţe incredibile. După afirmaţiile recente ale lui Piţovski şi Merţlota, ar fi fost capabili doar cu un bisturiu să schimbe un tip de la A la Z. Dintr-un furios să facă o oaie blândă şi viceversa. Presupun că-ţi dai seama la ce-ar putea folosi la ei un astfel de procedeu.

— Disidenţii, zise Mercenarul, captivat.

— Întocmai. Se sfârşeşte cu spitalele psihiatrice pline ochi. Gata cu indivizii care au gura mare. Gata cu fuga în Vest. Nu e mulţumit Ivan cu soarta lui? Hopa! Cincisprezece zile la clinica profesorului Piţovski, şi gata! Tipul se încadrează în turmă. Îţi închipui de ce ghimpe mare ar scăpa?

— Mda. Dar trebuia să fie şi Piţovski de acord.

— Tocmai aici e buba, zise DePaul. Am impresia că cercetarea îi plăcea, dar că trecerea la aplicaţia practică îi punea un anumit număr de probleme de conştiinţă.

— De unde telefonul dat altor tăntălăi, conchise Frost.

Îşi masă gânditor vârful bărbiei apoi adăugă:

— Nu văd ce interes am avea să le şterpelim aceste hârţoage. Din moment ce

cercetările lui Piţovski au fost duse la bun sfârşit, e destul să găsească un chirurg bun, să-i pună la dispoziţie materialul potrivit şi să-l înveţe tehnica. Ce i-ar împiedica să continue experienţele?

Gregory DePaul ridică mâna ca poliţistul de la circulaţie.

— Nu e chiar aşa. Când i-ă telefonat acestui găgăuţă de Cummins, Piţovski i-a spus că încă nimeni nu ştia asta. Dacă acţionăm destul de repede şi le şterpelim de sub nas rezultatul cercetărilor tovarăşului Aleksandr şi asistentei sale, rusnacii o s-o ia la bărbie.

— Şi atunci noi îi vom transforma în mieluşei pe huligani, pe borfaşi, pe hippi de tot felul, fără a mai vorbi de negri, atunci când se umflă prea tare sămânţa-n ei! Nu, mersi, Greg! Poţi să dai altuia misiunea asta. Pe mine nu mă interesează.

DePaul se ridică brusc în picioare şi exclamă puţin mai tare decât ar fi vrut:

— Lasă tâmpeniile, Hank! Delirezi. Ştii bine că chestiile astea sunt imposibil de realizat la noi. Aici nu suntem în gulag, şi nu vom fi niciodată! Metodele lui Piţovski nu vor fi folosite decât la tratarea tulburărilor psihice grave, când toate celelalte tentative terapeutice vor eşua. Aici avem legi clare. Există un Consiliu al Ordinului Medicilor. Există o deontologie medicală, fir-ar să fie!

Frost se ridică şi el în picioare şi începu să se plimbe nervos prin încăpere.

— Mda, mormăi el după o tăcere lungă. S-ar putea să ai dreptate. Şi pe urmă… Şi pe urmă, nu se poate lăsa o chestie ca asta pe mâinile ruşilor. N-avem de ales.

— Deci, eşti de acord? îl întrebă DePaul.

— De acord, răspunse Mercenarul.

DePaul îi trase o palmă între omoplaţi şi zise:

— Mulţumesc, tipule! Acum urmează faţa activă a acţiunii. Te vei odihni puţin înainte de a decola spre Chicago. Am ascuns bine cadavrul lui Piţovski şi am făcut din asasinarea lui Philip Cooper o crimă oarecare. Dar prea multă lume ştie despre asta, mai ales ceilalţi tăntălăi. Şi, cine ştie?… Poate că au existat martori în casele de pe marginea plajei. Tipul care ezită toată noaptea şi pe urmă se duce la poliţie să spună tot ce ştie. O chestie care se întâmplă mai des decât am crede.

— Ştiu, zise Frost. Dispunem doar de câteva ore înainte ca adevărul să ajungă la urechile presei. Şi cred că efectul surpriză ar putea să fie decisiv în cazul domnişoarei Merţlota. La ce oră pleacă următorul avion spre Chicago?

O scânteie mică de tot se aprinse în ochii căprui ai lui Greg DePaul.

— Am un aparat Phantom gata pregătit să-şi ia zborul. Fă-mi o listă cu materialul de care ai nevoie şi du-te să tragi un pui de somn, până când pregătesc totul.

— Nu e nevoie, zise Mercenarul arătând spre sacul de comando aşezat lângă perete. Am acolo tot echipamentul meu.

— Ai prevăzut, afurisitule! zise DePaul izbucnind în râs. Bun, în cazul ăsta,

direcţia aeroport. Vei ajunge la Chicago înainte de a se face ziuă. Îţi dau voie să intri liber în camera Ninei de la *Conrad Hilton.* În privinţa asta, ştiu că pot avea încredere în tine.

Frost zâmbi, apucă sacul de comando şi se îndreptă spre uşă murmurând:

— Şi acum, între noi doi, tovarăşă Merţlota!

CAPITOLUL III

Ochelarii à la Ray Charles aveau de ce să stârnească mirare la orele şase dimineaţa pe culoarele hotelului *Conrad Hilton* din Chicago. Totuşi era mai puţin bătător la ochi decât panglica lui neagră de piele. După ce sosise, Frost se grăbise sa-şi arunce sacul de comando în camera reţinută de DePaul şi să îmbrace un costum albastru.

Pe culoarul de la etajul şase nu era nici ţipenie de om. Pantofii lustruiţi aşteptau picioarele proprietarilor în faţa uşilor din acaju.

Frost găsi repede camera cu numărul 608 unde trebuia să doarmă asistenta lui Aleksandr Piţovski. În faţa uşii nu se vedea niciun pantof. Poate tovarăşei Merţlota îi era ruşine să pună pe altul să-i lustruiască pantofii, sau poate pur şi simplu îi era ruşine să-şi arate încălţările comuniste.

În ciuda tensiunii de care se simţea cuprins cu cât se apropia mai mult clipa întâlnirii, Mercenarul nu-şi putu reţine un zâmbet.

Nu avusese timp să pună la punct o strategie complexă pentru a intra în contact cu frumoasa asistentă. De aceea se hotărâse să aleagă sistemul cel mai banal şi poate cel mai sigur de a pătrunde într-o cameră de hotel. Bătu direct la uşă.

— Cine e? întrebă o voce de femeie.

— Serviciul de etaj, răspunse Mercenarul.

— Intră. E deschis.

Frost se convinse că putea să scoată cu uşurinţă revolverul Browning High Power din tocul de la subsoară. Arma fusese echipată cu o surdină Sionics, ceea ce nu prea facilita manipularea. Dar nu se putea face altfel.

Inspiră profund şi apăsă pe clanţă. Uşa se deschise şi pătrunse într-o cameră confortabilă şi banală care semăna perfect cu a lui. Asemănătoare cu camerele de hotel din lumea întreagă.

Nina Merţlota purta un halat de casă albastru. Stătea pe patul de două persoane şi privea pe fereastră. În spatele perdelelor, soarele se ivea timid la orizontul lacului Michigan.

— Pune tava pe masă, zise fata fără să întoarcă capul.

Vorbea foarte bine englezeşte, aproape fără accent. Dar avea o voce ciudată, ostenită. Fără să-şi poate explica pentru ce, Mercenarul simţea că tânăra femeie era încordată.

Veioza de la capătul patului era aprinsă şi ambele perdele trase într-o parte. La şase dimineaţa!…

DePaul îi spusese că şedinţa de lucru din ajun se terminase pe la douăsprezece şi jumătate noaptea. „La puţin timp după moartea lui Piţovski”, îşi aminti Mercenarul.

Ciudat.

Prezenţa foarte probabilă a microfoanelor îl constrânsese pe Frost să aleagă o tactică mai puţin cordială de cât ar fi dorit. O tactică care cerea ca fata să se uite la el. Dar ea îşi ţinea cu încăpăţânare faţa întoarsa spre fereastră. Încercând să creeze iluzia că era unul dintre oamenii hotelului, Frost făcu puţin zgomot deplasând câteva obiecte pe masă, apoi îşi scoase revolverul cu surdină şi se apropie de pat.

— Mulţumesc, murmură Nina Merţlota: Poţi pleca.

Frost nu mişcă. Căuta o replică plauzibilă pentru microfoane când, de parcă ar fi devenit brusc conştientă de o anomalie, fata tresări şi se întoarse exclamând:

— Dar am comandat micul dejun pentru orele zece! Ce…

Amuţi văzând arma în mâna Mercenarului. Cu un gest elocvent, Frost îi ceru să nu ţipe, apoi spuse cu o voce puternică:

— Scuzaţi-mă, domnişoară. Cred că a fost o greşeală… Nu… Nu ştiu ce să spun… Voi lua imediat tava.

Vizibil terorizată, Nina Merţlota rămase fără grai, încremenită pe pat. Era la fel de frumoasa ca în fotografii dar acum avea chipul alb ca varul. Era trasă la faţă şi avea ochii roşii, ceea ce dovedea că nu prea dormise.

Mercenarul îi făcu semn să se ridice şi să-l urmeze pe culoar. Ea rămase nemişcată ca o statuie de marmură. Frost luă un aer ameninţător şi se apropie cu arma în mână. Fata încă mai ezita. Apoi îşi trecu o mâna peste faţă şi, lent, ca un automat, execută ordinele tăcute pe care i le dădea necunoscutul.

Frost fu gata să suspine de uşurare când o văzu că se mişcă din loc. Tânăra femeie îl urmă pe culoarul pustiu, înainte de a închide uşa, el îi zise:

— Încă o dată, mii de scuze, domnişoară. Voi avea grija să nu se mai întâmple.

Ea îl privi cu buzele strânse, cu privirea plina de spaimă şi ură. Frost puse arma în buzunarul hainei.

— Mergi înainte, îi ordonă el cu glas scăzut. Pe scări.

Frost îi cunoştea bine pe sovietici şi îi ştia în stare să pună microfoane şi în ascensor.

După un minut o împingea pe Nina Merţlota în camera lui, aflată la etajul de jos. Partea cea mai periculoasă fusese îndeplinită. Nu întâlniseră pe nimeni. O savantă sovietică, cu picioarele goale şi în halat de casă, la braţul unui mustăcios cu ochelari negri! Imaginea ar fi putut să pară cel puţin insolită chiar şi pentru individul cel mai naiv!

Închise uşa, încuie şi lăsă cheia în uşă, apoi suspină. Nina Merţlota stătea

dreaptă în faţa lui şi-l privea fix cu ochii ei roşii şi înspăimântaţi. Abia în clipa aceea îşi dădu seama că nu era prea înaltă şi că abia îi ajungea la umăr. Faptul că era desculţă accentua şi mai mult diferenţa de înălţime.

Zâmbi, dar zâmbetul lui nu avu niciun efect. Fata începu brusc să tremure din tot corpul şi Frost se simţi foarte stingherit. Nu-i plăcea deloc să sperie femeile. Se strădui să vorbească cât putea el de blând.

— Linişteşte-te. Nu vreau să-ţi fac niciun rău. Hai, stai jos.

Frost îi aduse un scaun şi fata se aşeză, moale ca o păpuşă de cârpă. Frost se lăsă pe vine în faţa ei. În timp ce el îşi căuta cuvintele cu care să-şi înceapă explicaţiile, tânăra femeie îşi recăpăta în sfârşit graiul.

— Ce-ai să-mi faci? zise ea cu o voce slabă.

Frost zâmbi din nou.

— Nu-ţi fie frică, domnişoară Merţlota, fac parte din poliţia americană. Am fost obligat să mă folosesc de această intervenţie neplăcută ca să-ţi vorbesc pentru că mă temeam de eventualele microfoane din cameră.

Fata rămase cu gura căscată.

— Poliţia americană? Dar de ce veniţi aşa de dimineaţă? Eu… Stabiliserăm…

Apoi îl întrebă brusc, bănuitoare:

— Ai o legitimaţie?

Mercenarul îşi arată legitimaţia permanentă a Serviciului Secret. Tânăra sovietica păru că se linişteşte.

— Dar, căpitane Frost, zise ea mirată, am stabilit orele două şi jumătate în sala de conferinţe.

Frost remarcă faptul că cea din faţa lui avea o foarte bună memorie vizuală. Într-o fracţiune de secundă, sovietica îi reţinuse şi numele şi gradul.

— Orele două şi jumătate în sala de conferinţe? repeta el. Nu înţeleg. E prima dată când stăm de vorbă.

Ea dădu din umeri cu un aer de parcă l-ar fi considerat păMpălăul cel mai mare de pe lume. Era clar că Nina Merţlota îşi recăpăta cu repeziciune tot aplombul.

— Mulţumesc pentru informaţie, zise ea cu un ton ironic. Ori e vorba de o confuzie monumentală, ori vii din partea agentului special Jerome Higginson.

În mintea Mercenarului se făcu deodată lumină.

— Nu… nu… nu… murmură el dând din cap. Şi dumneata ai luat legătura cu cei de la FBI?

— Bineînţeles! îmi închipui că pentru asta te afli aici.

— Ce porcărie! Maică, ce porcărie! exclamă Frost lovit de această descoperire. De ce-ai făcut asta, Dumnezeule mare?

Ochii Ninei se umeziră de lacrimi. Îşi reţinu un suspin şi, când deschise gura,

Frost ştia deja ce avea să spună.

— Am… Am făcut aşa cum a vrut Aleksandr… Am deschis scrisoarea pe care mi-a cerut s-o citesc în cazul în care va… va dispărea. În ea scri… scria sa telefonez la FBI. Şi am făcut-o.

— Fir-ar dracul al dracului… bombăni Frost. Ce pacoste!

Neavând niciun motiv să-şi ţină gura, Mercenarul îi expuse în detaliu misiunea pe care o primise de la DePaul şi conchise:

— De unde ai aflat de moartea lui Aleksandr?

Fata îşi şterse nasul zgomotos, apoi îşi vârî mâinile în buzunarele halatului de casă şi răspunse după o scurtă ezitare:

— Grigori Pradovsk. A venit la mine la unu şi jumătate dimineaţa. Mi-a povestit totul. Nu-ţi închipui cum l-a mai bălăcărit pe bietul Aleksandr, căpitane Frost… Nu-ţi închipui…

Izbucni în lacrimi şi Frost o prinse de umeri şi o scutură încetişor.

— Haide, lasă, nu serveşte la nimic dacă plângi. Trebuie să acţionezi! Sunt sigur că profesorul Piţovski ar fi vrut să fii tare în acest moment.

Frost o simţi încordându-se. Apoi tânăra femeie îi zise cu o agresivitate care îl dezamăgi pe Mercenar:

— Toţi sunteţi la fel, şi cei din Est şi cei din Vest! Chiar nu înţelegeţi nimic! Aleksandr nu era şeful meu, era… era ca un tată pentru mine.

— Ba da, înţeleg, o asigură Frost. Numai că acum ne aflăm într-o situaţie foarte delicată. Şi trebuie să-i facem faţă repede. E singura noastră şansă de a scăpa. Şi când spun asta, mă gândesc în special la dumneata.

— Şi la metoda lui Aleksandr, zise fata cu o voce ursuză.

— Ai dreptate, admise Mercenarul. Dar află că pentru mine, pentru toţi din ţara asta, pe primul plan este soarta fiinţei omeneşti.

Avu impresia că vorbise cu un ton de propagandist şi-şi muşcă uşor buza de jos. Dar, după toate aparenţele, Nina Merţlota fu sensibilă la declaraţia lui.

— Nu ştiu de ce dar, în ciuda mutrei de ucigaş şi a ochelarilor îngrozitori, cred… cred că îmi inspiri încredere.

— Ochelari îngrozitori… murmură Frost. Încă n-ai văzut totul.

— Poftim?

Mercenarul se ridică şi-i întoarse spatele. Îşi scoase repede ochelarii şi îi înlocui cu o panglică de piele pe care o scoase din buzunar. După ce-şi legă cu grijă şiretul la spate, se aşeză turceşte la picioarele tinerei femei care se uită la el stupefiată.

— Nu… Nu e o deghizare?

— Chiar arăt ca unul în stare să facă glume atât de idioate?

— Ăăă… îngăimă Nina jenată. Nu, bineînţeles. Dar cum s-a întâmplat?

Mercenarul zâmbi şi răspunse:

— Îţi voi povesti mai târziu. Deocamdată avem altceva mai presant de făcut. Ai înţeles, presupun, că prietenul Grigori Pradovsk face parte din KGB?

— Mi-a spus în noaptea asta. Şi părea destul de mândru. Ti… ticălosul!

Frost nu consideră decent s-o întrebe dacă îi scăpaseră informaţii din care se putea înţelege că Piţovski avea de gând să ceară azil politic. Dar ea mărturisi spontan.

Tânăra femeie îşi aşeză coatele pe genunchi şi, cu mişcări largi începu să-şi agite capul de la dreapta la stânga, cu o expresie de durere şi culpabilitate pe faţa palidă. Frost simţi deplasarea aerului provocată de părul negru care se mişca în faţa lui ca un evantai.

— E vina mea… şopti ea. E vina mea… Anul trecut… Eram la Toronto… la o conferinţă… Grigori a venit şi el. Atunci eram… ăăăă… în relaţii foarte strânse. În seara aceea am băut cam multă votcă. El m-a îndemnat să beau. Şi am vorbit prea mult. Dar nu mă feream de el. Înţelegi?

Frost dădu din cap afirmativ. Dar ea nu-l vedea. Nina continuă:

— N-am spus nimic… Adică, nimic precis. Aluzii vagi, atâta tot. Dar am simţit că înţelegea. Se prefăcea că nu le acordă nicio importanţă. Am vorbit şi despre mine. Dacă aş fi ştiut că face parte din KGB… Dacă aş fi ştiut… Sceleratul!

Nu-şi mai legănă capul, tăcu şi-şi ascunse capul între mâini.

— Nu te mai chinui aşa! îi zise cu fermitate Mercenarul. Nu l-ai trădat pe Piţovski, ci doar ai trezit bănuiala oarecum adormită a KGB-ului. De altfel, Piţovski a avut o mare parte de responsabilitate în cazul ăsta. A acţionat cu multă lipsă de prevedere. Dacă vrei să faci ceva pentru memoria lui, atunci trebuie să mă asculţi.

Fata îndepărtă mâinile şi încuviinţă dând din cap.

— De unde ai sunat FBI-ul? întrebă Frost.

— Din camera mea.

— De asta mă şi temeam. La ora asta Grigori Pradovsk ştie totul şi pregăteşte riposta împotriva agenţilor cu care trebuie să te întâlneşti după-amiază.

— Poftim?

— Nu mai încape vorbă. Nu eşti convinsă că ţi-a pus o „gămălie” la telefon?

— O „gămălie”?

— Un microfon miniaturizat, ca să fie la curent cu toate convorbirile tale telefonice, îi explică Mercenarul.

Dumnezeule… Dumnezeule… se bâlbâi sovietica.

„Credeam că Dumnezeul vostru a încasat o seceră în gât şi un ciocan în cap…” fu gata să spună americanul. Dar se reţinu la timp, se sculă în picioare, ridică receptorul telefonului şi formă numărul biroului local al FBI-ului.

— Alo! Vreau cu SAC[3], e ceva urgent!

— E şase şi un sfert şi SAC încă n-a venit la birou. Cine e la telefon?

— Căpitanul Hank Frost în misiune specială. Dă-mi pe adjunctul lui. Repede!

Frost auzi o serie de declicuri, o melodie de aşteptare, apoi o voce care răspunse:

— Agent special Jack Sledger, adjunctul SAC-ului. Despre ce e vorba?

— De o idioţenie care e mai bine să fie evitată, dragul meu Sledger! Spune-i şefului dumitale să anuleze toate dispoziţiile luate până la ora asta în vederea unei întâlniri cu omul de ştiinţă Nina Merţlota. Înţeles?

— Bine dar, cu ce drept?…

— Ascultaţi ce vă spun eu! izbucni Mercenarul. Aţi mai dat-o o dată în bară noaptea trecuta din cauza colegilor voştri de la Los Angeles. E destul că a murit Piţovski! Nu vreau să-i daţi târcoale asistentei! Numai eu îi voi asigura protecţia. Veţi primi confirmarea scrisă a acestui ordin în cursul dimineţii. Şi aveţi tot interesul să-l executaţi întocmai, altfel te voi face răspunzător personal pentru încălcarea lui. La bună vedere!

Mercenarul închise fără altă formalitate şi se întoarse spre Nina care se uita la el cu un aer îngrozit.

— Bine dar… murmură ea. Dacă au pus microfoane, înseamnă că au auzit tot ce-ai vorbit! Grigori o să mă răpească şi o să mă repatrieze cu forţa!

— Fii liniştită, răspunse Frost zâmbind. Grigori n-a auzit nimic. Singurul telefon suspectat e telefonul tău care are un emiţător plasat în interiorul aparatului, nu o derivaţie-pirat de ascultare.

Tânăra femeie răsuflă uşurată şi parcă îşi mai recăpătă ceva culoare în obraji.

— De altfel, de acolo îl vei suna pe Grigori Pradovsk. Natural că ai numărul lui de telefon?

— Bineînţeles, dar… nu înţeleg.

— Urmăreşte-mă cu atenţie. Singurul mod de a recâştiga încrederea lui Pradovsk este să-l suni şi să-ţi faci spontan autocritica. Îi vei povesti tot ce-ai spus FBI-ului, lucruri pe care deja le ştie. Îi vei spune că ai acţionat dintr-un impuls necugetat provocat de moartea lui Piţovski. Îi vei spune despre scrisoare. Totul.

— De ce? Nu mă pui în mod oficial sub protecţia autorităţilor americane?

— Uiţi de documentele lui Piţovski, domnişoară Merţlota.

— Adevărat. Dacă vreau să le recuperez pentru a vi le transmite, trebuie să continui să trăiesc ca înainte.

— De data asta văd că lucrurile sunt clare. Când îmi vei înmâna documentele, îţi vom acorda azil politic.

---

[3] *Special Agent în Charge,* agent special-principal (n. a).

Nina Merţlota dădu din cap.

— Măcar ştii unde sunt? întrebă Frost.

— Da, murmură tânăra sovietică. Şi nu va fi deloc uşor. Aleksandr a făcut două exemplare ale aceloraşi documente. Una se află într-un seif din Zürich. Dar nu cunosc nici codul şi nici banca. Tare mi-e teama că aceste documente sunt definitiv pierdute. Cât priveşte celalalt set…

— Unde se află?

— Tot într-un seif. Un seif echipat cu un dispozitiv cu comandă vocală, care nu se deschide decât la pronunţarea unei fraze cheie rostite numai de Aleksandr sau de mine. Sunt singura persoană în viaţa care poate să pună mâna pe aceste documente.

— Şi unde se află seiful?

— La Riga.

— Oh nu! exclama Mercenarul. În Letonia, pe malurile Mării Baltice?

— Da, confirma Nina Merţlota. Trebuie să mă duc în URSS şi să le fac să ajungă la ambasada voastră, care le va putea scoate din ţară prin intermediul valizei diplomatice. Iar eu va trebui să aştept a doua conferinţă din America pentru a avea dreptul la libertate. Dacă va mai exista o conferinţă… Dar sunt gata să risc. Nu vreau ca rezultatele muncii lui Aleksandr să le servească acestor secături! Dacă reuşesc în cazul documentelor şi eşuez în cazul meu, cu atât mai rău. Cred că voi avea totuşi oarecare satisfacţie.

Mercenarul ar fi fost în stare să strige bravo acelei fete pentru curajul ei. Dar pudoarea îl împiedică s-o facă. Se mulţumi s-o privească cu gravitate şi să murmure:

— Nu mă gândisem că va fi atât de complicat… Dacă insist pe lângă superiorii mei, poate că voi obţine o revizuire a condiţiilor…

— Nici vorbă să lăsăm documentele acolo! Ar putea să cadă în mâinile cui nu trebuie.

Fermitatea tinerei femei era cât se poate de evidentă.

Frost zâmbi. Zâmbi şi ea şi Frost ştiu că ea înţelege ce simţea el în clipa aceea.

Fata se ridică de pe scaun.

— Acum mă întorc în camera mea ca să-l sun pe Grigori, zise ea.

— Nu acum. Aştepţi să se facă zece. Dacă aud uşa deschizându-se, imediat vor înţelege că se petrece ceva anormal.

— Ai dreptate, admise sovietica. Dar de ce orele zece?

— Pentru că vei ajunge o dată cu micul dejun.

— Nu-l vor auzi pe omul hotelului bătând la uşă, obiectă Nina. Nu mă vor auzi nici pe mine răspunzând din interior.

— Vei pândi venirea celui care aduce micul dejun. Când va ajunge în faţa uşii,

vei deschide uşa şi vei exclama surprinsa: „O, ce distrată sunt! Ieşeam să-mi iau pantofii şi-mi dau seama că nici nu i-am pus afară!” Omul de la hotel îşi va zice că eşti puţin cam aiurită dacă te plimbi astfel pe culoarul hotelului, dar asta va fi tot.

Fata chicoti uşor amuzată: Era prima dată de la întâlnirea lor când arăta o oarecare bună dispoziţie. Şi conchise în locul lui Frost:

— Iar spionii KGB-ului vor crede că tocmai am deschis uşa şi că m-am pomenit nas în nas cu omul hotelului. Dar, adăugă ea după un moment de gândire, se vor mira că nu mă aud mergând.

— Microfoanele nu sunt chiar atât de sensibile ca să capteze zgomotul unor picioare goale mergând pe mocheta. Vor crede că tocmai te-ai sculat. Acum presupun că dormi buştean, dar poţi să fii sigură că nu-ţi aud sforăiturile.

— Probabil că ai ceva la scufiţă dacă-ţi imaginezi astfel de lucruri, zise Nina. Şiretenia asta… e aproape perversitate.

— Dacă te interesează ce am eu la scufiţă, atunci îți dau voie să-mi diseci creierul. Dar cu o condiţie.

— Care? întrebă fata bănuitoare.

— Să-mi supravieţuieşti, răspunse Mercenarul. Nu pot să-ţi fac o donaţie de organe din timpul vieţii.

Ea izbucni în râs.

— Căpitane Frost, zău că nu prea eşti întreg la minte.

Apoi tăcu brusc şi se uită ţintă la Mercenar.

— Cât e ceasul? întrebă ea, de parcă ar fi revenit brusc la realitate.

Frost se uită la ceas.

— Şase şi treizeci şi două.

— Ce să fac până la zece?

— Vei rămâne aici. Îţi ofer ospitalitatea mea.

Nina Merţlota se încruntă.

— Ah, poliţiştii americani! bombăni ea. Frumos mod de a vă purta cu femeile! Am impresia că asta e sechestrare în toată regula!

— Poţi să depui o plângere, glumi Mercenarul. Dar cred că n-o vei face. Nici măcar n-ai să ştii când trece timpul. Mai avem încă multe lucruri să ne spunem…

CAPITOLUL IV

Halatul albastru zăcea pe mochetă. Costumul albastru zăcea răsucit pe un scaun. Hank Frost şi Nina Merţlota zăceau, goi, pe pat.

Destins, cu părul şi mustaţa răvăşite, Frost fuma o ţigară Camel. Cu un zâmbet pe buze şi sânii „aţintiţi" spre tavan, Nina savura clipele de relaxare. Mercenarul o privea cu coada ochiului. Nina era sveltă şi foarte frumoasă. Dar era mai ales o parteneră minunată, tandră şi înflăcărată totodată. Epuizaţi de noaptea albă şi de tensiunea care îi stăpânea, amândoi se abandonaseră vârtejului dragostei în care găsiseră o eliberare binevenită.

Nina se întinse, scoase un mic geamăt apoi zise:

— A fost nemaipomenit, Hank. De multă vreme n-am mai simţit o plăcere atât de intensă.

El nu-i răspunse, dar întinse mâna şi îi mângâie pântecele plat. Ea se lăsă în voia lui.

— Ştii la ce mă gândesc? întrebă ea.

Frost îi întoarse spatele ca să stingă ţigara şi să-şi ascundă zâmbetul. Tocmai îşi amintise ce-i spusese în ajun DePaul despre cercetările Ninei şi ale şefului ei.

— Cred că ghicesc, răspunse el.

— Spune.

— Crezi că hipotalamusul meu încă nu are nevoie de bisturiul tău.

— Nesuferitule! zise Nina chicotind.

Îi trase un bobârnac în şale apoi începu să-l mângâie.

Frost tresări când simţi mâinile fetei trecându-i delicat peste piept, peste pântece, ca apoi să devină mai îndrăzneţe şi să-i procure plăceri mai precise. Se lipi de el şi Frost îi simţi sânii strivindu-se de omoplaţii lui. Nina îi muşcă uşor lobul urechii şi şopti cu o voce şmecheroasă:

— Greşeşti, căpitane. Tocmai îmi ziceam că abia e opt şi că nu-mi mai e deloc somn.

Frost se întoarse şi o luă în braţe cu un mormăit de plăcere.

*

Nina puse telefonul în furcă şi zâmbi. Totul mersese ca pe roate. Era clar că Grigori înghiţise minciuna. Se ridică strângându-şi halatul peste sânii superbi, pe care i se părea că mai simte şi acum mângâierile lui Hank, şi se apropie de tava pe care se afla micul dejun. Avea o foame de lup.

Deodată încremeni brusc, fu gata să scoată o exclamaţie, dar se reţinu la timp amintindu-şi că încăperea era plină de microfoane. Păli gândindu-se la ce s-ar fi

putut întâmpla dacă n-ar fi avut acea idee. Reveni la telefon şi sună recepţia, ştiind că, undeva în Chicago, un om al KGB-ului înregistra fiecare cuvinţel al ei.

— Alo! Aici domnişoara Merţlota. Camera 608.

— Ce doriţi, domnişoară Merţlota? întrebă funcţionarul de la recepţie.

— Am cerut serviciului de noapte să-mi pregătească nota de plată pentru la prânz, răspunse Nina.

— Numai puţin, să verific.

Tânăra femeie auzi foşnete la celălalt capăt al firului, apoi vocea o anunţă:

— Mesajul a fost într-adevăr transmis, domnişoară Merţlota. Nota dumneavoastră este gata. Vreţi să chem un taxi?

— Nu, nu.

Nina îşi imagina mutra omului de la KGB care urmărea convorbirea.

— Aş vrea să-mi anulaţi nota de plată, continuă ea. Intenţionez să mai rămân câteva zile.

— Se va face întocmai, domnişoară Merţlota. Mai doriţi şi altceva?

— Mulţumesc, asta e tot, răspunse Nina închizând.

Apoi se aşeză la masă şi atacă micul dejun cu un apetit înzecit.

*

Hank Frost ieşi de sub duş şi se fricţionă îndelung masându-şi muşchii obosiţi.

O noapte aproape albă, călătoria cu avionul de la Los Angeles până la Chicago, zbenguielile cu Nina… Nu prea avea cum să se simtă în mare formă. Totuşi micul dejun şi duşul reuşiră să-l învioreze.

Frost îşi prinse panglica neagră peste ochiul stâng şi ieşi din sala de baie. Se uita la ceasul de mână de pe noptieră şi văzu că era aproape unsprezece. Soarele se înălţase sus pe cer şi se anunţa o zi caldă.

Mercenarul îşi alese nişte haine subţiri şi în timp ce se îmbrăca se gândi cu multă afecţiune la Nina, care acum putea să doarmă până târziu.

Frost reveni brusc la preocupările misiunii sale. Greg DePaul, prin intermediul ascultărilor telefonice, fusese informat de cotitura generală pe care o luaseră evenimentele. Dar rămăseseră multe lucruri de pus la punct împreună, în special stabilirea strategiei pentru conferinţa de după-amiază.

Înainte de a ieşi din cameră, Mercenarul îşi puse pe nas ochelarii, peste panglica de piele. Apoi îşi aşeză pe cap o şapcă de jucător de base-ball, cât se poate de ridicolă, dar care ascundea şiretul legat în spatele capului. Se privi în oglindă. Arăta tras la faţă, dar ochiul injectat de sânge dispărea în spatele lentilelor reflectorizante.

Mergea!

Frost îşi împinse sub pat sacul de comando în care se afla revolverul de asalt KG-99. Apoi se răzgândi, trase sacul de sub pat şi luă din el pumnalul Gerber

MK-I, pe care-l fixă pe piciorul drept, sub pantaloni, cu două curele.

În sfârşit părăsi camera satisfăcut. Îşi păstră cheia în buzunar şi ieşi din hotel, apoi chemă un taxi şi-i dădu şoferului adresa sediului poliţiei de pe South State Street. Acolo îşi instalase Greg DePaul cartierul general provizoriu.

*

În apartamentul său cu jaluzele de oţel în permanenţa trase, situat la etajul doi al unui mic imobil de pe Outer Drive, Grigori Pradovsk asculta cu atenţie relatarea lui Leonid Buladin. După ce acesta termină, Pradovsk se ridică în picioare şi se îndreptă ca un automat spre fereastra acoperită. Apoi se întoarse şi se uită la Buladin fără să-l vadă, cufundat în gânduri.

Grigori Pradovsk era un tip înalt şi blond, svelt dar nu prea solid, îmbrăcat cu un costum gri foarte elegant. Din punct de vedere al exteriorului, nimeni nu şi-ar fi închipuit că acest tânăr frumos cu aere de dandy era ataşatul ambasadei sovietice, şi cu atât mai puţin căpitan în cadrul KGB-ului.

După o lungă tăcere, Pradovsk începu să recapituleze cu voce tare la ce se gândise.

— Telefonul dat la recepţie pare să indice că Nina într-adevăr s-a răzgândit. Personal aş fi înclinat s-o cred. Totdeauna a avut poziţii politice foarte neutre. Dar…

Se opri.

— Dar? zise Buladin.

Pradovsk se uită la el de parcă abia atunci îi descoperea prezenţa. Îşi pipăi o clipă nasul cu două degete şi continuă:

— Dar prefer să fiu bănuitor. O cunosc eu bine pe micuţa Nina.

Buladin îşi reţinu zâmbetul.

— O cunosc bine, repetă Pradovsk. Puţin îi pasă de politică, dar avea o adevărată devoţiune pentru fostul ei şef. Ar fi în stare să meargă până la cap doar ca să îndeplinească ultimele dorinţe ale lui Piţovski. Şi… ca să se răzbune pe mine… E mai bine să fim prudenţi.

— Ce-ai de gând să faci? îl întreba Buladin.

— Continuăm supravegherea ei, bineînţeles, numai că o lăsăm să se mişte liber. Dacă pune ceva la cale, ăsta e cel mai bun mijloc s-o facem să se trădeze. Ne prefacem că avem încredere în ea, dar n-o scăpăm din ochi. Pe tine nu te cunoaşte, aşa că tu o vei supraveghea discret.

Buladin încuviinţă clătinând din cap, foarte fericit că scăpa de corvoada ascultărilor telefonice şi avea acum de îndeplinit o adevărată misiune.

— Discreţie şi iar discreţie, îl sfătui Grigori Pradovsk. Nina e destul de isteaţă ca să descopere imediat că e urmărită. Mă vei informa în mod regulat despre toate mişcările ei.

— Şi dacă ia din nou legătura cu ceilalţi? întrebă Buladin.

— Dacă ia din nou legătura cu ceilalţi… începu Pradovsk.

Tăcu perplex neştiind ce să răspundă.

— O lichidăm? propuse Buladin cu o privire plină de cruzime.

— Eşti nebun, Leonid? răcni brusc Grigori Pradovsk. Piţovski e mort. Nina a rămas acum singura care poate să continue punerea la punct a metodei sale! Dacă face prostii, o neutralizăm şi o ducem înapoi la Moscova. Ne-am înţeles? Nimeni nu se atinge de ea. E clar?

— E clar, îl asigură Buladin cu supunere. Când încep?

— După-amiază, când va pleca la colocviu. Evident, nu vei lua legătura cu mine prin radio. Mă suni numai de la telefoane publice. Nu ne putem permite să fim reperaţi.

— Am înţeles, zise Buladin.

— Mă suni imediat ce se iveşte o problemă. Voi căuta să mă mişc cât mai puţin. Dacă nu sunt eu, mesajele le va prelua Vasili.

Buladin înţelese după privirea pe care i-o aruncă Pradovsk că întrevederea se terminase. Tocmai se pregătea să se ridice când cineva bătu la uşă într-un anumit mod.

— Du-te să vezi cine e, îi ordonă Grigori.

Buladin scoase revolverul Tokarev din tocul de piele şi îl puse în buzunarul hainei, apoi ieşi din încăpere, străbătu un culoar îngust şi întunecos şi îşi lipi ochiul de vizor.

— E Vasili, anunţă el.

— Foarte bine. Deschide.

Buladin trase trei zăvoare, desfăcu un lanţ de siguranţă şi îi dădu drumul înăuntru unui bărbat scurt de statură, cu un păr aspru şi buclat.

Vasili Konstantinovici avea un nas turtit, obraji mari cu pomeţi proeminenţi, o frunte îngustă, un adevărat cap de gorilă. Braţele prea lungi, în comparaţie cu talia mică, completau perfect înfăţişarea lui de maimuţă.

— *Kak tî pacivaiş, Tavariş?*[4] întrebă el cu o voce piţigăiată care nu se potrivea deloc cu fizicul lui.

— *Ocin haraşo*[5], răspunse Buladin fără convingere.

Apoi îi făcu semn cu capul spre încăperea din fund, făcându-l pe noul sosit să înţeleagă că se ajunsese la punctul critic în cazul Piţovski-Merţlota.

Konstantinovici porni pe culoar, în timp ce Buladin zăvora din nou uşa. Glasul lui Pradovsk răsună chiar mai înainte ca noul venit să fi ajuns în salon:

---

[4] Ce mai faci, tovarăşe (n.a.).

[5] Foarte bine (n.a.).

— Zi! Ce noutăţi ai?

— Nimic nou, răspunse gorila cu părul creţ.

— Cum? izbucni Pradovsk neîncrezător.

— Nimic, repetă Vasili Konstantinovici oprindu-se în prag. Niciun telefon, nicio vizita de la convorbirea cu omul de la recepţie. Cred că e obosită şi s-a culcat. Maksim a avut impresia că o aude întorcând ceasul deşteptător, dar nu poate să bage mâna în foc.

— La dracu şi la toţi dracii… mormăi Grigori Pradovsk.

— Mă rog… zise cu timiditate Vasili Konstantinovici. Ar fi ceva. Dar asta n-o priveşte direct pe tovarăşa Merţlota.

— Hei! Ce-ai rămas aici? bombăni Buladin împingându-l în cameră.

— Spune! îi ceru Grigori cu un ton agresiv.

— Piotr Grasutov şi Ivan Krasolniki au sosit de la Los Angeles. Se află la Misiunea Sovietică.

— Ăstora doi le era dor de aerul de-acasă! zise căpitanul cu un ton plin de răutate. Dar nimic în legătură cu Nina?

— Absolut nimic, răspunse Konstantinovici.

— Ori a pus la cale o chestie pe care n-o înţeleg, comentă Pradovsk, fie e complet ameţită, fie e moartă.

— Ce vrei să spui? întreba Konstantinovici.

— Pur şi simplu faptul că la ora asta scumpetea de Nina ar fi trebuit să ia legătura cu FBI-ul pentru a anunţa schimbarea programului. Dacă n-a făcut-o, înseamnă că ne consideră cei mai mari proşti din lume sau că nu e într-o stare normală. Leonid, tu vii cu mine la misiune. Iar tu, Vasili, rămâi aici ca să preiei mesajele.

Konstantinovici dădu din cap şi luă de pe o măsuţă o revistă Penthouse. Grigori Pradovsk ieşi din încăpere fără să salute, cu Leonid Buladin în urma lui.

*

— Dumnezeule! exclamă deodată Mercenarul. Ce-oi fi având în cap? Şi nici Nina nu s-a gândit la asta…

— S-a întâmplat ceva, domnule, întrebă şoferul uitându-se în oglinda retrovizoare.

— Da, s-a întâmplat… Am uitat la hotel un document de care am neapărată nevoie. Întoarce imediat ce poţi şi du-mă înapoi la *Conrad Hilton.*

— Bine, domnule.

Cinci minute mai târziu, taxiul oprea în faţa hotelului. Mercenarul plăti cursa.

— Să vă aştept, domnule?

— Nu, nu, răspunse Frost. Am mai multe lucruri de verificat în acel document. S-ar putea să-mi ia oarecare timp.

Şoferul dădu din umeri şi porni spre centrul oraşului. Frost intră grăbit în hotel şi se îndreptă imediat spre ascensor.

Pe culoarul de la etajul şase nu văzu decât o femeie care îngrămădea cearceafurile într-un coş mare şi un tânăr care se prefăcea că o ajuta.

Frost bătu la uşa 608. Niciun răspuns. Insistă. După o jumătate de minut începu să se neliniştească, dar auzi în sfârşit vocea adormită a Ninei:

— Cine e?

— Omul de legătura pe care l-aţi cerut.

Ştiind că fusese auzit dimineaţă de spionii KGB-ului, atunci când se prezentase ca groom, Mercenarul se străduia acum să vorbească cu o voce mai ascuţită. Nina nu-l recunoscu.

— N-am cerut nimic, zise ea.

— Domnişoară Merţlota! Aţi sunat noaptea trecuta! Haideţi, deschideţi, trebuie neapărat să stăm de vorbă!

Frost suspină uşurat când auzi cheia răsucindu-se în broască. Nina întredeschise uşa. Avea ochii umflaţi de somn. Fu gata să scoată un strigăt de bucurie şi de satisfacţie văzându-l. Dar el o opri în ultima clipă ducând degetul la gură.

— Ah, domnişoară Merţlota! zise el intrând în cameră. Am crezut că o să mă lăsaţi la uşă…

Nina se dădu înapoi, năucită, în timp ce el închidea uşa.

Frost duse mâna la ureche făcând-o să înţeleagă că tot acel circ era pentru cei care ascultau. Bruneta dădu din cap. Înţelesese.

Frost se prezentă:

— Sunt agentul special Conrad Hakluyt, trimis de FBI în urma apelului dumneavoastră.

Mercenarul scoase din buzunar un carneţel şi un pix, scrise repede câteva cuvinte şi i le arătă Ninei.

Radio Moscova n-a avut încă confirmarea schimbării atitudinii tale faţă de FBI. Am venit pentru anularea oficială.

Ea dădu din cap.

— Aveţi o legitimaţie, domnule Hak… Hakk…?

— Hakluyt, repetă Frost. Agent special Conrad Hakluyt. Recunosc că nu se pronunţă prea uşor… Iată legitimaţia.

În timp ce Nina se prefăcea că descifrează cu mare greutate numele, prenumele, vârsta şi calitatea agentului, Frost continuă să scrie pe carneţel.

Cum a fost cu Grigori? Crezi că a înghiţit tot ce i-ai îndrugat?

Nina luă şi ea o foaie de hârtie şi răspunse:

Cred că da. Dar e bănuitor din fire. Va trebui să fiu foarte atentă.

Apoi zise cu voce tare:

— Apreciez mult graba cu care aţi răspuns, domnule Hakluyt. Dar m-am gândit mai bine. Cum să spun… Poate că o să mă consideraţi foarte schimbătoare, dar…

Frost zise cu glas tare:

— Ezitaţi? Vreţi mai mult timp ca să puteţi reflecta? N-am venit să vă grăbesc.

Apoi scrise:

Te vor urmări.

— Exact, răspunse Nina *da, e mai mult decât posibil.*

Dacă dai de vreun necaz, sună în camera mea. M-am înscris la hotel sub numele de Christian Van Hek.

— Înţeleg, domnişoară Merţlota, zise Frost cu un aer dezamăgit. Deplâng alegerea făcută, dar vă respect libertatea. Respectul libertăţii, domnişoară Merţlota… Asta e marea diferenţă între ţara în care trăiţi şi cea care ar fi bucuroasă să vă primească… *Te simţi ameninţată?*

— Scutiţi-mă de cursul de instruire civică, domnule Hakluyt, vă rog, replică Nina cu un ton ironic, făcând însă cu ochiul interlocutorului ei. *Nu, n-au să-mi facă niciun rău. Sunt prea preţioasă acum după moartea lui Aleksandr. Nu mă tem decât de o tentativă de repatriere forţată în cazul în care s-ar îndoi de buna mea credinţă. Încearcă să mă urmăreşti discret.*

— N-am vrut să vă deranjez, domnişoară Merţlota, ci doar să vă aduc la cunoştinţă că sunt pe deplin la dispoziţia dumneavoastră dacă cumva vă răzgândiţi. *OK. Un singur om. Dar nu eu. Trebuie să-mi păstrez acoperirea.*

— E prea puţin probabil, domnule. V-am telefonat dintr-un impuls stupid, imediat ce am aflat de moartea profesorului Piţovski. Acum însă am revenit la convingerile mele de altădată. Ţara mea este şi va rămâne Uniunea Sovietică.

— Cum doriţi. *Nu exagera! O să le dai de bănuit!*

Nina zâmbi şi îi trimise o sărutare lui Frost.

— Adio, domnule Hakluyt. Cred că nu mai avem ce ne spune. *Putem să ne vedem diseară? Grigori mi-a interzis categoric să părăsesc hotelul în afara obligaţiilor profesionale.*

— Adio, domnişoară Merţlota… Şi… fiţi convinsă că regret foarte mult… *Voi încerca să găsesc un subterfugiu.*

— Domnule Hakluyt! zise Nina, de parcă ar fi fost vorba de o inspiraţie bruscă. *Sper! Te doresc! M-ai ameţit de tot noaptea trecută! Din cauza ta am uitat să telefonez la FBI!*

— Da, domnişoară Merţlota? *Dar eu? Nu crezi că şi eu am fost ameţit dacă am uitat meseria?*

— Aş… Aş vrea să contez pe discreţia dumitale, domnule Hakluyt… se bâlbâi Nina. *Haide, acum şterge-o, Superhipotalamus, că altfel nu mai rezist şi sar pe*

tine!

Frost zâmbi, întinse mâna, îi mângâie obrazul şi gâtul şi răspunse cu un aer ofensat:

— Păi, bineînţeles! Are FBI-ul reputaţia de a fi o agenţie de informaţii în slujba Kremlinului? *Pe diseară, baby. Sunt nerăbdător să te ameţesc…*

Nina răspune cu o frază echivocă, care se potrivea şi lui Hank Frost şi falsului agent FBI:

— Mulţumesc, domnule Hakluyt. Nici nu mă aşteptam la altceva din partea dumneavoastră.

Tânăra femeie deschise uşa şi, fără cel mai mic zgomot, îl sărută repede pe buze. Frost îi puse în mână foile de hârtie după ce mai scrise:

Arde imediat toate astea în scrumieră. Şi ai grijă să nu dai foc la hotel, ar fi culmea!

Nina îl împinse afară şi închise uşa străduindu-se să nu râdă.

După un minut, Frost ieşi din hotel şi căută un alt taxi. Avea să întârzie la întrevederea cu DePaul. Atâta pagubă! N-ar fi putut s-o părăsească pe Nina cu inima împăcată ştiind că o lăsase descoperită.

CAPITOLUL V

— Hei! Ţi-a fost greu să te scoli, zise Greg De Paul rânjind.

Frost se lăsă să cadă pe un scaun.

— Mda, n-a fost prea uşor, mormăi el.

Aşezat la un birou metalic cu vopseaua scorojită, Greg DePaul se uita la el cu un zâmbet ironic.

Mercenarul găsi că printr-un miracol pachetul de ţigări şi bricheta în primul buzunar în care le căută. Aprinse un Camel şi suflă fumul în nasul lui DePaul, care îşi uitase pipa la Los Angeles.

— Ce e cu zâmbetul ăsta insinuant?

— Nimic… Nimic… murmura DePaul. Doar mă întrebam dacă micuţa Nina e la fel de încântătoare în realitate ca în fotografii. La urma urmelor, aţi petrecut patru ore închişi în aceeaşi camera de hotel… Şi ai avut tot timpul s-o cercetezi pe toate părţile, nu?

Frost schiţă un zâmbet.

— Să nu te-aştepţi la confidenţe din partea mea. Oricum, să ştii că nu din cauza ei am întârziat.

— Daaa? Atunci pentru ce?

— Era să fac o prostie de care nu m-aţi fi crezut în stare.

Mercenarul îi povesti omului de la CIA întoarcerea grabnică la hotel şi teatrul jucat împreuna cu Nina pentru a-i înşela pe spionii lui Pradovsk. Când termină de povestit, din ţigară nu mai rămăsese aproape nimic. O aruncă pe podeaua zgrumţuroasă şi o strivi sub talpa pantofului.

— Nici eu nu te-aş fi crezut capabil să ai o astfel de scăpare, îi mărturisi DePaul fără menajamente. Noroc că ţi-a picat fisa la timp. Dar ce-ai avut în cap?

— Mai întâi că eram obosit, dar obosit nu glumă! Şi pe urmă dădusem acel telefon pentru SAC, cum probabil că ştii dacă ai ascultat înregistrările. Apropo, ai confirmat în scris ordinul de anulare a operaţiunii Merţlota?

— S-a făcut, răspunse DePaul.

— Pricepi? continua Mercenarul. După telefonul acela, cred că inconştient am considerat că treaba e rezolvată în legătura cu FBI-ul. Am… am uitat complet că vestea cea bună trebuia anunţata şi băieţilor de la Radio Moscova precum şi amicului nostru Grigori Pradovsk. Apropo, va trebui să nu uiţi să-l înscrii oficial în efectivele FBI-ului pe agentul special Conrad Hakluyt. Dacă rusnacii au vreo cârtiţă la serviciul de informaţii, atunci cu siguranţă că vor verifica existenţa acestui agent.

— Asta o să le ia oarecare timp. Dar fii liniştit, voi da dispoziţiile necesare. Diseară Conrad Hakluyt va fi membru al biroului local al FBI-ului, cu state de serviciu ireproşabile. Pradovsk va fi de-a dreptul încântat. Prin urmare, tot el este la conducerea operaţiunilor…

— Mda, mormăi Frost aşezând pe birou ochelarii şi şapca.

— Ah! Araţi mai bine aşa! îl ironiza DePaul.

Frost îi servi o strâmbătură.

— Ce facem cu Nina?

— Cum adică, ce facem? Aştept să-mi spui mai multe.

— Ar trebui să punem un băiat discret şi eficace s-o urmărească. Măi mult ca sigur că Pradovsk va pune un om să-i supravegheze toate mişcările.

— Şi ştii unde se ascunde amicul Pradovsk?

— S-ar părea că face naveta între Misiunea Sovietică şi o ascunzătoare aflată în zona Grant Park. Dar nu văd de ce ne-am duce să-l scoatem din ascunzătoare. Deocamdată e nevoie să supraveghem fata, şi deocamdată e singură în camera ei de la hotel.

— OK, zise omul de la CIA apăsând butonul interfonului.

— Da? răspunse o voce.

— Trimite-mi-l pe Blunders.

DePaul ridica degetul de pe buton şi ridică ochii spre Mercenar.

— Şi metoda Piţovski? Ai ceva informaţii interesante?

— Foarte interesante, răspunse Mercenarul. Numai că vei fi dezamăgit. Tătucu Aleksandr nu şi-a ascuns documentele într-un seif de gară.

— Bănuiam eu, zise Greg.

— Documentele pe care Piţovski voia să ni le ofere se află în Elveţia.

— Mă aşteptam la ceva mai rău.

— Păi, e într-adevăr mai rău, zise Mercenarul. Documentele se află într-un seif. Nina nu cunoaşte nici banca şi nici numărul de identificare.

— La dracu! exclamă DePaul. Am dat-o-n bară!

— Stai puţin, zise Mercenarul cu un ton liniştitor. Mai există un exemplar. Părerea mea e că bătrânul pregătea lovitura de mai multă vreme. A pus să se facă al doilea set de documente pentru ca Nina să-l folosească dacă ar fi avut nevoie. Dar când vei afla unde e, o să te apuce toate năbădăile. N-o să fie deloc uşor să punem mâna pe ele.

— Spune odată! izbucni DePaul nerăbdător.

În momentul acela se auziră bătăi la uşă. DePaul strânse din maxilare.

— Cine e?

— Blunders.

— A, da! Intră! strigă omul de la CIA.

Uşa se deschise şi în încăpere apăru un bărbat solid, îmbrăcat cu blugi şi o cămaşă albastră pătată de transpiraţie la subsuoară. Blunders intră muşcând cu poftă dintr-un măr roşu.

— Zack Blunders, Hank Frost, zise Greg DePaul.

Blunders îi strânse mâna lui Hank gata să-i rupă falangele.

După prezentări, Blunders se aşeză pe un scaun lângă Frost şi se uită întrebător la DePaul, muşcând în continuare din măr.

Omul de la CIA îi explică în câteva secunde în ce consta misiunea lui. Zack dădu din cap şi întrebă cu gura plină:

— De unde o iau în colimator pe Nina voastră? Mă duc s-o aştept la universitate sau o pândesc când iese din hotel?

DePaul se uită la ceas şi se gândi un moment.

— E unu fără un sfert. Ia o maşină şi postează-te discret în faţa hotelului *Conrad Hilton.* Fata trebuie să-şi facă apariţia în circa trei sferturi de oră. Să căşti ochii bine, Blunders, şi să nu cumva să te laşi reperat. E foarte posibil să zăreşti unu-doi colegi sovietici. Să mă ţii la curent cu tot ce se-ntâmplă. Şi, fireşte, mă anunţi imediat în cazul în care *tovarăşii* fac vreo mişcare suspectă.

Zack Blunders îi asigură că treaba va merge ca pe roate şi plecă să-şi îndeplinească misiunea. După ce uşa se închise în urma mastodontului masticator, Frost întrebă:

— Ăsta e de la FBI?

Greg DePaul dădu din cap.

— *Si, señor,* dar să nu-ţi faci griji, cunosc marfa. Nicio asemănare cu de-alde Brynes sau Dekker. În ciuda fizicului său mare şi a capului de bizon, tipul e în stare să se strecoare cu o abilitate uimitoare. Şi al doilea avantaj, deloc de neglijat: dacă Zack Blunders îţi trage o scatoalcă, chiar şi în glumă, zbori la zece metri de el.

— De asta sunt convins, mormăi Mercenarul masându-şi mâna dreapta.

*

Era unu după-amiaza când Nina ieşi din hotel. Blunders abia sosise la post. Cu părul ei negru care îi cădea pe umeri, bluza albă cu jabou de dantelă, taiorul gri, clasic dar nu auster, tânăra femeie părea o studentă serioasă. Serioasă şi foarte drăguţă. În mâna stângă avea o servietă mică, de piele roşiatică, iar în dreapta planul oraşului Chicago. Urcă imediat în taxiul chemat de omul de la recepţie şi zise:

— Aş vrea să fac un tur urmând metroul aerian.

— Sunteţi turistă?

— Într-un fel, răspunse Nina.

Puse servieta lângă ea pe bancheta, o deschise şi scoase o oglindă

dreptunghiulară şi o trusă de machiaj. În timp ce se prefăcea că-şi rimelează genele, tânăra femeie orienta oglinda în aşa fel încât să poată supraveghea circulaţia destul de aerisită de la ora aceea. Reperă imediat un Cadillac Fleetwood condus de un tip înalt cu obrajii subţi, o Toyota Celica galbenă condusă de o femeie, maşina Pacer neagră a lui Buladin şi Chevroletul bej al lui Blunders.

Vulpe bâtrână, acesta din urmă înţelesese imediat manevra. Savanta voia să vadă dacă e urmărită.

Deodată, împinsă parcă de un capriciu, Nina îi zise şoferului:

— Mai bine nu… Aş vrea să vizitez Grant Park. Să mă bucur de puţină verdeaţa.

— Cum doriţi.

Blunders se opri la marginea trotuarului în secunda în care taxiul făcea brusc la stânga, după ce semnalizase în ultimul moment. Văzu maşina Pacer făcând aceeaşi manevră cu preţul unui zigzag compromiţător. Celica făcu şi ea la stânga, dar ea semnalizase înaintea taxiului. Cadillacul îşi continuă drumul înainte.

— Mersi, păpuşico, murmură omul de la FBI. Faci treaba în locul meu…

Intersecţia se eliberă. Blunders aşteptă ca taxiul şi maşina care îl urmărea să dispară, schimbă vitezele apoi, când se schimbă culoarea semaforului, traversă şoseaua şi pătrunse într-o pădurice pe un drum îngust rezervat vehiculelor pompierilor şi poliţiei. Drumul rezervat era mărginit de garduri vii şi Blunders ştia că nu putea fi văzut de nimeni.

*

— La Riga… Fir-ar dracu al dracului… murmură DePaul, cu fruntea brăzdată de o cută adâncă. Ce i-a venit să ducă documentele acolo?

— Poate pentru că era originar din partea locului, îşi dădu cu părerea Frost.

— Mda, mormăi omul de la CIA. Trimiterea unui comando acolo nu mi se pare realizabilă…

— Ba trimiterea e cât se poate de realizabilă, zise Mercenarul rânjind. Numai că întoarcerea lui cu documentele e o altă mâncare de peşte.

Greg DePaul dădu din umeri agasat.

— Şi fata e singura în stare să aibă acces la seif fără să arunce în aer coşmelia. Toate astea din cauza unui sistem cretin de comandă vocală! Ţi-a dat măcar cheia?

— Nu. N-am considerat util să i-o cer. Părerea mea e că ea trebuie să se ducă acolo. Va dura cât va dura, dar e mijlocul cel mai sigur de a pune mâna pe documente. De altfel mi s-a părut foarte hotărâtă şi capabilă să se descurce. Fireşte, va trebui să-i acordăm la faţa locului tot sprijinul necesar, dar rămânând în umbră.

— Hank, mă întreb uneori dacă eşti conştient de ceea ce spui! Asta înseamnă că trebuie să avem o încredere oarbă în tipa asta care ieri mai era încă comunistă, şi care a trecut de partea noastră doar pentru că şeful ei a fost împuşcat.

— Eu personal am încredere în ea, zise Mercenarul.

Se scărpina în barbă şi adăugă:

— Poate că nu orbeşte, bineînţeles…

— Aha! Vezi! exclamă triumfător Greg DePaul.

— Mda, reluă el cu un ton autozeflemist, mai curând aş avea încredere în ea chiorăşte. Dar cred că asta are legătură cu…

— Crezi că ai haz! izbucni DePaul. Îţi dai seama de miză? Măi…

Pe biroul metalic răsună un „bip-bip" întrerupându-l pe DePaul din căutarea unor epitete.

— A, ai legătura cu Sputnikul, remarcă Mercenarul ironic.

DePaul apăsă un buton şi în încăpere răsună vocea lui Blunders:

— Mă recepţionezi, DePaul?

— Perfect.

— Ne plimbă de colo-colo ca să descopere filajul. Mă aflu în Grant Park. Dacă merg mai departe înainte, mă voi afla în faţa taxiului cam peste un kilometru. Mă voi lăsa depăşit. Asta dacă domnişoarei nu-i trece prin minte să mai schimbe o dată traseul.

— Bine lucrat, Zack.

— Încă nu s-a rezolvat. Părea foarte şmecheră. Mi-a permis deja să-l reperez pe rusul care o urmăreşte. Un tip brunet şi hirsut care conduce o maşină Pacer neagră. În mod normal ar fi trebuit să-l repereze şi ea. Ce fac?

— Continui, Zack.

— Dacă o pierd?

— Te duci s-o aştepţi la universitate. Alta soluţie mai bună n-am.

— Nu poţi trimite pe cineva să asigure ariergarda?

— Momentan, nu. De altfel, atâta vreme cât doar îi plimbă, sovieticii n-au nici cel mai mic motiv să încerce ceva împotriva ei.

— OK. Cum zici tu.

— Să mă informezi tot timpul, Zack.

DePaul întrerupse legătura.

— Ai un aparat-radio grozav, zise Frost. Şterge defectele de pronunţare.

— Ce defecte? întrebă DePaul mirat.

— Defectul barosanului tău. Mai adineauri vorbea de parcă avea prune în gură. La radio nu se mai simţea deloc.

— La naiba! Pentru că-şi terminase mărul de mâncat.

*

Nina Merţlota zâmbi satisfăcută şi-i puse oglinjoara în servietă. Acum era sigura că e urmărită de acea maşină Pacer de culoare neagră.

Se aplecă înainte ca să arunce o privire la ceasul de la bord. Unu şi şaisprezece minute. Într-un sfert de oră reperase filajul. Putea să fie satisfăcută… Dar unde era omul promis de Hank?

Se gândi un moment în timp ce taxiul continua să se rotească prin spaţiul acela verde. Ieşise din hotel mai devreme decât fusese vorba. Dacă Hank ceruse un om poliţiei americane, poate că acesta nici măcar nu ajunsese în faţa hotelului *Conrad Hilton!* Trebuia să-l anunţe. Cum? Pur şi simplu să-i telefoneze. La urma urmelor, cel care o urmărea n-avea decât s-o vadă intrând într-o cabină, pentru că nu ar fi avut cum să ştie pe cine sună şi ce spune.

În cazul în care, mai târziu, Grigori ar fi întrebat-o, ar fi răspuns că îşi luase oră la coafor.

Unu şi optsprezece minute. Mai avea încă destul timp până la începutul şedinţei de lucru. Era un timp frumos. Se va duce să se plimbe prin campus şi va mânca un sandviş. Asta îl va obliga pe îngerul ei păzitor să facă puţina mişcare…

Dar mai întâi să-i telefoneze lui Hank.

— Duceţi-mă la universitate, zise ea.

„Ce giruetă mai e şi fata asta", îşi zise taximetristul. Dar meseria lui era să-i ducă pe clienţi acolo unde doreau, restul era treaba lor.

În centrul oraşului circulaţia devenea din ce în ce mai densă şi şoferul fu nevoit să micşoreze viteza. Trecu cam un sfert de oră apoi, zărind o cabină telefonică, Nina îi ceru să oprească. Şoferul făcu întocmai cum i se spusese şi trase maşina la marginea trotuarului.

Nina coborî din taxi şi se îndreptă spre maşina. Era cât se poate de senină. Ştia că nu i se putea întâmpla nimic pe strada aceea plina de lume. Văzu cu coada ochiului maşina Pacer care se oprea la vreo sută de metri în spatele taxiului. Nu văzu Chevrolet-ul bej al lui Blunders care se opri la aproximativ două sute de metri de maşina neagră.

Bruneta intră în cabină, puse câteva fise în aparat şi sună centrala hotelului *Conrad Hilton.* Spuse numele fals sub care fusese închiriată camera lui Hank:

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Van Heck, vă rog.

— Un moment, vă rog.

Nina aşteptă câteva clipe, apoi auzi din nou vocea omului de la recepţie:

— Cheia domnului Van Heck nu e la recepţie, dar camera sa nu răspunde.

— Probabil că a uitat să lase cheia când a plecat.

— Vreţi să lăsaţi un mesaj?

Nina ezită. Poate că era riscant să lase un mesaj. Ba nu. Era destul să se

exprime în termeni destul de vagi.

— Da. Spuneţi-i că Nina are un singur câine de pază în acest moment şi că iar face mare plăcere să aibă doi.

— Foarte bine. Îi vom transmite când se va întoarce.

Nina ieşi din cabină satisfăcută şi reveni la taxi.

— Acum la universitate, zise ea. Plimbarea turistică s-a terminat.

*

Aparatul lui Greg DePaul zbârnâi din nou şi se auzi vocea lui Blunders.

— Mă aflu în cartierul Saint-Paul, îl anunţă Blunders. Fata tocmai a oprit taxiul. Se îndreaptă spre o cabină telefonică. Telefonează cuiva.

— La dracu, murmură Mercenarul. Pariez că vrea să ia legătura cu mine. Sper că n-a păţit nimic.

— Ce? întreabă Blunders.

— Nimic. A vorbit Frost. Şi tipul din maşina neagră?

— S-a oprit la vreo sută de metri de taxi. Îndreaptă un cilindru negru spre cabină. Seamănă cu un… Oh, la toţi dracii! Sunt bine echipaţi, ticăloşii!

DePaul îşi pierdu răbdarea.

— Ce e, fir-ar să fie?

— Un aparat de recepţionat de la distanţă. Ascultă conversaţia Ninei Merţlota.

— Şi ea ce spune?

— Hei, DePaul! Eşti treaz sau dormi? Se află la peste trei sute de metri de mine într-o cabină de sticlă. Crezi că pot să citesc pe buze de la distanţa asta?

— Ce face? striga Mercenarul, destul de tare pentru a fi auzit de Blunders.

— Gata. A terminat de vorbit. A închis. Se întoarce la taxi. Maşina porneşte, ce fac? O urmăresc sau aştept să demareze rusnacul?

— Supraveghează-l pe rus, ordonă Greg DePaul. Nina ştim unde se duce. O vom găsi la universitate.

— Rusul nu se mişcă de pe loc. Ciudat, pare că aşteaptă să dispară taxiul. Gata! Oh, la toţi dracii, sunt sigur că fufa voastră a făcut o idioţenie telefonând!

— Ce se petrece acolo, fir-ar să fie? răcni Mercenarul.

— Bolşevicul telefonează şi el. Cred că s-a fript!

*

Ivan Krasolniki şi Piotr Grasutov treceau prin momente foarte neplăcute. Roşu la faţă de furie, cu mâinile încrucişate la spate, Grigori Pradovsk se plimba de colo-colo prin faţa celor doi agenţi încremeniţi în poziţie de drepţi în centrul încăperii.

— Imbecililor! Incapabililor! Să eliminaţi un savant de valoarea lui Piţovski! Dar ce-aveţi în cap? Îmi vine să vă trec prin maşina de tocat hârtie!

Krasolniki îşi adună tot curajul şi protestă. Ştia că riscă, dar mai bine să dea

vina pe Piotr.

— N-am vrut să-l las să tragă, tovarăşe Pradovsk. Pe cuvântul meu! Dar nebunul ăsta sângeros m-a luat prin surprindere. Şi dacă n-aş fi fost eu ar fi lichidat-o şi pe fată.

— Ipocritule! izbucni cu ură rusul cu capul ras.

— Nu-mi pasă de fată! răcni Pradovsk scos din răbdări. Pe Piţovski trebuia să mi-l aduceţi! Viu! O să vedeţi voi ce viaţă frumoasă vă aşteaptă! Transferul în Siberia până la sfârşitul carierei!

Krasolniki nu-şi putu stăpâni înfiorarea care stârni zâmbetul plin de cruzime al lui Pradovsk.

În momentul acela sună telefonul. Căpitanul KGB ridică receptorul şi răspunse:

— Ce este?

— Leonid Buladin la telefon.

— Unde eşti?

— Lângă Saint-Paul. Merţlota a telefonat adineauri la hotel. A întrebat de un anume Van Heck. Care era absent. A lăsat un mesaj. Îl repet textual: *Nina are un singur câine de pază în acest moment şi ar vrea tare mult să aibă doi.*

— Putoarea! Fufa! răcni Grigori Pradovsk. Avea un om de legătură chiar în hotel. Te-a reperat şi cere ajutorul poliţiştilor americani.

— Ce fac? întrebă Buladin.

— Te repezi la universitate fără să te mai ocupi de ea. Vei primi întăriri ca s-o primiţi cum se cuvine. Îi place sau nu, tovarăşa Nina Merţlota îşi va uita visele de viaţă capitalistă şi se va întoarce la Moscova în cel mai scurt timp, prin colet poştal…

Pradovsk închise cu o brutalitate inutilă şi se întoarse spre ceilalţi doi.

— Ivan! Piotr! Aveţi ocazia să vă răscumpăraţi greşeala! Daţi fuga la universitatea din South Side şi puneţi uşurel mâna pe Nina. Şi vă sfătuiesc să nu mai greşiţi! O vreau vie, fără cea mai mică zgârietură! Dacă Nina dispare, s-a pus cruce uneia din componentele politicii noastre de reducere la tăcere a disidenţei. Ivan, treci pe la infirmerie şi faci rost de un soporific ca să stea liniştită. Piotr, tu te ocupi de vehicule şi de arme. Luaţi două motociclete ca să vă deplasaţi mai repede. Le veţi lăsa acolo. Vă veţi întoarce cu fata în maşina lui Leonid. Îl sun pe Vasili şi-i dau ordin să vă susţină. Executarea!

Cei doi ruşi o luară imediat din loc, hotărâţi să-şi arate tot zelul spre satisfacţia şefului.

CAPITOLUL VI

Blunders era în legătură cu biroul lui Greg DePaul.

— Tartinovici urcă iar în maşină şi demarează ca un nebun. Îl urmăresc încercând să nu fiu descoperit.

— Păstrează legătura, Blunders! strigă Frost.

— OK.

Se auzi zgomotul puternic al motorului apoi iar vocea lui Zack Blunders, mai puţin clară din cauza vacarmului:

— Conduce ca un nebun, făcând slalom printre maşini. Nu pot să mă ţin după el fără să fiu reperat. Încerc să nu-l pierd din ochi dar nu ştiu dacă voi reuşi până la capăt. Un singur semafor este de ajuns ca să-l pierd.

— Fă cum ştii mai bine! strigă DePaul.

— Depăşeşte taxiul fără să-i pese. Cred că fata nu l-a văzut. Sunt pe benzi destul de depărtate şi ea se uită în altă parte. Pun prinsoare că îi pregătesc o primire în campus!

— Ţine-te după el, Zack. Sosim şi noi!

DePaul întrerupse legătura. Mercenarul se şi ridicase în picioare. Aprinse nervos o ţigară Camel şi întrebă:

— Ceri întăriri de la şeful poliţiei?

— Glumeşti? Dacă iese cu scandal, va fi şi aşa destul de greu, cu amestecul nostru, ca presa să fie ţinută de-o parte. Dacă facem apel la intervenţia poliţiei, îţi garantez că în patruzeci şi opt de ore se va afla pe tot globul!

Mercenarul era obligat să admită că DePaul avea dreptate.

— Probabil că Pradovsk a dat ordin ca Nina să fie răpită. Fiind numai trei, ne va fi destul de greu.

— N-au prea multe mijloace aici, murmură DePaul. Aici nu e nici Washington şi nici New York. Şi dacă vor să fie discreţi, vor face ca noi. Nu vor veni mai mulţi de trei-patru.

— Lasă palavrele! zise Mercenarul pornind spre uşă. Haide să mergem dacă nu vrem s-o dam în bară!

*

Când ajunse la parcarea campusului, Zack Blunders zări maşina Pacer neagră parcând în fund de tot, în spatele unui şir de maşini. Era sigur că nu fusese reperat. Opri Chevrolet-ul la marginea trotuarului şi aşteptă.

După un minut apăru şi taxiul în care se afla Nina Merţlota. Tânăra femeie coborî şi se uită în toate direcţiile, vizibil mirată că nu dă cu ochii de îngerul ei

păzitor. Dădu din umeri şi se îndreptă imediat spre clădirile universităţii.

Blunders nu ezită. Luă revolverul de pe scaunul de alături şi-l puse la centură, îmbrăcă o giacă total nepotrivită pe soarele de-afară şi o porni pe urmele rusoaicei.

Tânăra femeie intrase deja pe poarta mare de fier când el o prinse din urmă. Nina se întoarse, mirată, auzind pe cineva alergând în urma ei.

— Domnişoară Merţlota, murmură Blunders. FBI. Urmaţi-mă, sunteţi în pericol!

FBI-ul… Nina îşi amintea de telefonul dat de Hank directorului Biroului federal. FBI-ul nu trebuia să participe la această operaţiune.

Rusoaica o luă la fugă. Blunders o prinse de mâneca taiorului, îi arăta revolverul de la brâu şi îi zise:

— N-avem timp de fineţuri. Vino cu mine. Îţi voi explica mai târziu.

Frica o făcu pe sovietică să se lase dusă spre maşină. Dar îşi reveni repede.

— Dă-mi drumul că altfel încep să ţip!

— Nu te prosti! exclamă Blunders. În parcare e un om al KGB-ului. Te pândeşte.

Dar Nina începu să strige:

— Ajutor! Ajutor! Sunt răpită!

Până la Chevrolet mai erau vreo zece metri şi Nina se zbătea din toate puterile. Blunders începuse să transpire. Nina reuşi să-i scape. Dar el o prinse imediat şi o lipi de el ca s-o imobilizeze. Însă ea continua să ţipe.

— Închide gura, pentru Dumnezeu!

Şi inevitabilul se produse. Din parcare apăru un student.

— Hei, moşulică! zise el cu un aer arogant. Te iei de domnişoare! Da-i drumul că altfel…

Nu-şi termină fraza. Tânărul ajunsese la o distanţă potrivită şi Blunders îl lovi cu pumnul stâng în bărbie. Doi colegi, care îi veneau în ajutor, rămaseră locului văzându-l pe student zburând pe spate şi prăbuşindu-se greoi pe iarba care marginea trotuarul.

Blunders şi fata ajunseră la maşină dar Nina nu voia să urce şi, în ciuda robusteţii sale, Blunders nu reuşea s-o forţeze. Era obligat s-o lovească. Ridică pumnul, dar văzu faţa cu trăsături fine şi ochi negri care îl priveau cu spaimă.

Nu. Zack Blunders înghiţi în sec. Se simţea în stare de multe lucruri dar nu putea s-o lovească pe femeia aceea.

Ezitarea lui dură prea mult. În momentul în care ridica din nou mâna, Buladin ajungea pe trotuar atras de strigătele sovieticei. Îi reperă imediat şi scoase revolverul Tokarev.

— Priveşte! strigă Blunders întinzând un deget spre ieşirea din parcare.

Nina întoarse capul. Îl recunoscu imediat pe tipul care o urmărise şi intră repede în Chevrolet, în timp ce Blunders ocolea maşina ca să urce la volan.

Înainte de a demara, apăsă pe butonul aparatului de emisie-recepţie şi strigă:

— Mişcaţi-vă odată, fir-ar să fie! Sunt în faţa universităţii! Fata e în maşina şi am un rusnac înarmat în cârcă!

Aruncă receptorul Ninei şi porni motorul în timp ce DePaul, răspundea:

— Sosim! Într-un minut suntem acolo. Rezistă, Zack!

Chevroletul porni în trombă. Se auzi prima împuşcătură şi glonţul lovi acoperişul cu un zgomot de gong.

— Ai grijă de Nina! se auzi vocea Mercenarului în receptor.

Blunders nu-şi scoase revolverul. Nu putea să tragă şi să conducă în acelaşi timp. După câteva secunde gloanţele lui Buladin nu vor mai ajunge până la ei. Apăsă cu furie pe acceleraţie.

Apoi răsună a doua împuşcătură, urmată aproape imediat de o explozie violentă în partea din spate a Chevroletului.

— La dracu! răcni Blunders. A nimerit în cauciuc.

Maşina avu o deviere bruscă, se roti complet în loc şi rămase cu roţile din dreapta în marginea trotuarului. Blunders încercă să dea înapoi. Nu reuşi. Transmisia nu mai funcţiona.

Buladin alerga spre ei cu revolverul în mână, ezitând să tragă ca să n-o omoare pe Nina Merţlota. De la prima împuşcătură, toţi studenţii o luaseră la sănătoasa. Terenul era liber.

Blunders luă revolverul şi-i strigă Ninei:

— Coboară repede! Maşina te ascunde. Ascunde-te imediat în pădure.

Nina deschise portiera şi o luă la fugă în momentul în care doi motociclişti se apropiau cu mare viteză. Blunders nu înţelese decât în momentul în care îl văzu pe unul dintre ei făcând la stânga, urcând pe trotuar cu riscul de a-şi distruge motocicleta, şi gonind spre pădure pentru a-i tăia retragerea Ninei.

Blunders ieşi din maşină şi deschise focul.

Dar celălalt motociclist venea peste el. Roata din spate îl lovi în plin aruncându-l la o distanţă de cinci metri. Drumul începu să se clatine sub el ca un hamac. Agresorul coborî de pe motocicletă.

Pe jumătate ameţit, Zack Blunders ridică revolverul şi trase. Pocnetul sec îl făcu să priceapă că nimerise ceva. Glonţul lovise casca, care se rostogoli pe pământ.

Piotr Grasutov se clătină dar reuşi să-şi păstreze echilibrul. Sovieticul strânse din dinţi şi apucă puşca Kalaşnikov.

Zack Blunders încercă să tragă din nou fără să reuşească.

O durere cumplită îi străpungea spatele. Probabil că îşi rupsese ceva la

coloana vertebrala. Capul îi căzu greoi pe asfalt.

Mai apucă să-l vadă pe Piotr Grasutov, proţăpit deasupra lui, cu arma în mână, rânjind demonic. Auzi şi rafala, apoi capul îi făcu explozie, răspândindu-şi conţinutul pe şosea.

În pădure, Ivan Krasolniki îşi abandonase şi el motocicleta pentru a pune mâna pe Nina. O ajunse din urmă fără greutate, o apucă de păr şi o lovi cu muchia mâinii la baza gâtului, făcând-o să-şi piardă cunoştinţa.

Buladin pregătise maşina pentru fugă. Tocmai ieşea din parcare când maşina Dodge în care se aflau Frost şi DePaul sosea în faţa universităţii cu o viteză de bolid. Omul de la CIA roti cu brutalitate volanul la stânga, dar nu putu să evite vehiculul negru care se făcu ţăndări.

Buladin muri pe loc. DePaul fu lovit la cap şi se izbi cu bărbia de volan. Frost fusese inspirat să-şi prindă centura.

Mercenarul se simţi propulsat înainte şi avu impresia că i se striveşte pieptul sub presiunea centurii. Şocul îl făcu să dea afară tot aerul din plămâni. Îşi simţi în gât micul dejun, apoi, brusc, contraşocul îl expedie spre spetează, lipindu-l de ea cu o forţă titanică.

Opri motorul. La stânga lui, în pădure, Krasolniki o săltase pe Nina pe umăr ca pe un sac şi revenea spre drum unde îl aştepta Grasutov.

Ruşii se opriră în loc când auziră zgomotul coliziunii. Frost se scutură încercând să se dezmeticească. Îşi desfăcu centura, scoase pumnalul şi porni la atac. Nu voia să folosească revolverul ca să n-o rănească pe Nina. Dar Piotr Grasutov nu avea o astfel de problemă. Rusul trase de două ori obligându-l pe Mercenar să se arunce la pământ.

Frost ridică cu prudenţă capul.

Ivan Krasolniki fugea ducând-o cu el pe Nina. Piotr Grasutov se apropia cu arma în mâna. Printr-un reflex de supravieţuire, Frost inventă un şiretlic aproape fără să se gândească. Se ridică brusc, puse un genunchi în pământ şi aruncă braţele spre spate, imitând gestul celui care lansează o grenadă.

Grasutov se aruncă imediat cu burta la pământ. Când înţelese stratagema şi se ridică, Mercenarul era deja lângă el.

Frost se aruncă cu pumnalul asupra lui. Grasutov reacţionă în ultima clipă. Îşi adună toată energia şi ridică în sus ţeava armei. Frost îl apucă de gulerul gecii pentru a-l dezechilibra. În aceeaşi clipă răsună împuşcătura. Frost avu impresia că un vătrai înroşit în foc îi străpungea piciorul stâng. Căzu pe spate, trăgându-l după el pe Grasutov pe care încă îl mai ţinea de guler. Mercenarul simţi şocul moale al corpului care se prăbuşea peste el, apoi nu mai văzu nimic, orbit de sângele sovieticului care intrase în lama pumnalului de asalt.

Întins pe spate, Frost simţea sângele rusului curgându-i pe haine. Piotr

Grasutov îşi dădu duhul cu un geamăt gâlgâit.

Mercenarul simţea junghiuri de jur împrejurul capului, forţele îl lăsau şi ştia că îşi va pierde cunoştinţa. Auzi strigăte, zgomote de motor şi de paşi pe asfalt.

Dar nu putea să vadă.

Aşa că nu văzu Pontiac-ul alb condus de Vasili Konstantinovici sosind la locul stabilit. Maşina opri lângă copaci, la aproximativ cinci sute de metri de locul coliziunii. Konstantinovici deschise portiera stânga din spate, Krasolniki sosi în fugă, o aruncă pe Nina pe banchetă şi urcă şi el în maşină.

Konstantinovici demară imediat, ducându-i pe Ivan Krasolniki şi pe Nina Merţlota spre o destinaţie cunoscuta numai de el.

CAPITOLUL VII

Micul ferăstrău se apropie de capul lui Frost şi atacă craniul cu cea mai mare precizie. Cu stomacul contractat, cu pielea ca de găină, Mercenarul simţi dinţişorii metalici muşcând din cutia craniana cu un zgomot care îi iradie în tot corpul. Se auzi murmurând:

— Nu, Nina! Nu, te rog! N-ai să faci asta! Nu mie! îmbrăcată cu o bluză albă, cu părul strâns într-o bonetă, Nina se aplecă deasupra lui cu faţa luminată de un zâmbet.

— Nu fi îngrijorat, Hank, murmură ea cu o voce liniştitoare. Totul va fi bine, vei vedea.

Frost se zbătu, dar era legat solid de masa de operaţii.

— Nina… Te rog…

Dar zgomotul micului ferăstrău reîncepu să-i vibreze în cap. Cu coada ochiului, Mercenarul vedea pe o tavă de inox bisturie ascuţite ca nişte brice care, tăind în creierul său, aveau să-l transforme pentru totdeauna într-o oaie supusă.

Nina continua să-i vorbească cu tandreţe:

— Şi tu vei behăi ca ceilalţi, iubitule. Vei vedea, vom fi fericiţi. Vom avea o viaţă minunată.

Zâmbetul ei se lărgea pe măsură ce ferăstrăul mecanic pătrundea mai adânc în craniul lui Frost.

— Nu! urlă Frost.

Şi brusc, Mercenarul se trezi în patul lui, cu corpul şiroind de sudoare.

Trecuseră deja trei luni de când Nina fusese răpită din faţa universităţii din Chicago, şi tot mai era chinuit de acest coşmar îngrozitor. Trase cearceaful ca să-şi şteargă faţa. Dar… Zgomotul? Zgomotul continua.

Frost înţelese imediat că asociase soneria telefonului cu scrâşnetul oribil al ferăstrăului mecanic. Întinse braţul, ridică receptorul negru şi răspunse cu o voce somnoroasă:

— Da?

— Salut, băieţaş! zise Greg DePaul cu un ton jovial. Ce-ţi mai face coapsa?

Rana provocată cu trei luni în urmă de glonţul tras de Piotr Grasutov nu mai era decât o cicatrice printre altele. Se uită la ceasul de la mână şi mormăi supărat:

— Sper că nu m-ai trezit la patru dimineaţa ca să mă întrebi de sănătate!

De la capătul celălalt al firului se auzi un hohot de râs.

— Într-un sens, da. Am de lucru pentru tine.

— Serios!

— Te-ar tenta o mică excursie în ţara votcii?

— În URSS? Eşti deranjat la cap?

DePaul râse din nou.

— Chiar dacă ţi-aş spune că o anume Nina te aşteaptă acolo?

— Nu se poate? murmură Mercenarul. A dat un semn de viaţă?

— Nimic nu poate să-ţi ascundă omul, zise DePaul rânjind. Ambasada noastră de la Moscova a primit un mesaj din partea ei adus de o colegă. La început a fost internată într-un spital psi. Dar s-ar părea că n-au „bruscat-o" prea tare. Au nevoie de ea. Acum se preface că reia experienţele lui Piţovski. A cam trecut ceva vreme de la figura pe care ne-a făcut-o amicul Pradovsk…

— Dacă pun mâna pe ăsta! exclamă Mercenarul tăindu-i vorba.

— Tipul e acum la Moscova. Teritoriul Statelor Unite a devenit puţin cam nesănătos pentru el.

DePaul făcu o pauză apoi continuă:

— Cum îţi spuneam, a trecut ceva timp şi Nina şi-a recâştigat puţină libertate de mişcare. Ideea ei este să se refugieze la ambasada Statelor Unite. După aceea, cu ajutorul nostru, se va duce să ia ceea ce ştii de la Riga. Acest ajutor va fi foarte limitat pentru că nu avem cum să trimitem un regiment care să străbată mii de kilometri pe teritoriul sovietic. Iar Nina Merţlota a propus un nume şi, din întâmplare, e vorba chiar de numele tău.

— Asta e demenţă totală! exclamă Frost în obscuritatea apartamentului său din Atlanta.

— Sigur, e riscant. Dar fata spune că singură nu va reuşi. Pentru noi merită riscul. Şefii mei cei mai mari şi-au dat acordul să fac această încercare.

— Mda, cum să nu! mormăi Mercenarul. Ei ce riscă? Două cadavre în plus pe conştiinţă. Al meu şi al Ninei.

— Ştiam că plimbarea te va tenta. Şi mai e şi sumedenia de „verzişori" pe care îi poţi câştiga.

— Lovele… Lovele… Numai asta ştii să spui! OK! Ai noroc că în acest moment sunt liber şi celibatar. Sar în pantaloni şi vin.

DePaul izbucni din nou în râs.

— Nu te grăbi prea tare, Pegasule! Bea un suc înainte de a pleca. Mă aflu la Washington!

DePaul îşi dădu adresa, apoi Frost închise, aprinse veioza şi începu să se pregătească de plecare.

*

Mortimer Crane era un bărbat elegant, afabil şi cu o prestanţă indiscutabilă. Singura notă falsă la acest diplomat de cincizeci şi cinci de ani era peruca cu care

găsea de cuviinţă să-şi acopere craniul chel.

„Poale din cauza iernilor prea friguroase de-aici”, îşi zise Mercenarul schiţând un zâmbet.

Frost sosise în urmă cu o oră, înarmat cu un paşaport diplomatic fals. Nina trebuia să intre pe poarta ambasadei a doua zi dimineaţă la orele zece. Plecarea spre Riga era prevăzută în aceeaşi zi la căderea nopţii.

— Înţelegi? zise elegantul Mortimer Crane. Cu cât plecaţi mai repede, cu atât mai mici sunt riscurile ca dragii noştri colegi ruşi să priceapă că fata a fugit cu ajutorul nostru.

— Fireşte, admise Mercenarul. Cum va intra aici Nina Merţlota?

— Cu limuzina, răspunse Crane zâmbind.

— Poftim?

— În portbagaj, preciză diplomatul. E un mijloc foarte sigur. Nu vreau să spun că face asta în fiecare zi, dar se întâmplă destul de des. Esenţialul e să nu fii remarcat în momentul îmbarcării.

Frost surâse. Acest Crane îl amuza. Diplomatul vorbea cu o eleganţă britanică despre operaţiuni ilegale, rămânând tot timpul demn şi rezervat. Făcând însă totul cu o mare satisfacţie.

Frost aprinse o ţigară.

— Fumaţi? întrebă el.

— Nu, dar asta nu are nicio importanţă. Nu mă deranjează.

Mercenarul fu gata să pufnească în râs de felul în care îi acordase o permisiune pe care nu i-o ceruse.

Crane scoase dintr-un sertar o cutie de pastile cu mentă. Cu un aer preocupat, de parcă fiecare dintre acele pastile, deşi asemănătoare, ar fi avut specificul ei, diplomatul alese una cu cea mai mare grijă şi o strecură, printre buze. După aceea închise cutia, o puse la loc în sertar şi-şi șterse degetele cu o batistuţă albă.

Frost păstră tăcerea, fascinat de acest ceremonial.

Apoi Crane zise:

— Presupun că eşti nerăbdător să afli planul elaborat de noi pentru a ajunge la Riga şi a părăsi după aceea URSS-ul împreună cu Nina Merţlota şi documentele ei preţioase?

— Exact, răspunse Mercenarul trăgând din ţigară. Cred că vom ieşi de-aici la fel cum va intra Nina.

Crane dădu afirmativ din cap.

— Nu-ţi face griji. Portbagajul e încăpător şi special amenajat.

Frost zâmbi.

— Nu-mi fac griji, zise el. Vreau însă să ştiu unde şi cum vom părăsi portbagajul.

Mortimer Crane supse puţin pastila de mentă înainte de a răspunde:

— Cred că eşti de acord, căpitane Frost, că ar fi mult prea compromiţător să încredinţăm operaţiunea de exfiltrare a documentelor şi a tinerei savante serviciului nostru secret.

— Sigur, sunt de acord, răspunse Frost amuzat. În cazul în care am eşua şi am fi prinşi împreună cu agenţi CIA, asta ar putea să dea o lovitură puternică eforturilor de destindere.

— Îmi pare bine că eşti conştient de acest lucru, zise diplomatul. Am imaginat un dispozitiv de releu care vă va duce până la două sute de kilometri de Riga. Mai departe nu mai avem posibilitatea să luăm legătura cu cineva.

— E destul de bine, aprecie Mercenarul. Va trebui să putem face ultima etapă fără oprire. Partea cea mai grea va fi probabil pătrunderea în oraş pentru a lua documentele, dar în privinţa asta va trebui să elaborăm o strategie pe baza informaţiilor pe care ni le va da Nina Merţlota.

Crane aproba cu o mişcare a capului.

— Şi presupun că vom părăsi Riga pe mare? întrebă Mercenarul.

— Se înţelege de la sine. Un submarin vă aşteaptă în Marea Baltică. Veţi avea un emiţător miniaturizat şi un cod pentru a intra în contact cu el. Nu-ţi ascund faptul că traseul până la submersibil ar putea să fie una din încercările cele mai penibile ale acestei aventuri.

Cuvântul „submersibil” îl făcu pe Frost să zâmbească.

Mercenarul mai trase încă o dată din ţigară, apoi strivi chiştocul într-o scrumieră mică de cristal.

— Acum aş vrea să ştiu câte ceva despre acele relee care ne jalonează drumul, zise Frost.

Mortimer Crane îşi drese glasul înainte de a răspunde.

— Ei bine, răspunse el suspinând, mi-ar fi plăcut să-ţi propun altceva. Din păcate – şi te rog să mă crezi că deplâng acest lucru – singura reţea operaţională pe care am putut-o găsi în această ţară este cea a distileriilor clandestine.

— Frumos! exclamă Frost ironic. Serviciile secrete americane se înhăitează cu huliganii sovietici!

Mortier Crane făcu un efort ca să nu râdă.

— Asta nu înseamnă cu nu există niciun risc, continuă diplomatul potrivindu-şi peruca care avea de gând să alunece spre stânga. Fireşte, i-am plătit bine ca să obţinem cooperarea lor, dar nu poţi să ştii niciodată până unde să ai încredere în aceşti… ticăloşi.

Frost dădu cu convingere din cap.

— Va trebui să ne folosim de ceea ce avem. Iar eu sunt obişnuit cu durii, zise Frost.

— Îmi închipui, răspunse Crane aranjându-şi peruca, care acum aluneca spre dreapta. Am auzit că ai condus trupe de mercenari care, uneori, nu erau mai uşor de condus decât bandiţii de drumul mare.

— Să nu exagerăm, zise Mercenarul.

Nu-i plăcea să-i audă pe oamenii „serioşi" vorbindu-i de rău pe mercenarii plătiţi de guvernele lor pentru îndeplinirea unor misiuni periculoase, pe care nimeni nu le-ar fi acceptat. Frost ştia prea bine ce calităţi trebuia să ai ca să-ţi câştigi existenţa cu preţul vieţii.

— Sunt multe distilerii clandestine în ţară? întrebă el.

Crane zâmbi.

— În orice caz, suficiente ca să vă poată găzdui. Acest gen de activitate cunoaşte o mare înflorire de când guvernul a luat măsuri draconice pentru a lupta împotriva alcoolismului.

— Asta te duce cu gândul la ce se întâmpla la noi pe timpul Prohibiţiei.

— Încă nu s-a ajuns până acolo. Cunoscând-o acum pe domnişoara Merţlota, crezi că ar putea avea o reacţie, să zicem… negativă când va afla că va trebui să depindă de aceşti oameni?

Afurisit mai era acest Mortimer!

— Nu cred că va fi încântată, răspunse Frost păstrându-şi aerul serios, dar am avut ocazia să constat că are darul de a se adapta cu o facilitate remarcabilă.

— O femeie tânără… Cu nivelul ei de instruire… Mărturisesc că era o problemă care mă tracasa.

— Se va obişnui, îl asigură Mercenarul.

Crane se uită fix la el apoi continuă:

— Ultima etapă va fi o mică fermă agricolă privată. Există câteva în această ţară. Va fi o schimbare de ambianţă, în rest, veţi călători de la o distilerie la alta, fiind găzduiţi, hrăniţi şi uneori transportaţi de contrabandişti. Noi am aranjat totul în linii mari. Detaliile practice trebuie să le puneţi la punct singuri cu gazdele voastre. Cred că e mai bine aşa. Domnişoara Merţlota îţi va servi ca interpret. Evident, vei pleca cu o sumă mare de bani. Serviciile se plătesc. Traficanţii de alcool nu sunt nişte filantropi.

— E periculos să te plimbi pe sub nasul bandiţilor cu sume mari de bani la tine.

— Ştiu foarte bine, dar nu avem de ales. Şi nu te pot apăra în niciun fel.

Frost făcu o mică strâmbătură şi începu să-şi răsucească mustaţa.

— Şi cât timp aţi prevăzut pentru această plimbare veselă?

— Greu de spus. În octombrie, congresele fac uneori drumurile aproape impracticabile. Poate să treacă ore în şir pentru câţiva kilometri de şosea. Totul va depinde de condiţiile atmosferice. În schimb, timpul prost are un avantaj. Nimeni nu se mai deplasează cu excepţia convoaielor militare şi a transporturilor

clandestine. Asta reduce riscurile unor întâlniri neplăcute.

— E adevărat că un convoi de camioane se aude de departe. Dar m-ar interesa să ştiu cât timp va aştepta submarinul în marea Baltică. Gândul de a ajunge prea târziu la Riga şi de a pierde autobuzul nu mă încântă deloc!

— Submersibilul te va aştepta atâta timp cât va fi nevoie, răspunse Crane.

Frost se înfurie.

— Nu-mi înşiraţi gogoşi! Dacă nu vrea să fie reperat, submersibilul, cum îi ziceţi, va trebui să se mişte. Pe de altă parte, îi cunosc pe militari şi ştiu că s-au gândit deja cam cât să ne aştepte. Doar n-au să stea acolo până anul viitor! E posibil să fim lichidaţi pe drum. Credeţi că autorităţile sovietice vor anunţa ambasada ca să trimită submarinul la bază?

Crane îşi manifesta nervozitatea sugând puţintel mai zgomotos pastila de mentă. Se încruntă şi zise:

— Submarinul *Springer* are ordin să se prezinte în fiecare noapte în punctul de întâlnire şi să staţioneze acolo de la opt seara la şapte dimineaţa. Misiunea lui începe peste trei zile şi se încheie peste trei săptămâni.

— Asta voiam să ştiu, mormăi Mercenarul. Trei săptămâni e un răgaz rezonabil. Aproape că am avea timp să parcurgem distanţa pe jos.

Crane se destinse.

— Îmi place optimismul dumitale, căpitane Frost:

Mercenarul aprinse altă ţigară Camel, suflă fumul pe nări şi întrebă:

— Aţi prevăzut vreo întoarcere a informaţiei după trecerea prin anumite puncte?

— Evident. Dar trebuie să mărturisesc că am îndoieli în privinţa funcţionării dispozitivului. Nu avem nicio siguranţă că traficanţii ne vor informa despre trecerea voastră. După ce vor primi banii s-ar putea foarte bine să nu se mai sinchisească de transmisul informaţiei mai departe…

— Într-adevăr. Iar dacă întâmplarea ne-ar obliga să recurgem la alt itinerar, ne-aţi pierde complet urma?

— Fără doar şi poate. Dar unde vrei să ajungi?

— Presupun însă că aveţi mijloace de comunicare cu submarinul *Springer*. Dispariţia noastră înseamnă anularea misiunii lui?

— Nici vorbă, căpitane. *Springer* va fi la postul lui timp de trei săptămâni aşa cum s-a stabilit, indiferent ce se va întâmpla.

— Voiam să aud asta, zise Mercenarul suflând fumul spre tavanul împodobit cu muluri aurite. Iar în privinţa transferului din limuzină în alt vehicul – căci presupun că aşa se vor petrece lucrurile – ce a fost prevăzut?

În ochii lui Mortimer clipi o luminiţă maliţioasă.

— Spargerea unui cauciuc, zise el.

— Ce?

— Spargerea unui cauciuc, repetă Crane. Toate vehiculele noastre diplomatice au aprobarea să circule. Dar imediat ce una dintre maşini se îndepărtează de itinerarele tradiţionale, este imediat supusă unei supravegheri severe. KGB-ul are sisteme de ascultare la distanţă a căror eficacitate nici măcar nu o bănuim.

— Ba da, îmi închipui.

Crane continuă:

— Limuzina va fi echipată cu un dispozitiv foarte ingenios. E vorba de un dispozitiv de telecomandă cu infraroşii care permite detonarea unei mici încărcături explozive, plasată în interiorul unei camere. Acum, vei dori să ştii de ce ne sabotăm propriul vehicul.

— Tocmai voiam să întreb.

— Ei bine, continuă diplomatul cu încântare, transferul se va face cu această ocazie. Limuzina se va opri pe marginea străzii şi, în momentul acela, un alt vehicul va trece pe-acolo ca din întâmplare. Vehiculul respectiv se va opri şi cel de la volan se va oferi să-i ajute pe străinii ghinionişti. Va urma un schimb de cordialităţi care îi va încânta pe oamenii KGB- ului care au primit misiunea să te spioneze. Nu uita că te vor auzi dar nu te vor vedea. Vei schimba vehiculul în timp ce ceilalţi vor schimba roata, şi fiecare îşi va, continua drumul. Simplu!

— Sper că traficanţii au un alibi solid să treacă prin locul tansferului în timpul nopţii.

— Foarte solid, îl asigură Crane. Activitatea lor de acoperire e un joagăr şi vin săptămânal în capitală sa livreze lemn de foc.

— Ingenios, recunoscu Mercenarul.

— Vom revedea amănuntele mâine, când va fi aici şi domnişoara Merţlota. Acum, căpitane Frost, îţi sugerez să mergi să te odihneşti puţin. Cred că eşti obosit.

— Sunt frânt de oboseala, zise Mercenarul trăgând din ţigară şi scuturând după aceea scrumul în scrumieră. Dar mai întâi aş vrea să intru în posesia armelor care probabil că mi-au venit prin valiza diplomatică. Înainte de a mă odihni, aş vrea să le curăţ şi să verific buna lor funcţionare.

— Ţi-au fost duse în cameră. Poţi să te duci să le îngrijeşti, căpitane Frost.

Crane se ridică, imitat de Frost. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna, apoi Mercenarul părăsi încăperea şi se duse în camera luxoasă pusă la dispoziţia lui chiar în clădirea ambasadei.

În cameră îl aşteptau revolverul de asalt KG-99, un Browning High Power şi pumnalul Gerber MK-II. Mercenarul ţinea neapărat ca armele lui să fie la fel de pregătite ca şi el să înfrunte expediţia de a doua zi.

CAPITOLUL VIII

Nina şi Frost fuseseră nevoiţi sa facă un mare efort pentru a nu cădea unul în braţele celuilalt în prezenţa lui Mortimer Crane. În ciuda cearcănelor uşoare de la ochi, Nina era la fel de frumoasă.

După discuţia de la dejun, merseră amândoi în camera lui Frost, sub pretextul detaliilor ce trebuiau puse la punct, şi făcuseră dragoste cu o pasiune atât de mare de parcă ar fi fost pentru ultima dată.

Acum stăteau întinşi unul lângă altul în portbagajul capitonat al unui Lincoln Continental. Întinseseră sub ei şubele date de la ambasada americană pentru ameliorarea confortului.

Frost simţi mâinile Ninei pipăind în întuneric, oprindu-se pe pieptul său şi începând să-l mângâie.

Crane insistase să fie pasagerul oficial al limuzinei, pretextând că ieşirea unui automobil atât de luxos ar fi părut suspectă doar cu un funcţionar oarecare.

Frost auzi portiera trântindu-se, apoi vocea diplomatului, înăbuşită de speteaza groasă a banchetei, dând instrucţiuni şoferului. După câteva clipe limuzina se puse în mişcare şi ieşi pe poarta ambasadei.

Nina îşi înceta mângâierea şi-l apucă strâns de încheietura mâinilor. Era încordată. Avea şi de ce. De altfel, şi el era, ba chiar mai mult decât voia să recunoască.

„Trec prin Moscova şi nu văd şi eu mausoleul lui Lenin, nici turnurile Kremlinului, nici biserica Sfântul Vasile”, îşi zise el cu o fărâmă de regret apoi se gândi că ar fi fost interesant să vadă şi piaţa Dzerjinski, unde se afla sediul KGB-ului.

Frost zâmbi. Se gândea la tovarăşul Grigori Pradovsk, care probabil că se plimba de colo până colo prin biroul lui, încercând să ghicească ce se întâmplase cu Nina.

Nina era de partea capitalistului!

Un viraj la stânga o făcu pe tânăra femeie să se rostogolească spre el şi Frost îi simţi sânii strivindu-se de pieptul lui. Rămase aşa şi el îşi trecu un braţ după umerii ei. Ştia că Nina avea nevoie să-l simtă, că se simţea îmbărbătată de acest contact.

Zdruncinăturile îi anunţară că maşina se deplasa pe un drum pavat. Frost se gândi la mica încărcătură explozibilă aflată în roata dreaptă din spate şi îşi dori ca sistemul să fie la fel de sigur pe cât susţinuse Crane.

Şoseaua redeveni netedă şi zdruncinăturile încetară.

După vreo zece minute, Nina începu să tremure. Frost o fricţionă, simţindu-se şi el cuprins de frig. Totul fusese prevăzut pentru transportarea în portbagaj a unor fiinţe omeneşti în mod confortabil. Numai la încălzire nu se gândise nimeni. Gurile de aerisire comunicau cu exteriorul, iar nopţile de octombrie de la Moscova nu păreau la fel de blânde ca cele din Atlanta.

Frost lăsă capul în jos, se sprijini în genunchi şi o ridică pe Nina ca s-o înfăşoare în şuba lui. Apoi efectuă o serie de răsuciri pentru a recupera cealaltă şubă şi o zdruncinătură îl făcu să se lovească cu capul de capota portbagajului. În cele din urmă reuşi să se înfăşoare în şubă şi se lipi de Nina.

Ceasul lui arăta aproape zece şi douăzeci şi cinci. În curând se făcea o jumătate de oră de când părăsiseră ambasada Statelor Unite. Momentul transferului se apropia şi, odată cu el, începutul maratonului care îi va duce la Riga. Era şi timpul. Lipsa de acţiune îl făcea pe Mercenar din ce în ce mai nervos.

De cealaltă parte a peretelui capitonat, nu se auzea decât duduitul constant al motorului puternic. Frost n-ar fi putut să spună dacă Crane conversa cu şoferul pentru a distrage atenţia agenţilor KGB-ului sau dacă cei doi păstrau tăcerea.

Apoi se auzi un pocnet brusc în partea din spate, urmat de o zguduitură amortizată de suspensia suplă, şi pasagerii din portbagaj înţeleseră că roata să spărsese.

Motorul se opri. Frost şi Nina îl auziră pe şofer înjurând de mama focului, apoi coborând din maşină. În clipa următoare se trânti şi portiera lui Crane.

— Ce s-a întâmplat, Andrew? întrebă diplomatul.

— S-a spart un cauciuc, domnule. Nu înţeleg de ce. Presiunea era bună. Probabil o defecţiune a camerei.

— Brrr! Ce frig! Deschide repede portbagajul. O să te ajut să schimbi roata ca să meargă mai repede.

În momentul în care cheia aluneca în broasca portbagajului, Mercenarul auzi zgomotul unei maşini Diesel. O dâră de lumină pătrunse prin orificiile de aerisire. În faţa maşinii ambasadei se oprise un vehicul cu farurile aprinse. Urmă un trântit de portiere şi zvonul unei discuţii în ruseşte între Crane şi ocupanţii celuilalt vehicul. Totul părea să se deruleze conform planului. Portbagajul se deschise. Înăuntru pătrunse imediat un val de aer rece.

Frost îşi îndreptă membrele amorţite, scoase capul afară şi îi văzu pe Crane, pe şoferul lui şi doi sovietici înfofoliţi în haine groase şi pe cap cu căciuli de blană.

Crane îi zâmbi şi-i făcu semn să aibă puţină răbdare, în timp ce unul dintre sovietici se duse să deschidă portiera din dreapta a vehiculului, un camion Moskvici de şase tone care părea în stare destul de bună.

Frost o simţi pe Nina ridicându-se în spatele lui.

Cu atenţia concentrată asupra camionului care avea să fie primul lor mijloc de

locomoţie spre Riga, Mercenarul nu auzi zgomotul motorului care se apropia. Când deveni conştient de prezenţa unui alt vehicul, partea din faţă a unui Zil mare de culoare neagră, având aprinse numai luminile de poziţie, tocmai depăşea camionul.

Cu un reflex remarcabil, Crane se aşeză între Mercenar şi farurile camionului.

Frost trase repede capul în portbagaj. Îşi simţi inima bătând cu putere. Ştia cine se afla în Zii – oamenii KGB-ului şi aparatura lor de supraveghere. Maşina îşi încetini mersul. Frost scoase revolverul.

Îl auzi pe Crane repetând nervos:

— *Spasiba! Spasiba!*

Zilul se opri. O voce puse o întrebare pe care Mercenarul nu o înţelese. Zgomotul unor paşi şi un joc de umbre şi lumini îl făcură să înţeleagă că Crane se îndrepta spre cealaltă maşină. Diplomatul nu avea niciun chef ca oamenii KGB-ului să coboare şi să vadă ce s-a întâmplat cu maşina lui.

Mercenarul îl auzi debitând tot felul de explicaţii: că probabil va rezolva problema cu ajutorul acelor camionagii de toată isprava, că le mulţumea călduros că se opriseră şi ei dar că nu era nevoie să-şi murdărească mâinile lor frumoase de birocraţi. Apoi încheie cu un alt *spasiba.*

— *Nie za şto,* răspunse vocea necunoscută. *Dasvidania*.[6]

— *Dasvidania,* răspunse Crane vizibil uşurat.

Zilul plecă mai departe. Totul durase mai puţin de un minut, dar Frost avusese impresia că trăise câteva ore de tortură. Nina părea mai puţin îngrijorată. Ea înţelesese ce vorbiseră cei de afară.

Crane mai aşteptă câteva momente înainte de a da semnalul transferului.

Frost o ajută pe Nina să iasă prima apoi, după o strângere de mână călduroasă, îl părăsi pe Crane şi urcă şi el în cabina camionului. Bancheta pasagerilor era răsturnată peste tabloul de bord şi, chiar în spatele ei, un panou culisant permitea accesul într-un compartiment secret.

Frost se strâmbă. Compartimentul despărţea cabina de partea din spate a camionului, era înalt cât vehiculul dar nu era mai lat de şaizeci de centimetri.

Pentru transportul clandestin al sticlelor de vodcă probabil că era un spaţiu ideal, dar pentru doi oameni, obligaţi să parcurgă închişi acolo două sute de kilometri, cu siguranţă că nu putea să fie deloc plăcut.

Panoul se închise, cufundând compartimentul într-un întuneric aproape total. După ce se obişnui cu obscuritatea, Mercenarul observă că Nina putea să stea jos. Tânăra femeie se aşezase pe micul rucsac pus la dispoziţie de Crane, în care se aflau mănuşi, haine de schimb, lenjerie de corp groasă, un revolver Lüger de 9

[6] N-aveţi pentru ce. La revedere (n.a.).

mm, o cutie cu gloanţe şi câteva raţii alimentare.

Rucsacul lui Frost era puţin mai încărcat. Pe lângă echipamentul de supravieţuire asemănător cu cel al tinerei femei, înăuntru se mai aflau revolverul KG-99 bine uns, două cutii cu cartuşe, un cartuş de… Camel, trei grenade cu fragmentare şi două sticle de whisky.

Mercenarul reuşi de bine de rău să stea şi el jos, cu umerii blocaţi între cei doi pereţi ai compartimentului îngust.

Afară, ca să nu stârnească nicio bănuială, ruşii schimbau roata discutând cu Crane şi şoferul. Frost şi Nina stăteau tăcuţi, ştiind că microfoanele erau îndreptate în continuare în direcţia lor.

Când camionul se puse în sfârşit în mişcare, Frost avu impresia că avea promoroacă pe mustaţă. Merseră aşa vreo douăzeci de minute. În ciuda frigului, Frost se simţea cuprins de toropeală.

Mercenarul era gata să aţipească când o zdruncinătură şi o înclinaţie momentană îi indicară că acum camionul intra pe un drum secundar. Un drum probabil îngust şi mărginit de copaci, dacă se lua după zgomotul crengilor care loveau caroseria.

După câteva momente, din cabină se auzi o voce. Probabil că acum se putea vorbi fără niciun pericol.

— Ce spune? întrebă Mercenarul.

— Vrea să ştie cum ne simţim, răspunse Nina.

— Spune-i că niciodată n-am văzut ceva mai confortabil ca această ladă de sticle. Am impresia că mă aflu într-un fotoliu construit special pentru relaxare.

Fata râse apoi începu o conversaţie cu traficanţii de alcool.

După un moment, Nina tăcu, îşi şterse nasul şi îi spuse lui Frost:

— Pe tip îl cheamă Feliks. Zice că am scăpat ca prin urechile acului la ieşirea din Moscova.

— Mersi. Mi-am dat şi eu seama.

— Crane a fost nemaipomenit, zise Nina. A dat dovadă de mult sânge rece!

— Cât mai avem de stat în vizuina asta?

— Trei ore şi jumătate-patru.

— Grozav!

— Joagărul se află la poalele înălţimilor Valdai, pe malul unui torent. Dar Feliks consideră că e mai prudent să mergem pe drumuri ocolite.

— Feliks are perfectă dreptate, mormăi Mercenarul. Dar partea cărnoasă a fiinţei mele se revoltă la gândul că va suferi toate aceste afronturi încă trei-patru ore. Tu cum te simţi?

— Voi rezista, murmura Nina.

— Feliks nu ţi-a propus să venim lângă ei în cabină? Acolo e cald şi nu ne-ar

mai durea aşa tare fundul.

— I-am sugerat această idee, dragul meu. Dar mi-a răspuns că nici nu poate fi vorba. E prea riscant. Drumul e îngust. Abia dacă un automobil şi un camion pot să treacă unul pe lângă altul. În aceste condiţii, cei de la volan sunt înclinaţi să caşte ochii la cei din cealaltă maşină.

— Bine, o să ne resemnăm, bombăni Mercenarul.

Aprinse o ţigară şi zise:

— Ştiu că mai avem mult până acolo, dar aş vrea să-mi vorbeşti despre acel centru veterinar. Ca să-mi fac o idee despre locul respectiv şi despre modul în care vom putea intra.

Nina îşi drese glasul apoi tuşi uşor.

— Nu apare pe hartă, răspunse ea, dar am reperat foarte precis locul şi l-am însemnat cu o cruce. Se află la vreo douăzeci de kilometri în partea de sud a oraşului Riga. Oricum, n-am nevoie de hartă. Îl voi găsi foarte uşor. Am mai fost de trei ori acolo cu Aleksandr.

— Care sunt căile de acces?

— Doar un drum îngust care şerpuieşte printre păşunile din regiune.

— Vom fi lăsaţi să trecem? vru să ştie Mercenarul. Trăgând din ţigară.

De data asta Nina avu un acces de tuse răguşit.

— Hank! Te rog! E o adevărată cameră de gazare!

Frost îşi dădu seama că ţigara lui făcea atmosfera irespirabilă în acel mic compartiment. Se scuză şi stinse ţigara.

Mercenarul văzu în penumbră mâna Ninei agitându-se pentru a alunga fumul din faţa ei. Tânăra femeie mai tuşi o dată apoi răspunse:

— Institutul nu este supravegheat în mod special. De aceea Aleksandr şi-a instalat fără probleme acolo seiful, cu complicitatea directorul Sviatoslav Folakin.

— Se cunoşteau bine?

— Erau prieteni din copilărie.

— În ce raporturi erai cu Folakin?

— Ne simpatizam, dar nu eram familiari. Mă accepta pentru că eram protejata lui Aleksandr.

Frost dădu din cap, uitând probabil că Nina nu-l putea vedea.

În cabină, Feliks şi colegul lui flecăreau fără să le pese de Frost şi de Nina care, înfrigurați, stăteau înfofoliţi în şubele lor.

După un moment de gândire, sovietica continuă:

— Probabil că Folakin a auzit de moartea lui Aleksandr. Veştile circulă cu o oarecare facilitate în mediile ştiinţifice. Poate că a auzit şi de dispariţia mea. Dar cu siguranţă că informaţiile lui nu sunt precise.

— Deci, e mai bine să pătrundem în institut noaptea şi prin efracţie, conchise

Mercenarul.

— Da, asta voiam să spun. Dacă Folakin nu se încrede în noi, nu va spune asta pe faţă. Ne va pofti să intrăm şi va anunţa miliţia. Avem toate şansele să cădem într-o capcană fără ieşire.

— Există un dispozitiv de alarmă care funcţionează în timpul nopţii?

— Da. O chestie racordată la telefon. Am aflat asta din întâmplare, în ziua în care m-am dus sa aleg nişte viţei pentru studierea lobului frontal la bovine.

În mintea Mercenarului apăru brusc imaginea din recentul lui coşmar. Simţea un nod în gât. Cum putea o fată atât de frumoasă să practice o meserie care o obliga să ciopârţească creiere de animale şi de oameni? Era ceva care depăşea puterea lui de înţelegere, îi era aproape imposibil să accepte şi îl făcea să se înfioare.

Se concentră ca să-şi alunge din minte aceste imagini parazite, în timp ce Nina continua:

— … şi Aleksandr a considerat comod să-şi instaleze seiful în laborator, alături de cele ale lui Folakin.

Mercenarul era gata să-i ceara să repete începutul frazei. Apoi îşi zise că nu avea nicio importanţă motivul pentru care Piţovski îşi ascunsese documentele în acel loc şi nu în altul. Pe el îl interesa modul în care se ajungea la seif.

— Folakin ştie ce se află în seif? întrebă el.

— Nu, răspunse Nina. În schimb ştia că Aleksandr ţinea la conţinutul lui ca la ochii din cap. Nu… Cu cât mă gândesc mai bine, cu atât sunt mai convinsă că trebuie să intrăm prin efracţie. Sunt mai mult ca sigură că nu-mi va da voie să umblu în seif.

— OK, mormăi Mercenarul. Ne vom orienta la faţa locului în privinţa sistemului de alarmă.

În micul compartiment impregnat cu vapori de alcool se lăsă răcoarea.

Încetul cu încetul, în ciuda frigului şi a zdruncinăturilor care îi făceau să se bălăbăne dintr-o parte în alta, Frost şi Nina reuşiră să aţipească, legănaţi de zgomotul motorului şi de zvonul conversaţiei din cabină.

CAPITOLUL IX

În noapte, joagărul semăna cu o fortăreaţă de lemn. O încrucişare de grinzi enorme prelungea clădirea principală şi trecea peste torent, susţinând o roată cu paleţi care acţiona un butuc format din trunchiul unui întreg copac.

După ce-i scoase afară pe Frost şi pe Nina, Feliks fixă bancheta pasagerilor la locul ei, în timp ce colegul său salută şi se îndreptă spre o baracă de lemn situată ceva mai departe.

Nu ningea, dar frigul mânat de vânt părea că trece prin toate hainele.

La început, Mercenarul avu impresia că acea palmă rece ca gheaţa îi anesteziază faţa apoi, după câteva secunde, pielea nasului şi obrajilor începu să-l ardă.

Feliks îşi termină treaba, puse în buzunar cheile camionului şi le făcu semn să-l urmeze.

Rusul îi duse spre o cabană de lemn aflată în spatele joagărului. Feliks deschise uşa şi intrară într-o încăpere de trei pe patru, care probabil că servea iarna drept adăpost muncitorilor care fabricau cărbune de lemn. Într-un colţ era o sobă în care ardea focul şi înăuntru era cald. Frost zări în penumbră două saltele de paie întinse direct pe podea şi despărţite de o masă joasă din lemn nefinisat.

Nu era cine ştie ce lux, dar era cald şi puteau în sfârşit să se odihnească puţin. Sperând ca cele două saltele să nu fie pline de păduchi…

Feliks aprinse o lampă cu petrol agăţată de o grindă şi în jur se împrăştie imediat o lumină portocalie, care le permise să vadă faţa gazdei lor.

Traficantul era un tip robust. Haina groasă, legată la brâu cu o centură, acoperea nişte umeri de tăietor de lemne. Sub haină, puţin mai jos de genunchi, se zăreau câţiva centimetri de pantaloni kaki şi nişte cizme mari din piele maro.

Dar caracteristica principală a lui Feliks nu era fizicul lui de jucător de catch. De sub căciula de blană apărea o şuviţă de păr roşu şi o frunte presărată cu mii de gropiţe. O barbă mare şi roşcată ascundea pe cât posibil obrajii plini şi ei de gropiţe. Ochii de un verde pal, tulburi, indicau un consum prea mare de alcool, iar nasul, şi el plin de mici cratere, forma un fel de apendice mare şi roşu. Marginea nărilor, mâncată de frig, era parcă dantelată.

Bărbatul zâmbi, dând la iveală trei cioturi de dinţi.

— Pfff! făcu Nina. După călătoria în frigider, acum simt valuri de căldură.

Tânăra femeie îşi scoase şuba şi o aruncă pe una dintre saltele, apoi căciula cunoscu şi ea aceeaşi traiectorie. În timp ce-şi scutura capul, trecându-şi mâinile prin păr pentru a şi-l aranja, Frost îl văzu pe Feliks plimbându-şi o privire

pofticioasă peste corpul Ninei, pe care se mula un pulover de melană verde şi nişte pantaloni pană.

Individul îşi arătă din nou cioturile de dinţi, apoi spuse o frază în ruseşte, la care Nina răspunse fără să-i traducă lui Frost.

Feliks dădu din cap şi ieşi din cabană.

— Ce-a spus? întrebă Mercenarul scoţându-şi şuba.

— S-a dus să ne aducă ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame, zise Frost. Mai curând aş trage un pui de somn.

Nina se aşeză pe una din saltele.

Frost se instală pe cealaltă, aprinse o ţigară, apoi îşi aşeză bricheta Zippo şi pachetul de ţigări pe masa joasă dintre ei.

— Va trebui să faci un efort, zise sovietica.

— Cum?

— Va trebuie să faci un efort să mănânci puţin. Îi cunosc pe ţăranii de-aici. Sunt nişte oameni foarte mândri. Refuzarea ospitalităţii constituie pentru ei o jignire. Nu e mult de când tăietorii de lemne se înfruntau cu toporul pentru motive mult mai neînsemnate.

— Feliks nu e nici ţăran, nici tăietor de lemne. E un borfaş.

— Sărmane Hank… Te crezi la New York sau la Chicago? Omul acesta fabrică şi vinde votcă aşa cum probabil că făceau strămoşii lui de generaţii. Nu e un gangster. Ci doar un mujic care a trecut în ilegalitate pentru că nu înţelege de ce i se interzice dintr-o dată să facă ceea ce familia lui făcea dintotdeauna.

Frost dădu din umeri. Probabil că avea dreptate. Dar nu-i plăcea să primească lecţii. Aşa că mormăi cu un ton ursuz:

— În orice caz, probabil că ai remarcat felul în care se chiora la tine, drăguţul de mujic…

Aerul lui ofensat o făcu pe Nina să zâmbească.

— Nu, răspunse ea. Am făcut o cucerire.

— Oficială.

Cu fruntea pe jumătate descreţită, Mercenarul trase din ţigară. Nina alungă fumul cu mâna, se aplecă deasupra mesei, îşi puse mâinile pe obrajii lui Frost şi îl privi în faţă murmurând:

— I-ai văzut nasul? Ai zice că e sfeclă mâncată de viermi. Brrr! Nu e deloc genul meu. Poţi să fii liniştit.

Frost zâmbi şi o sărută pe buze.

Uşa scârţâi şi Feliks intra pe neanunţate, aducând un sac de pânză cerată.

De parcă ar fi fost lucrul cel mai natural din lume, rusul se aşeză pe salteaua Ninei şi puse pe masă trei pahare, trei sticle de votcă, jambon afumat, un cuţit lung şi o pâine neagră rotundă.

— N-o să murim de sete! zise Mercenarul privind la cele trei sticle.

Nina dădu din umeri.

— Doar nu crezi că o să le golim pe toate trei! A adus trei sticle ca să ne propună mai multe feluri.

Fără să se preocupe de ce vorbeau oaspeţii lui, Feliks, cu un aer foarte încântat, îşi aruncă mânuşile pe podea, îşi frecă mâinile, desfăcu o sticlă şi umplu cele trei pahare. Îl ridică pe-al lui şi zise:

— *Na zdarovâie!*

Nina ciocni bine dispusă. Frost ciocni încruntat. Trase din ţigară şi văzu nările rusului fremătând. Sovieticul se întoarse spre Nina, apropiindu-se uşor de ea, şi o întrebă ceva.

— Poate să guste şi el dintr-o ţigară de-a ta? traduse fata.

Frost îi întinse pachetul fără să spună nimic.

Feliks se servi, aprinse ţigara şi dădu verdictul sub forma unei mimici de cunoscător satisfăcut.

— Spune-i că poate să păstreze tot pachetul, mormăi Mercenarul.

Nina traduse în ruseşte. Feliks mulţumi clătinând din cap şi zâmbind. Apoi tăie bucăţi groase de jambon, pe care le împărţi cu pâine neagră. Frost gustă circumspect. Era puţin cam tare, dar destul de gustos.

Feliks începu să discute cu Nina care, din când în când, îi spunea să tacă ca să-i aducă lui Frost la cunoştinţă despre ce se vorbea, în esenţă numai banalităţi.

După un sfert de oră, toate cele trei sticle fuseseră desfăcute, mujicul dându-le oaspeţilor săi să aprecieze votca albă a casei, votca cu piper şi votca poloneză. Mercenarul fu nevoit să recunoască că alcoolul era bun, chiar şi cel fabricat de Feliks. Dar simţea că i se înceţoşează mintea. Frost luă cuţitul şi-şi tăie altă bucată de jambon.

Feliks şi Nina continuau să flecărească râzând fără să se ocupe prea mult de el. Se vedea bine că fata era încântată că îşi găsise un compatriot cu care putea să discute fără a fi constrânsă să-şi cântărească fiecare cuvânt. La fel de vizibil era şi faptul că Feliks era mult mai interesat de fizicul fetei decât de conversaţie. Ochii lui verzi, din ce în ce mai tulburi, făceau naveta între coapsele şi sânii Ninei. Sovieticul nu părea să ia act de prezenţa lui Frost decât atunci când îi umplea paharul.

Mercenarul tocmai se pregătea să pună capăt acestei agape vesele, când Nina, vizibil cherchelită, îşi îndreptă spre el privirea strălucitoare. Îi scăpă un mic sughiţ şi-şi duse mâna la gură.

— Cred că m-am pilit, Hank…

— Mda, aşa s-ar zice, mormăi Mercenarul. Mujicul tău ne tot umple paharele. Nu m-ar mira să vrea să ne îmbete. Aşa că spune-i frumuşel să se ducă la culcare.

Toată lumea are nevoie de somn.

— Feliks trebuie să facă mâine o livrare, undeva pe lângă Velikie-Luki, la… la două sute de kilometri de-aici. Co… colegul lui tocmai încarcă camionul.

— Sunt încântat să constat că aceşti domni nu au probleme cu şomajul, mormăi Frost prost dispus.

— Nu… nu e vorba de asta, se bâlbâi Nina. Ne propune să ne ia cu el. Pleacă la şase… hâc!… şase di… dimineaţa, înainte de sosirea muncitorilor. Şi… şi spune că pe… că pentru cât a mai rămas, ar fi… hâc!… ar fi mai bine să nu ne mai culcăm…

— Nici vorbă! Trebuie să dormim cât putem! Chiar dacă e vorba de două ore. Vad eu ce urmăreşte mujicul tău. Aşteaptă să cad jos de băutură ca să se ocupe de tine.

Nina se scutură şi se uită încruntată la el. Încetă brusc să se mai bâlbâie.

— Auzi, drept cine mă iei? Şi drept cine-l iei pe el? E urât ca o caricatură a lui King-Kong, este un tip necioplit, sunt de acord cu tine. Dar îţi garantez că nu are niciun gând ascuns. Nu, bietul meu Hank, numai că tu eşti puţin paranoic. Îi cunosc bine pe ruşi şi te pot asigura că tipul acesta e un om sincer şi de toată isprava.

Nina tăcu, ofensată.

Feliks se uită la ea întrebător şi profită ca să se mai apropie puţin. Văzând că ea nu spune nimic, rusul luă una din sticle şi o goli în pahare. După care, arunca sticla goală într-un bidon mare ruginit care probabil servea drept pubelă. Ridică paharul, îl goli dintr-o răsuflare şi, după ce râgâi zgomotos, începu din nou să vorbească.

Nina zâmbi.

— Vezi! exclamă ea cu un aer victorios. Se interesează şi de tine!

— Ce? bombăni Mercenarul.

— În… legătură cu ochiul tău. De fapt şi eu voiam să te întreb. Dar…

Fata se întrerupse câteva clipe roşind, apoi continuă:

— … dar până acum am avut totdeauna ceva mai bun de făcut când am fost singuri…

Frost se destinse amintindu-şi de după-amiaza petrecută în camera lui de la ambasadă. Apoi zâmbi şi pe frunte îi apăru un rid în timp ce se gândea ce să inventeze.

Ochii negri ai Ninei şi ochii verzi ai lui Feliks îl priveau ţintă. Frost mai aşteptă puţin, luă o gură de votcă şi-şi începu povestirea, fără să remarce că Feliks profitase ca să se mai apropie puţin de Nina.

— Să ştiţi că veţi fi dezamăgiţi. N-o să vă povestesc o mare faptă de arme, nici măcar o încăierare pe stradă.

Făcu o scurtă pauză şi aprinse o ţigară, în timp ce Nina traducea începutul.

— Haide, povesteşte, îi ceru ea cu entuziasm.

— Păi, zise Mercenarul suflând un rotocol mare de fum, care se întinse până la sobă apoi, brusc, se ridică spre tavanul cabanei când întâlni un curent de aer ascendent. Păi, repetă el, aveam vreo doisprezece ani. În casa din spatele casei noastre locuia o fată de cincisprezece ani care avea plăcerea răutăcioasă de a mă seduce. Ştii cum sunt fetele la vârsta asta, atunci când încep să aibă ceva ţâţe şi un fund de bâţâit pe sub nasul băieţilor.

Nina dădu din cap, atât de captivată încât uită să mai traducă.

— O chema Peggy, continuă Frost. Mă înnebunea. Sunt sigur că o făcea înadins. Era cu trei ani mai mare decât mine şi eu nu îndrăzneam decât s-o privesc. În fiecare seară se dezbrăca în faţa ferestrei fără să tragă perdeaua. Nu se grăbea deloc, afurisita! Trecea mereu prin faţa lămpii. Uneori chiar făcea gimnastică înainte de a-şi pune cămaşa de noapte ca să se culce. Şi fereastra ei era chiar în faţa ferestrei mele, de cealaltă parte a grădinii.

— Iar tu-ţi clăteai ochii, copil prost crescut ce erai?

— Făceam tot ce-mi stătea în putinţă, dar camera micuţei Peggy era departe şi nu vedeam totdeauna tot ce-aş fi vrut să văd.

— Frumos, n-am ce zice! exclamă Nina amuzată. Chiar de la doisprezece ani…

— Îmi cumpărasem o lunetă, continuă Mercenarul.

Apoi fumă un moment în tăcere, în timp ce Nina traducea pentru Feliks.

— Şi? zise tânăra femeie.

Frost luă un aer morocănos.

— Într-o seară, m-a prins guvernanta. O fată bătrână îngrozitoare, severă, cu păr în barbă. M-a tras de urechi gata să mi le smulgă şi mi-a confiscat luneta.

Nina izbucni în râs, imitată de Feliks imediat ce acesta auzi traducerea. Frost termină ţigara şi o stinse într-o scoică care servea drept scrumieră.

— După două zile mi-am luat înapoi luneta. Idioata aceea o pusese împreună cu cuţitele într-un sertar din bucătărie. Tipa a văzut că am luat-o dar n-a zis nimic. Era hotărâtă să-mi dea o lecţie pe cinste ca să mă satur pe vecie de a mă mai uita la Peggy. Şi a reuşit!

— Cum aşa? murmură Nina.

— N-am să uit niciodată. Era în luna iunie, într-o dimineaţă de duminică. Timpul era splendid. Mă trezisem de dimineaţă ca să nu ratez scularea respectivei Peggy, al cărui prim gest era să deschidă larg fereastra. Ba în dimineaţa aia cred că mi-a făcut chiar un mic semn. N-am putut afla. Nu ne-am mai văzut după accident.

— Ce accident? întrebă Nina curioasă la culme.

— Guvernanta mă pândea. Nebuna aceea bătrână ieşise în grădină. Am luat luneta şi am început să mă delectez de spectacolul pe care mi-l oferea Peggy. Era

deosebit de inspirată şi nu-ţi spun în ce stare eram. *Stupefiat!*

Feliks o trase pe Nina de mânecă ca să-i traducă. În timp ce tânăra femeie traducea, Mercenarul îşi goli paharul de votcă.

— La un moment dat, continuă el, i-a venit ideea să se mişte în faţa oglinzii. Numai că oglinda era într-un colţ al camerei pe care nu-l vedeam. Dar nu voiam să ratez priveliştea. M-am aplecat peste pervazul ferestrei şi mi-am lipit luneta de ochiul stâng. A fost o adevărată acrobaţie. Dar ce recompensă am avut când am văzut-o pe Peggy, mărită de lunetă, pozând pentru mine ca o statuie greacă! Apoi s-a întors. Am văzut spaima din ochii ei. Cu o mişcare instinctivă, am încercat să mă trag în cameră. Prea târziu. N-am să uit niciodată… Durerea aceea îngrozitoare… Senzaţia aceea cleioasă din jurul ochiului… Gaura neagră… Sirena ambulanţei… Spitalul…

— Ce? Ai căzut pe fereastră cu luneta la ochi?

Frost scutură din cap.

— Nu… murmură el. Dacă căzeam, n-aş fi păţit cine ştie ce. Camera mea se afla la parter. Nu… Am văzut pur şi simplu silueta masivă a domnişoarei Shatterwood, guvernanta, apărând în faţa ferestrei. Fără să-mi lase timp să reacţionez, a trântit brusc obloanele şi luneta mi-a intrat în ochiul stâng.

— Nu! murmură Nina plină de oroare.

Frost dădu afirmativ din cap şi, de parcă ar fi vrut să-şi revină, întinse paharul, pe care Feliks, cu un aer consternat, se grăbi să-l umple, în timp ce Nina îi traducea.

Frost luă o mică înghiţitură apoi adăugă cu o voce posacă:

— Domnişoara Shatterwood a fost condamnată la o amendă mare, dar asta nu mi-a redat ochiul… Când mă gândesc…

— Da?

— Când mă gândesc că ultimul lucru văzut de ochiul meu stâng a fost acea zgripţuroaică cu faţa scandalizată şi păr în barbă…

Nina goli paharul şi traduse sfârşitul, după care mujicul izbucni brusc într-un râs răsunător, puţind a alcool, tutun şi dinţi stricaţi.

— Ce l-a apucat? întrebă Mercenarul.

Nina se adresă rusului. Preţ de câteva clipe, tânăra femeie păru perplexă, apoi râse şi ea.

— Feliks nu e la fel de instruit ca mine, dar e mai puţin naiv, zise ea printre hohote. Întreabă dacă… Cum să traduc asta? Mă rog, vrea să ştie dacă nu cumva îţi baţi joc de noi?

Frost zâmbi.

— Fir-ar să fie! mormăi el. Degeaba îmi storc creierii, nimeni nu-mi crede poveştile!

Nina întinse mâna şi-i mângâie braţul. Mercenarul avu impresia că Feliks se încruntă.

— Nu poţi să spui adevărul pentru că această amintire te face prea mult să suferi? murmură fata. Preferi să faci haz ca să uiţi cât de proaspătă e încă cicatricea. Nu-i aşa?

Frost dădu din cap şi aprinse o ţigară fără să răspundă.

Nina îi traduse lui Feliks, care îi umpluse din nou paharul. Tăietorul de lemne clătina din cap şi-şi manifestă înţelegerea printr-un mârâit de urs. Apoi reluă conversaţia cu Nina. Frost îşi termină paharul în tăcere observându-i cu atenţie. Şi deveni din nou bănuitor.

Nu, nu se înşela. Feliks îi împingea să bea. O acapara din nou pe Nina, care se înroşise toată în obraji, se bâlbâia din ce în ce mai îngrijorător şi nu se mai ostenea să traducă.

Sughiţa.

Chicotea.

Mercenarul simţea că îi sare muştarul. În curând îl văzu pe Feliks punându-şi mâna enormă pe coapsa fetei, care nu-şi dădu seama de nimic şi continuă să râdă ca o liceană.

Tactica rusului devenea destul de evidentă. Aştepta ca Mercenarul să se prăbuşească mort de beat pentru ca el să-i facă felul Ninei Merţlota. Frost decise să pună capăt situaţiei.

— Nina! zise el tăios. Spune-i că mi-e somn. E timpul să dormim!

Mercenarul trebui să mai repete o dată ca să se facă auzit. Nina traduse. Şi, aşteptând răspunsul lui Feliks, tânăra femeie pufni apoi izbucni în râs.

— Ce zice? întrebă Mercenarul.

— Ăăăă… făcu Nina ezitând. Aş face mai bine să nu traduc. Ai şi aşa un aer destul de ursuz…

— Ce-a spus? strigă Frost agresiv.

— Bine, bine, dacă ţii neapărat… A zis că atunci când n-ai decât un singur ochi de închis noaptea la culcare, ar trebui să ai de două ori mai puţină nevoie de somn.

În timp ce ea vorbea, Feliks adăugă ceva cu o voce care se dorea suavă. Vorbele rusului părură că o trezesc din beţie pe Nina mai repede decât o găleată de apă aruncată în faţă…

— Ce mai vrea? mormăi Mercenarul.

Nina era palidă la faţă, incapabilă să răspundă.

— Ce-a spus, fir-ar să fie?

— A… a zis că, până la urmă n-ai decât să dormi, că… că asta nu-l deranjează ca să… ca să…

Frost nu avea nevoie de precizări.

Se aplecă înainte şi apucă cuţitul de pe masă. Dar Feliks era un tip rapid şi era mai aproape. O apucă pe Nina de mijloc şi o, lipi de el pentru a se servi de ea ca de un scut. Frost se opri. Se ridică brusc ca să-l lovească la faţă. Sovieticul se eschivă şi se trase spre fundul cabanei cu prizonierul lui care striga:

— Nu, Hank! Nu-l lăsa să facă asta!

Feliks mormăi o obscenitate şi o pălmui zdravăn pe Nina. Tânăra femeie începu să plângă. Frost tocmai voia să sară la el când individul o prinse cu braţul lui stâng şi începu să strângă, comprimându-i pieptul ca într-o menghină de oţel. În mai puţin de o secundă, faţa Ninei deveni violacee. Frost înţelese că în momentul acela cuşca toracică era la limita punctului de ruptură.

— *Stoi!* strigă monstrul.

Frost înţelese că-i cerea să nu mişte. Se opri la trei metri de Feliks, în aşteptarea secundei de neatenţie care să-i permită să intervină. Un rictus scârbos dezvălui cioturile dentare ale tăietorului de lemne în lumina portocalie a lămpii de petrol.

Strecurându-şi mâna stângă la subsuoara Ninei, rusul o ridică de la podea. Râzând de fata pe jumătate asfixiată care îşi agita frenetic picioarele în aer, Feliks băgă mâna dreaptă în buzunarul pantalonilor.

Frost văzu un obiect mic strălucind în mâna rusului şi înţelese imediat. Dacă ar fi avut în faţa lui un borfaş din New York, n-ar fi fost surprins să-şi vadă adversarul înarmat cu un shurikan. Prezenţa unui astfel de obiect în mâna unui ţăran rus avea de ce să mire.

Frost nu se dezmeticise încă din stupoare când văzu mişcarea scurtă şi precisă a mâinii lui Feliks care arunca shurikan-ul. Ca un fulger argintiu, mica stea metalică cu patru braţe ascuţite şuieră prin încăpere spre gâtul Mercenarului.

CAPITOLUL X

Frost se ghemui în ultima fracţiune de secundă. Shurikan-ul îi seceră o şuviţă de păr apoi se înfipse în peretele de lemn cu un pocnet sec urmat de o vibraţie asemănătoare cu cea a unei coarde prea întinse.

Mercenarul se ridică, în mână cu cuţitul care rămăsese pe masă şi scuipă faţa strâmbată de furie.

— Situaţia e mai egală acum, ticălosule!

Dar chiar în clipa în care pronunţa aceste cuvinte îşi dădu seama că sovieticul nu înţelegea. În momentul următor băgă de seamă că se înşelase, situaţia nu era egală. Era clar că Feliks nu mai avea nicio armă. Dar avea ceva şi mai bun. O ţinea cu braţul stâng pe Nina care, epuizată, nu mai gesticula. Frost avea un cuţit, dar arma aceasta nu era echilibrată ca un pumnal pentru a putea fi aruncată.

Capul Ninei atârna moale pe umărul lui Feliks, ceea ce oferea o ţintă frumoasă, între baza gâtului şi partea de sus a frunţii mujicului. Dar cu un cuţit de bucătărie, Frost nu era deloc sigur că îl va nimeri din prima lovitură.

Singura soluţie era lupta corp la corp, cu riscul de a-l vedea pe Feliks parând loviturile cu corpul Ninei.

Sovieticul înţelesese şi el acest lucru. Cu faţa urâţită şi mai mult de o grimasă ameninţătoare, rusul se apropie cu un pas greu, furios că ratase lovitura.

Dar Frost recurse brusc la o fentă. Ridica braţul şi aruncă cuţitul spre podea, ţintind deliberat în spatele lui Feliks. Manevra avu efectul scontat. Colosul întoarse maşinal capul, stupefiat, urmărind traiectoria armei, care ricoşă fără să se înfigă în podea şi alunecă până la uşa cabanei.

În secunda următoare întorcea capul spre Frost cu un râs ironic. Dar râsul i se curmă brusc când înţelese că americanul îi întinsese o cursă. Frost profitase de neatenţia lui ca să ia shurikan-ul înfipt în perete.

Feliks deschise larg gura când văzu steaua de oţel venind spre faţa lui. Dacă n-ar fi fost Nina, Frost ar fi ţintit locul cel mai vulnerabil: gâtul. Însă Mercenarul nu voia să rişte şi alese centrul ţintei, ţintind nasul mâncat de vărsat al rusului.

Dar tăietorul de lemne avea reflexe uluitoare. Se lăsă în jos pentru a se feri şi steaua de oţel lovi fruntea. Frost auzi pârâitul osului. Apoi, cu un spasm, Feliks îndepărtă braţele ca un crucificat. Gura i se deschise din nou dar nu reuşi să ţipe. Durerea era probabil prea mare.

Nina căzu pe podea ca un sac. Frost se repezi la ea şi o trase pe o saltea. Feliks era încă în picioare. În momentul în care Mercenarul se grăbea să ia cuţitul pentru a pune capăt suferinţei sale mute, mujicul se legănă şi se prăbuşi pe

spate, îngrozit, Frost îl privi cum se zvârcolea, asemenea unui şarpe pe o placă metalică încălzită la roşu.

Cu o ultimă convulsie, Feliks încercă să smulgă corpul străin înfipt între ochii lui, dar nu făcu decât să-şi taie degetele în celelalte vârfuri ascuţite. Gesticula atât de mult încât Mercenarul nu reuşea să-l lovească într-un loc vital pentru a-i scurta agonia. În sfârşit, după alte câteva secunde, rusul scoase o tânguire abia perceptibilă şi încremeni. Frost smulse steaua de oţel din fruntea lui, o şterse şi o puse în buzunar după ce o înveli în batista lui mare cu carouri albastre. Putea să-i folosească.

Apoi luă o cuvertură kaki de pe una dintre saltele şi o aruncă peste cadavrul lui Feliks pentru a o scuti de spectacol pe Nina care îşi revenea din leşin.

*

Tânărul căpitan KGB Anton Bragavoi aprinse o ţigară Grifa şi se distră trimiţând mici rotocoale de fum spre tavanul biroului său. Bragavoi era satisfăcut. De un an de zile ocupa acest post de la Supravegherea Teritoriului şi totul mergea ca pe roate. Încă alte câteva luni şi va putea să ceară o mutare într-o ţară occidentală, să cunoască în sfârşit lumea, să ducă o viaţă luxoasă, bogată în evenimente. O viaţă ca cea pe care prietenul său Grigori Pradovsk i-o înfăţişase amănunţit, făcându-l extrem de gelos.

Dar Bragavoi nu mai era gelos. Cu un an în urmă ar fi dat orice ca să fie în locul lui Pradovsk. America! Limuzine! Haine scumpe! Femei! Un vis de aur pentru un tânăr agent KGB. Azi Anton n-ar fi vrut să fie în pielea lui Grigori. Ştia că prietenul său căzuse în dizgraţie de la uciderea lui Aleksandr Piţovski.

Firește, Grigori reuşise s-o repatrieze pe Nina Merţlota, un tur de forţă datorită căruia reuşise să-şi păstreze gradul. Dar misiunile în străinătate şi viaţa frumoasă de altădată se terminaseră pentru el. Grigori evolua acum pe muchie de cuţit. Cea mai mică greşeala i-ar fi fost fatală ofiţerului seducător şi arogant.

„Norocul e schimbător” îşi zise Bragavoi cu o fărâmă de perfidie. Se uită la ceas. Era aproape două dimineaţă şi încă niciun eveniment major nu perturbase serviciul lui de noapte.

Bragavoi se ridică, cu ţigara în gură, şi se apropie de un mic secreter. Deschise o uşă cu geam, luă un pahar, o sticlă de şliboviţă şi se întoarse la birou. Merita această recompensă.

Începuse să devină o obişnuinţă. Dacă trecea de miezul nopţii, nu mai primea în general decât rapoarte de rutină. La orele două noaptea Moscova dormea şi chiar şi KGB-ul putea să-şi mai slăbească vigilenţa.

Tocmai îşi turna în pahar când cineva bătu la uşă.

— Intră, zise el uimit. Ce noutăţi avem la o astfel de oră, Dimitri?

Dar nu era Dimitri.

„Vorbeşti de lup şi lupul la uşă”, îşi zise Anton Bragavoi văzându-l pe blondul Grigori Pradovsk intrând în biroul lui.

— Salut, Grigor! zise el vesel. Bag mâna în foc că te-a atras mirosul de şliboviţă!

Bragavoi luă un alt pahar din secreter şi se întoarse la birou.

— Ce vânt bun te-aduce, bătrâne?

Pradovsk nu răspunse dar, ridicând ochii spre el, Bragavoi înţelese că vântul era mai curând rău. Respectă tăcerea celuilalt ofiţer, umplu un pahar şi i-l întinse.

— *Zdarovâie!*

— *Zdarovâie,* murmură Grigori Pradovsk cu o voce stinsă.

Anton Bragavoi goli paharul dintr-o răsuflare privindu-l cu coada ochiului. Pradovsk avea aerul unui om care tocmai îşi înmormântase ambii părinţi.

Bragavoi îl invită cu un gest să ia loc apoi, în timp ce noul venit se aşeza, se instală şi el la birou.

— Ce s-a întâmplat, Grigor? Necazuri?

Pradovsk îşi înmuie buzele în şliboviţă, apoi zise cu un ton catastrofal:

— Mai rău, Anton. Cred că s-a terminat cu mine.

Bragavoi se încruntă şi îi întinse cutia cu ţigări. Pradovsk refuză cu un semn al capului.

— Nu mai fumez.

Mai luă o gură de şliboviţă, simţind privirea sfredelitoare a prietenului său. Bragavoi trase din ţigară apoi zise cu calm:

— După toate aparenţele, e ceva care nu merge aşa cum trebuie, Grigor. Bun, dar n-o să ne petrecem restul nopţii lamentându-ne! Presupun că dacă ai venit la mine, vrei să-mi ceri un serviciu. Ştii foarte bine că voi face tot ce pot ca să te ajut.

Pradovsk dădu din cap fără să răspundă apoi, brusc, goli paharul dintr-o răsuflare şi îl aşeză pe birou.

— Haide! insistă Bragavoi. Ai venit până aici şi acum de dezumfli? Nu mai ai încredere în mine?

— Ba da, aproape că şopti Pradovsk. Numai că nu ştiu dacă chiar vei putea să mă ajuţi…

Bragavoi îşi pierdea răbdarea.

— Spune odată! Măcar să ştiu pe ce picior dansez! Zău, s-ar zice că ţi-a căzut cerul în cap!

— Mai rău nici c-ar putea să fie, Anton. Nina Merţlota a dispărut.

Anton Bragavoi dădu din cap ca un om care a încasat o directă de dreapta. Stinse ţigara apoi se apucă s-o mărunţească nervos deasupra unei scrumiere mici de cristal.

— Eşti sigur? întrebă el în cele din urmă.

Pradovsk dădu afirmativ din cap.

— A plecat de la institut la nouă, aşa cum face în fiecare dimineaţă. Obișnuieşte să facă turul grupului de clădiri, fără grabă, apoi să se ducă să bea o cafea la parter înainte de a urca să-şi continue munca. După pozna de la Chicago, Nina părea că a intrat din nou în rând. Nu mai era supravegheată chiar atât de strict. Dar ticăloasa îşi ascundea bine jocul. M-a tras pe sfoară încă o dată.

— Stai, Grigor… Să încercăm să recapitulăm cu claritate lucrurile. Eşti absolut sigur de ceea ce spui? Poate că a trebuit să facă o vizită neprevăzută… Poate că i s-a făcut rău pe stradă… Poţi să ştii?… Ai verificat la spitale?

Grigori Pradovsk ieşi brusc din toropeală şi zise cu un ton aproape agresiv:

— O vizită neprevăzută! Glumeşti? Când Nina are vreo vizită de făcut, eu sunt primul informat! Nu o las niciodată să se ducă singură!

— Ai reluat relaţia cu ea?

Pradovsk dădu din umeri, din ce în ce mai crispat.

— Aiurea… N-am făcut niciun rău dacă mi-am încercat şi eu norocul! Dar m-a trimis la plimbare ca pe un nespălat.

Bragavoi nu-şi putu reţine zâmbetul.

— În orice caz, zise Grigori Pradovsk cu un glas şuierător, pot să te asigur că nu a avut legături cu niciun alt bărbat de când s-a reîntors.

— I-ai luat la întrebări pe colaboratorii ei?

— Da. Încercând să nu le dau prea mult de bănuit. Dar toţi au înţeles! Interogatoriile mi-au permis însă să descopăr nişte lucruri… nişte lucruri…

Pradovsk sări brusc de pe scaun şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Ah, putoarea, *putoarea,* PUTOAREA! izbucni el cu o voce plină de ură. Trebuie s-o găsesc, să pun mâna pe ea! Auzi ce spun, Anton? Nu pot s-o las să scape după tot ce mi-a făcut!

— Liniştește-te, Dumnezeule mare! îl îndemnă Bragavoi. Mai bine mi-ai explica decât să faci tot circul ăsta!

Pradovsk răsuflă zgomotos, apoi se aşeză din nou pe scaun ceva mai calmat.

— Ştii cum se petrec lucrurile atunci la interogatorii…

Bragavoi dădu din cap cu un aer complice.

— Mda, cunosc refrenul. Oamenilor le e frică. Nu vor să fie amestecaţi în nimic. Aşa că spun ce au de spus ca să nu fie acuzaţi că au minţit. Dar, pentru că în ultimul timp influenţele au o netă tendinţa de schimbare, respectivii au grija să-şi asigure spatele. E normal să nu vrea să fie acuzaţi de a-i fi vorbit de rău pe Cutare sau pe Cutărică, în cazul în care oile negre de azi ar intra din nou, într-o zi, în graţiile conducătorilor noştri.

— Exact, zise Grigori cu o voce mai puţin încordată. Deci îţi spun ce au să-ţi

spună, spunând cât mai puţin posibil, fără să aibă aerul că ţi-o spun cu adevărat. Concluziile trebuie să le tragi tu.

Bragavoi zâmbi din nou.

— Formula e cum nu se poate mai potrivită. Şi se poate ştii ce concluzii ai tras?

Pradovsk păstră o scurtă tăcere apoi răspunse cu o voce lipsită de timbru:

— Sunt practic sigur că Nina a jucat teatru tot timpul de când am adus-o înapoi. S-a prefăcut că s-a dat pe brazdă doar ca să ne facă să slăbim supravegherea.

— Ce-ţi permite să faci o astfel de afirmaţie? întreba cu uimire colegul său.

Tânărul ofiţer blond se ridică, apucă sticla de şliboviţă şi îşi umplu paharul, apoi îl goli pe nerăsuflate înainte de a răspunde:

— După câte am înţeles stând de vorbă cu membrii echipei sale, Nina făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a întârzia ducerea la bun sfârşit a cercetărilor începute de Piţovski. Îi punea să facă experienţe lungi, costisitoare şi inutile. Uita echipamente indispensabile atunci când făcea comenzile pentru materiale. Avea nevoie de două-trei zile ca să-şi dea seama de erori, rectifica tirul într-un punct dat. Dar se angaja pe o cale greşită în alt punct. Te scutesc de alte amănunte. Pe scurt, făcea cum putea mai bine ca să saboteze cercetările.

— Şi ceilalţi n-au spus nimic?

Pradovsk lăsă să-i scape o onomatopee aproape dispreţuitoare.

— Las-o baltă, Anton! Nu te face mai prost decât eşti! Parcă tu nu ştii cum merg lucrurile!

— Mda, admise Anton Bragavoi. Frica… Câtă vreme nu-i întreba nimeni nimic, oamenii ţineau gura închisă pentru că le era teamă. Să iei singur iniţiativa de a-ţi acuza şeful că sabotează cercetările, ăsta e un lucru care nu se face…

Pradovsk îndepărtă mâinile într-un gest de neputinţă.

— Chiar aşa se prezintă situaţia.

— Şi ce-ai făcut până acum? întrebă Bragavoi, preocupat să vadă lucrurile dintr-un unghi pozitiv.

— Nimic, răspunse Pradovsk. Ce voiai să fac?

— Nu ţi-ai anunţat superiorii? zise Bragavoi uluit.

Grigori Pradovsk îşi drese glasul apoi, privindu-şi prietenul drept în ochi, răspunse cu gravitate:

— Anton, am venit la tine pentru că tu eşti singurul din ţara asta căruia am încredere să-i vorbesc. Sper că ceea ce s-a spus sau se va spune în seara asta va rămâne între noi doi.

— Fii liniştit, îl asigură Bragavoi.

Pradovsk îşi masă un moment nasul înainte de a continua:

— Până acum, am preferat să nu suflu nicio vorbă pentru că sunt conştient că nu am decât o singură soluţie. Trebuie s-o regăsesc pe Nina eu însumi. În starea actuala a lucrurilor, dacă suflu un singur cuvânt altcuiva decât ţie, mă aşteaptă gulagul, în spatele sârmelor ghimpate.

— Înţeleg, Grigor, înţeleg… zise Bragavoi, care începea să se îngrijoreze mai mult pentru el decât pentru prietenul său. Păi… Cum ai de gând s-o regăseşti pe Nina ta?

Pradovsk se aşează din nou pe scaun, picior peste picior şi îşi îndreptă bustul încercând să ia un aer demn. Căpitanul Grigori Pradovsk nu avea obiceiul să ceară ajutor prietenilor săi şi se simţea foarte ciudat în stare de inferioritate.

— M-am gândit bine la problema asta, răspunse el.

— Şi? întrebă Bragavoi încordat.

— Nu există o mie de soluţii. Nina nu e proastă. Probabil că a stabilit unele contacte înainte de a dispărea. Şi cu cine a luat contact? Cu americanii, se înţelege! Ei îi deschideau braţele la Chicago. Le-am suflat-o de sub nas cu preţul a doi morţi: Piotr şi un om al FBI-ului. Au fost şi răniţi: amicul meu Greg DePaul, de la CIA, şi un alt tip, despre care nu ştim nimic. L-au evacuat foarte repede şi în curând a dispărut din circulaţie. După părerea mea, cred că e vorba de acel Christian Van Heck, cu care Nina a încercat să intre în legătură telefonică cu puţin timp înainte de răpirea ei de la universitate.

— Cu siguranţă că e un nume fals, fu de părere Bragavoi.

— Se înţelege, răspunse Pradovsk. Dar asta nu are niciun fel de importanţă. În schimb, când CIA îşi bagă în cap să pună mâna pe cineva, asta înseamnă că are motive temeinice s-o facă. Concluzia? Nina i-a ademenit.

— Sigur, răspunse Bragavoi umplând din nou paharele cu şliboviţă.

Începea să cam înţeleagă ce voia să-i ceară Pradovsk şi, în ciuda temperaturii suportabile din birou, simţea sudoarea picurându-i între omoplaţi.

Grigori apucă paharul şi începu să soarbă cu înghiţituri mici, continuând cu explicaţiile:

— Dacă Nina a dispărut, asta înseamnă că a avut ocazia să facă o nouă tentativă de trecere în Vest. Şi această ocazie i-au oferit-o americanii. Din două, una. Ori se află în ambasada lor, şi în acest caz nu va părăsi Moscova dacă vei vrea să-mi faci serviciul să supraveghezi intrările şi ieşirile cu o mare vigilenţă.

— Am această posibilitate, afirmă Bragavoi, parţial liniştit.

— Ori… continuă Pradovsk.

Tăcu cât să mai ia o gură de şliboviţă.

— Ori? întrebă celălalt nerăbdător.

— Ori a plecat deja să se îmbarce pentru plecarea în Statele Unite. *Şi, dacă au pus bine la cale totul, asta e varianta cea mai probabilă!*

— Ai dreptate, admise Bragavoi nervos. Dar, în acest caz, nu văd ce pot să fac…

— Eu văd.

Bragavoi se schimbă la faţă.

— Nu… Nu înţeleg. Priveşte lucrurile în faţă, Grigor! Nu pot să trimit oameni să supravegheze fiecare gară şi fiecare port din ţară fără să am ordine de sus! Nu mă refer şi la aeroporturi pentru că e de la sine înţeles că nu va pleca cu avionul.

— Îţi repet, Anton, că m-am gândit foarte bine. Dacă ar trebui să părăseşti ţara incognito, cum ai proceda?

Bragavoi îşi muie buzele în pahar şi-şi şterse buzele cu mâneca.

— Eu… murmură el, eu nu m-am gândit niciodată la asta…

Pradovsk se uită la el cu o mică grimasă cinică.

— Asta să i-o spui altuia, Anton! Toţi ne-am gândit la asta la un moment dat!

Apoi, dându-şi seama că o luase cam tare, Pradovsk adăugă cu un ton liniştitor:

— Vreau să spun că toţi ne-am gândit la asta pentru cazul în care am fi puşi în situaţia de a porni la vânătoarea unui candidat la evadare. Eu nu văd decât o singură poartă de ieşire: marea.

Anton Bragavoi scoase o batistă din buzunar şi-şi şterse fruntea.

— Marea… repetă el gânditor. Da, ai dreptate. Asta e singura.

Pradovsk zâmbi din nou.

— Şi nu oricare mare. Baltica. Doar n-au să fugă pe Marea Caspică ca să ajungă în Iran! Nu vor încerca să treacă prin strâmtoarea Bering! Vor fugi pe Marea Baltică! Cât se poate de clar! De altfel, toţi cei care au reuşit să fugă au folosit această poartă. E mult prea riscant să ajungi pe uscat în Finlanda, pentru că autorităţile finlandeze au o înţelegere cu Kremlinul pentru restituirea fugarilor.

Bragavoi aprobă cu o mişcare a capului, apoi întrebă brusc:

— De ce vorbeşti la plural? Până la proba contrară, Nina Merţlota e singură.

— Îţi închipui prea bine că americanii i-au dat pe cineva s-o însoţească. Şi poate că pe asta ne putem baza pentru a-i repera.

— Mda, bineînţeles. Totuşi ar trebui supravegheată o porţiune mare de litoral iar eu nu am mijloacele necesare pentru a lansa o astfel de operaţiune.

— Nici nu-ţi cer asta, Anton.

— Atunci, ce? întrebă Bragavoi.

Se temea că era vorba de ceva mai rău. Acum respira ceva mai liber.

— Tu centralizezi rapoartele asupra activităţilor suspecte observate în sfertul nord-vestic al ţării?

Bragavoi clatină afirmativ din cap.

— Aş vrea pur şi simplu să-mi semnalezi tot ce-ar putea să semene cu Nina Merţlota şi o escortă de unu-doi americani. N-au cum să fie mai mulţi.

Bragavoi se cufundă în gânduri. Simţea privirea lui Pradovsk fixându-l cu insistenţă. În cele din urmă ridică capul şi murmură:

— De acord, Grigor, accept. Dar asta numai pentru că suntem prieteni de multă vreme şi… hmm… în anumite limite…

— Care limite? întrebă Pradovsk cu o fărâmă de agresivitate în ton.

— Sunt convins că eşti conştient ce rişti, bătrâne. Ai spus-o chiar tu acum câteva minute. Dacă pun mâna pe tine şi se dovedeşte complicitatea mea, suntem amândoi în aceeaşi oală. Contez pe tăcerea ta în cazul în care vei fi prins.

— Ai cuvântul meu. Chiar dacă voi fi bătut, voi spune că am acţionat singur.

— Şi fac asta timp de şaptezeci de ore, adăugă Bragavoi. Nicio secundă mai mult. După acest răgaz, nimeni nu va mai putea ascunde dispariţia Ninei Merţlota.

— S-a făcut, răspunse Grigori Pradovsk. Oricum, dacă s-au organizat bine, nu vor avea nevoie de tot acest timp ca s-o şteargă. Şi apoi… sunt hotărât să acţionez repede. Vreau să-mi salvez pielea, ăsta e obiectivul numărul unu. Dar mai am şi o socoteală de încheiat cu această nemernică de Nina. Eu voi fi singur şi probabil că ei vor fi mai mulţi. Dacă nu voi reuşi s-o aduc înapoi fără scandal, îi voi lichida pe toţi! Asta îmi va procura cel puţin câteva minute de plăcere intensă.

— Nu te ambala, zise Bragavoi. Ai tot interesul s-o aduci înapoi întreagă şi nevătămată.

— Ştiu… mormăi Grigori Pradovsk cu o luminiţă ucigaşă în pupilele albastre. Îmi voi da toată osteneala. Dar, dacă nu va exista altă soluţie, o voi tăia bucăţele. Pe ea şi pe toţi cei care o însoţesc! Chiar dacă va trebui să pier!

Anton Bragavoi aprinse o ţigară şi suflă fumul deasupra capului lui Grigori şi zise cu un ton mai relaxat:

— Te încui aici şi mă duc la biroul de informatică ca să văd dacă găsesc ceva care te interesează. Nu deschizi la nimeni şi nu răspunzi la telefon. Bine?

— Bine, răspunse Pradovsk.

— Ce sector de cercetare are prioritate?

— Moscova, bineînţeles, răspunse Grigori. După aceea drumurile şi căile ferate care duc spre Estonia şi Letonia. Trecerea prin Leningrad ar fi o adevărată sinucidere.

— Şi Lituania? întrebă Bragavoi.

— Vezi şi asta, dar m-ar mira. E mult prea la vest. Ar fi un ocol prea mare.

— Ne vedem mai târziu, zise Bragavoi ridicându-se. Şi nu uita să stingi lumina după ce plec. Nu eşti aici pentru nimeni.

— Voi fi invizibil ca un agent secret, promise Pradovsk bătându-şi prietenul pe

umăr.

Imediat ce Bragavoi ieşi, Pradovsk stinse lumina şi aşteptă ca privirea să i se obişnuiască cu întunericul. Prin jaluzele intrau raze de lumină albastră: felinarele de pe strada Dzerjinski. După câteva momente, Grigori vedea aproape la fel de bine ca în plină zi. Se îndreptă spre birou şi-şi umplu paharul cu şliboviţă pentru a-şi susţine moralul până la întoarcerea lui Anton.

O frază îi răsuna obsedant în minte: *Măcar dacă-ar găsi ceva! Măcar dacă-ar găsi ceva!*

În momentul acela, dacă ar fi crezut în Dumnezeu, Grigori Pradovsk probabil că s-ar fi rugat în loc să golească metodic sticla de şliboviţă a prietenului său Anton Bragavoi.

*

Nina îşi veni repede în fire.

— N-ai nevoie de puţină respiraţie gură la gură? o întrebă Mercenarul.

Ea se ridică şi se agăţă cu mâinile de el, apoi îndreptă ochii spre el şi făcu un mare efort ca să schiţeze un zâmbet.

— Asta se întâmplă când te îmbeţi cu necunoscuţii! o certă Frost.

Nina se lipi de el. Mercenarul începu să-i fricţioneze spatele. Un moment, ea se lăsă cu voluptate în voia lui, apoi se îndepărtă de el şi întrebă:

— Acum ce vom face?

— Nu văd decât o singură soluţie. Să şterpelim camionul şi s-o ştergem.

— Dar celălalt? Feliks a spus că încarcă marfa.

— Stai aici şi strânge lucrurile. Mă duc să văd cum stă treaba.

Nina începu să dea din cap cu aerul unei mame iubitoare depăşită de năzbâtiile ştrengarului ei.

— Mă întreb cum poţi fi atât de detaşat într-un astfel de, moment…

— Chestie de imagine, *baby.*

Nina dădu din umeri bosumflată, dar deodată exclamă:

— Vin cu tine, Hank!

— Nici vorbă, răspunse Mercenarul.

— Hank, mi-e frică! Nu mă lăsa aici singură.

Mercenarul îi întinse vestitul lui revolver Browning High Power.

— Ţine. Ştii să-l foloseşti?

— Am şi eu un pistol în geantă, bâigui fata. Dar nu e vorba de asta… Nu mă lăsa singură…

Frost înţelese abia atunci urmărind privirea Ninei. Tânăra femeie îşi îndreptase ochii spre cuvertura kaki. Iar sub cuvertură se putea ghici silueta lui Feliks, înţepenită pentru totdeauna.

— El te sperie în halul ăsta?

Ea dădu jalnic din cap.

— Bine, dar am impresia că ai disecat o sumedenie de cadavre la viaţa ta…

— Eu… Da… Dar nu poţi înţelege. Nu e la fel.

Frost zâmbi.

— Ba da, cred că înţeleg. Cadavrul unui necunoscut, mort într-un spital, e ceva fără nume, ceva impersonal. Poţi să-l toci bucăţele fără să te gândeşti că, într-o zi, acel ansamblu de carne, oase, nervi şi mai ştiu eu ce a fost un om viu care spunea „eu" vorbind despre el însuşi, care iubea o femeie, care îşi trecea cu tandreţe mâna prin părul copiilor săi… Dar un tip cu care ai stat de vorbă, care te-a atins şi pe care practic l-ai văzut murind sub ochii tăi, asta e cu totul altceva! Am dreptate? Ţi se răsuceşte stomacul.

— Da, mărturisi Nina.

Apoi zâmbi şi adăugă:

— Până la urmă, cred că accept propunerea pe care mi-ai făcut-o la Chicago.

Mercenarul se încruntă.

— Ce propunere'?

— Propunerea de a-mi da creierul tău să-l disec. Cu cât te observ mai mult, cu atât sunt mai convinsă că, în ciuda aerului tău de bandit, s-ar putea să fie ceva interesant de studiat acolo înăuntru.

— Nina Merţlota! izbucni Mercenarul ameninţător.

— Da? zise tânăra femeie ironică.

— Încă o vorbă şi te las aici. Te leg de Feliks şi mă cărăbănesc!

Expresia amuzată dispăru instantaneu de pe faţa tinerei femei.

— Haide, zise Mercenarul cu un ton cumsecade, o să fac ordine înainte de plecare.

Frost apucă cadavrul de picioare şi îl trase afară. După câteva clipe, Nina văzu uşa deschizându-se din nou şi tresări.

— Eu sunt, zise Mercenarul vârând capul în încăpere. Vreau doar să-ţi spun că Feliks e la frigider şi amicul lui a leşinat brusc în timp ce încărca camionul.

Mercenarul deschise larg uşa cu piciorul şi apăru ducându-l în cârcă pe celalalt tăietor de lemne. Îl aruncă pe bărbatul lipsit de cunoştinţa pe una din saltele şi adăugă:

— N-am ştiut unde să-l duc şi mi-am zis că dacă rămâne afară o să se îmbolnăvească. Aici e cald…

Înspăimântată, Nina îşi prinse capul cu amândouă mâinile.

— Oh, Hank, oh… gemu ea. Cred că aş fi făcut mai bine dacă aş fi rămas unde eram…

Frost redevenise serios. Scoase o sfoară din rucsac şi îl legă pe sovietic.

— Caută actele în buzunarul din stânga al rucsacului meu, îi zise el. Am acolo

autorizaţii de circulaţie pe care se poate completa numărul şi marca vehiculului. Tu te pricepi mai bine decât mine să descifrezi chirilicele.

Fata scotoci în buzunar şi găsi foarte repede hârtiile la care se referise Frost.

— Să ştii că avem baftă într-un sens, adăugă Mercenarul.

— De ce?

— Trebuie să fie pe aici pe undeva un birou cu o maşină de scris. Asta e tocmai genul de detaliu tâmpit la care ar fi trebuit să ne gândim. Cum ar fi dacă ne-ar controla şi le-am prezenta actele cu numărul camionului scris de mână?

— Nu, ai dreptate, nu se poate, admise Nina. Nu mai spun că nu mi-l pot imagina deloc pe domnul Frost Hank dând explicaţii miliţiei…

— Am eu o idee, zise Mercenarul. Şi s-ar putea să meargă, cu condiţia ca tu să conduci iar eu să-mi joc rolul destul de convingător.

— La ce te gândeşti?

Mercenarul termină cu legatul tăietorului de lemne, se ridică gâfâind şi se uită ţintă la Nina înainte de a răspunde:

— Pur şi simplu mă voi preface că sunt beat-mort. Îmi torn puţină votcă pe păr şi pe şubă şi pe urmă fac nani. Tu vei încerca să mă scuturi, dar pot să-ţi jur că n-am să reacţionez deloc.

La început Nina păru stupefiată, apoi se mai gândi puţin şi se convinse că stratagema ar fi putut să meargă.

— Nu e rău deloc, admise ea în cele din urmă. Te voi învăţa câteva cuvinte triviale. O să pară mai verosimil.

*

Grigori Pradovsk auzi o cheie scârţâind în broască. Sări instinctiv de pe scaun şi se ghemui în spatele biroului. Se aprinse lumina şi răsună vocea lui Anton:

— Poţi să te arăţi, bătrâne! Am găsit ceva care s-ar putea să te intereseze.

Grigori se ridică brusc, de parcă ar fi fost împins de un arc.

— Cum?

Anton încercă să-l calmeze.

— Uşurel… Uşurel… Poate să fie ceva, dar s-ar putea tot atât de bine să nu fie nimic.

— Spune odată, fir-ar să fie!

Deodată, Bragavoi deveni conştient de puterea pe care o avea asupra arogantului său prieten. Ocoli încet biroul, se aşeză pe scaun şi aprinse liniştit o ţigară Grifa, făcându-l pe Grigori să clocotească de nerăbdare. Celălalt înţelese imediat. Se instală pe scaunul lui şi aşteptă. Bragavoi trase de două ori din ţigară, după care zise cu un ton detaşat:

— Grupul de telesupraveghere semnalează un incident cu o limuzină a amabasadei americane.

Anton trase iar din ţigară păstrând o tăcere lungă. Grigori stătea ca pe cărbuni încinşi dar făcea eforturi supraomeneşti ca să nu se vadă nimic. În sfârşit, considerând că supliciul durase destul, Bragavoi zise:

— Analizând mai cu atenţie evenimentul, cred că s-ar fi putut face transferul a unu-doi indivizi din portbagajul limuzinei într-un alt vehicul. Cunoşti prea bine şmecheria cu transportarea în portbagajul vehiculelor diplomatice….

— Bineînţeles, răspunse Grigori. Trucul ăsta a fost folosit de zeci de ori la infiltrările dintre cele două sectoare ale Berlinului.

— Iată cum s-au petrecut lucrurile, continuă Bragavoi. Limuzina s-a oprit la ieşirea dinspre vest a Moscovei. A buşit un cauciuc. După vreo zece secunde – şi asta e partea suspectă a întâmplării – în spatele ei a oprit un camion Moskvici. Tipii au coborât şi s-au oferit să-i ajute pe americani. Oamenii de la telesupraveghere se aflau într-un Zil. Au trecut după treizeci de secunde şi toată lumea părea că se agită în jurul roţii.

— S-au oprit? întrebă Grigori anxios.

— Da. Au întrebat politicos dacă puteau fi de folos cu ceva. Li s-a răspuns că nu, că totul mergea bine. Băieţii şi-au văzut de drum. Orice insistenţă din partea lor i-ar fi dat de gol.

— Şi pe urmă?

— Moskviciul a plecat mai departe. Limuzina la fel. Ei supravegheau maşina, nu camionul. Băieţii au urmărit limuzina până la domiciliul unui diplomat american. Acolo a oprit şi un bărbat a intrat în casă. Şoferul a aşteptat vreo douăzeci de minute cu motorul pornit, apoi bărbatul a revenit la maşină şi s-au întors liniştiţi la ambasadă.

— Dar… Camionul?… Camionul mă interesează!

— Camionul a plecat mai departe, doar ţi-am spus.

În ciuda tuturor eforturilor, Grigori nu reuşi să-şi păstreze sângele rece.

— Sper că măcar şi-au notat numărul camionului, fir-ar să fie?

— Da, evident. Băieţii ştiu să-şi facă bine treaba.

— Şi?

Bragavoi schiţă un zâmbet, apoi notă numărul pe o bucată de hârtie, pe care o împinse spre Pradovsk precizând:

— Un Moskvici verde, PTR de şase tone.

— Ai verificat în repertoar?

— Camionul aparţine unui joagăr. E înmatriculat pe numele lui Feliks Protopkin, agricultor şi silvicultor independent având contract cu statul.

— Locul?

Bragavoi se ridică şi se apropie de o hartă prinsă cu pioneze pe peretele crem al biroului. Puse un deget la ieşirea dinspre vest a Moscovei şi urmări un traseu

sinuos spre nord-vest şi se opri într-un punct aflat pe malul unui mic curs de apă, al cărui nume nici măcar nu era menţionat pe hartă.

— Ăsta e locul, zise el, chiar pe malul torentului.

— Îi ştii numele?

— Balai. Nu-mi poţi reproşa că fac lucrurile pe jumătate.

— Mulţumesc, Anton! Îţi promit că voi şti să-ţi fiu recunoscător pentru asta. Acum înţelegi că trebuie să plec imediat.

Grigori Pradovsk întinse mâna spre hârtia pe care se afla notat numărul camionului, dar Bragavoi fu mai rapid decât el.

— Mă înţelegi, sper, că şi eu trebuie să distrug asta imediat. Nu-ţi pot încredinţa o hârtie scrisă de mâna mea. Ai memorat numărul?

Pradovsk dădu afirmativ din cap.

— Perfect, zise Bragavoi.

Aprinse un chibrit şi arse hârtia în scrumieră. Apoi, după ce mai trase un ultim fum din ţigară, o strivi în mijlocul scrumierei.

— Nu te ambala prea repede, adăugă el. Păstrează-ţi calmul şi luciditatea, Grigori. E adevărat că Nina Merţlota a dispărut. E adevărat că o limuzină a ambasadei americane şi un camion Moskvici au avut în seara asta o atitudine care ar putea fi considerată bizară. Dar, în afară de bănuielile tale personale, nimic nu permite stabilirea unei legături între aceste două fapte. Fii prudent.

— Am să fiu foarte prudent, zise Pradovsk cu o mimică de buldog gata să muşte. Fiara aflată la pândă e totdeauna prudentă. Tu, Anton, ai îndoieli, şi e normal. Nu eşti amestecat în povestea asta. Dar eu îţi spun că am dat de urma Ninei! Simt asta! Şi ştiu că dacă voi acţiona destul de rapid, voi pune mâna pe ea!

— Sper să reuşeşti, zise Bragavoi sceptic.

— Gata, destul cu discuţiile! conchise Grigori. Mă grăbesc să ajung la acel joagăr.

— Fără maşină? Fără ordin de misiune? Cum ai de gând să ajungi acolo?

— Fii liniştit, mă voi descurca.

— Ai grijă, Grigor! Am impresia că te bagi într-un mare bucluc…

— Sunt deja băgat până-n gât. Ori ies, ori mă duc de tot la fund. Oricum, dacă stau liniştit în biroul meu aşteptând să izbucnească scandalul, sunt un om terminat. Prefer să acţionez.

— Mda, mormăi Bragavoi. În fond, te înţeleg. Probabil că aşa aş fi făcut şi eu în locul tău. Dar nu uita de cele şaptezeci de ore! Nicio secundă în plus!

— Nu voi uita, promise Pradovsk. Te voi suna de la joagăr ca să te informez.

— Nici vorbă! protestă Bragavoi. Te voi suna eu. Să spunem, peste două ore. Dacă tragi tare, vei ajunge. Şi ceva îmi spune că vei trage tare.

— Dacă mă suni de-aici, nu văd cu ce schimbă ăsta lucrurile, obiectă Pradovsk.

— Dar n-am deloc intenţia să te sun de-aici.

— Dar de unde?

— De exemplu, din apartamentul domnişoarei Merţlota. Îmi vei da dublura cheilor.

Grigori Pradovsk izbucni într-un râs zgomotos şi plin de cinism.

— Ai intenţia să faci o percheziţie!

— Nici vorbă, răspunse Bragavoi. Ştiu foarte bine că ai făcut asta tu. Dar după părerea mea acolo e singurul loc de unde te-aş putea telefona fără prea multe riscuri.

— Glumeşti? Telefonul ei e pus sub ascultare!

— Ştiu. Dar numai de la nouă dimineaţa până la miezul nopţii. Pentru restul orelor nu avem bani de aruncat pe fereastră.

— Cine ţi-a spus asta? întreba Pradovsk stupefiat.

— Am citit în registre, răspunse Anton Bragavoi. Acum cincisprezece zile, Kobelev de la supravegherea telefoanelor a făcut o gripă şi eu i-am ţinut locul.

Bragavoi părea sincer şi hotărât să nu rişte nimic. Grigori cedă. Scoase din buzunar o trusă de chei şi i-o întinse amicului său.

*

După un sfert de oră, căpitanul Grigori Pradovsk traversa Moscova la volanul unei maşini Volga de culoare neagră. Maşina avea toate actele în regulă. Pradovsk avea la el bonuri de benzină, o autorizaţie de circulaţie şi un ordin de misiune. Ofiţerul luase toate aceste acte din biroul său personal şi le validase cu ştampila comandantului său de unitate.

Pradovsk acceleră puţin câte puţin, aproape inconştient, până la limita prudenţei. Zâmbi. Apoi zâmbetul i se transformă într-o strâmbătură şi acceleră din nou.

Era grăbit, foarte grăbit.

Parcă simţea sub degete gâtul fragil al Ninei. Şi strângea, strângea, strângea…

CAPITOLUL XI

— Câţi kilometri mai sunt până la trecerea de nivel? întrebă Mercenarul.

— Opt, răspunse Nina. Acolo s-ar putea să fim controlaţi.

— OK. Schimbăm locurile. Doamna Quo Vadis e invitată să treacă la volan.

— Kaopratis! îl corectă Nina agasata. Maria Kaopratis.

Mercenarul, strânse frâna de mână şi o privi zâmbind.

— Păi… Nu văd de ce m-aş obosi să-mi amintesc numele, din moment ce nu trebuie să spun nicio vorbă.

În timp ce Nina se strecura pe deasupra lui ca să treacă la volanul camionului, Frost o apucă de mijloc şi o strânse uşor făcând-o să tresară. Nina gâfâi sufocată apoi exclamă:

— Potoleşte-te! Sunt şi aşa destul de nervoasă. Îmi răscoleşti toţi nervii.

— N-am vrut decât să-ţi creez dispoziţia potrivită pentru scena de menaj pe care o vom juca, zise Mercenarul râzând.

Nina dădu din umeri agasată şi porni camionul.

Nu peste mult timp, după un cot al drumului apăru bariera de la trecerea de nivel. Stropit bine cu votcă, înfofolit în şuba lui, Frost sforăia, zgomotos. Nina, alias Maria Kaopratis, suspină adânc privind cu atenţie la silueta din lumina farurilor care îi făcea semn să oprească.

— Au apărut? întrebă Mercenarul.

— Da. Şi am avut noroc că am ajuns înainte de a se face ziuă. Tipii de la KGB sforăie în gheretă. Controlul îl face paznicul de la barieră.

Frost se prefăcu că doarme. După câteva clipe simţi camionul oprindu-se, apoi aerul rece de afară intră în cabină când Nina lăsă în jos geamul. Tânăra femeie luă actele procurate de Mortimer Crane. Tocmai voi să le întindă paznicului când acesta, văzând că nu avea de-a face cu elementul masculin al tandemului, trecu prin faţa camionului şi bătu în geamul lui Frost, care sforăia zgomotos.

Mercenarul o simţi pe Nina aplecându-se deasupra lui şi deschizând fereastra. Un scârţâit îi aduse la cunoştinţă că paznicul se urcase pe treapta cabinei. Ridică uşurel pleoapa şi zări printre gene capul paznicului mustăcios.

Individul zise ceva cu o voce guturală. Mercenarul mormăi ceva de neînţeles şi se întoarse pe partea cealaltă.

— *Yob tvoie mati!*[7] zise paznicul.

---

[7] Înjurătură foarte trivială, foarte răspândită în rândul militarilor, care îl invită pe interlocutor la raporturi incestuoase cu propria mamă (n. a).

Îl apucă pe Frost de gulerul şubei şi începu să-l scuture. Nina interveni şi ea.

— Iarus! Trezeşte-te, beţivanule! răcni ea în lituaniană. Avem un control.

Frost scoase un râgâit zgomotos.

— *Yob tvoie mati!* repetă rusul. *Tu niemieţ?*[8]

— Iarus! Porcule! Scoală-te odată! Dacă o să am necazuri din cauza ta, să ştii că divorţez.

— *Şudas!*[9] mormăi Mercenarul.

Asta era singurul cuvânt pe care şi-l mai amintea din tot ce-i spusese Nina. Dar, după toate aparenţele, asta a fost destul pentru a-l linişti pe paznic în privinţa capacităţilor de a pronunţa măcar un cuvânt. Paznicul mormăi ceva, cu un ton plin de dispreţ, apoi întinse mâna şi luă actele din mâna Ninei.

— Ah! bombăni el. Lituanieni! Nu mă miră. Ruşii nu se îmbată în halul ăsta.

În acte erau trecute numele soţilor Iarus Kaopratis, originari din Kaunas şi domiciliaţi în Moscova. Autorizaţia de circulaţie era valabilă între Moscova şi Riga pe o durată de cincisprezece zile la bordul oricărui tip de vehicul motorizat. Actele lui Feliks erau în regulă şi mustăciosul nu consideră necesar să pună întrebări în privinţa motivelor pentru care Nina şi Mercenarul se deplasau cu camionul unei întreprinderi.

— Haide, daţi-i drumul! bombăni paznicul. Aţi avut noroc cu mine. Dacă dădeaţi peste poliţie, nu cred că aţi fi scăpat chiar aşa de uşor, având în vedere halul în care e porcul ăsta puturos.

Frost crezu de cuviinţă că trebuie să-l aprobe cu un râgâit zgomotos. Temându-se să nu moară asfixiat, paznicul sări jos de pe treaptă şi exclamă:

— Ai grijă să-l trezeşti din beţie înainte de întoarcere!

Nina îl asigură că va face tot posibilul şi se grăbi să demareze în timp ce paznicul se ducea să ridice bariera.

— Dumnezeule! murmură ea după ce trecură de barieră. M-au trecut toate transpiraţiile!

— Dar pe mine… murmură Frost. Uitasem lecţia de lituaniană! Cred că am să rămân aşa parfumat câteva ceasuri bune, fir-ar să fie!

— Asta cam aşa e, bietul meu Hank! Ce-ai…

Restul frazei se pierdu în vacarmul provocat de trecerea unui tren în spatele lor. Deodată Frost tresări violent. Trebui să strige ca să se facă auzit:

— Nina!

— Nu poţi să aştepţi până când trece trenul?

— Nu! Unde merge trenul?

---

[8] Eşti mut? (n.a.).

[9] Rahat, în lituaniana (n.a.).

Vacarmul începea să se potolească pe măsură ce se îndepărtau de calea ferată şi Nina putu să răspundă fără să-şi solicite coardele vocale.

— Asta e trenul Moscova-Riga. Linie de marfă directă. Se transportă în special nisip şi cărbune.

— Am văzut şi vagoane pentru animale.

— Da, sunt, răspunse Nina. În Letonia e foarte dezvoltată creşterea animalelor.

— Nu ştii la ce mă gândesc?

— Dumnezeule! exclama tânăra femeie încetinind viteza.

Mercenarul izbucni în râs.

— Ei, da, *baby!* În vagoanele de animale e cald! Pe urmă, cu ele poţi călători zile întregi, dacă eşti atent la vizitatori. Fireşte, vecinii de vagon sunt zgomotoşi, dar cred că ne vom obişnui…

— Sunt sigură! zise Nina jubilând, încântată că Mercenarul se gândise la acest mijloc de transport providenţial. Şi pe urmă, adăugă ea după o clipă de gândire, asta ne va permite să trecem frontiera Letoniei fluierând!

Tânăra femeie opri camionul pe marginea drumului şi aruncă o privire mohorâtă spre luminile roşii ale ultimului vagon care se mistuia în noapte.

— Dar l-am pierdut, zise ea. Va trebui să-l aşteptăm pe următorul.

— Poate că nu, zise Mercenarul desfăcând harta. Da… Da… Aşa cum prevăzusem. La drum, *baby!* Şi bagă tare! Scoate untul din camionul ăsta! Vom prinde din urmă trenul. După trei kilometri, drumul şi linia ferată merg paralel, traversând o mare întindere de pământ mlăştinos. Prindem trenul din urmă şi sărim din mers! Nu vom avea probleme pentru că merge destul de încet!

— Ia-u-u! exclamă Nina apăsând puternic pe pedala acceleraţiei.

*

— Cine eşti? întrebă Grigori tăind sfoara tăietorului de lemne care zăcea legat pe saltea.

Bărbatul nu răspunse. Înainte de a continua, Pradovsk îşi arătă legitimaţia de ofiţer KGB. Rătăcise timp de zece minute printre construcţiile joagărului înainte de a da peste cadavrul lui Feliks şi peste cabana de lemn. Nu avea nicio secundă de pierdut. Trebuia să afle cât mai repede dacă Nina trecuse pe-acolo.

Vederea legitimaţiei dezlegă în mod miraculos limba individului, care se apucă să se bâlbâie, cu ochii măriţi de spaimă:

— Jur că n-am niciun amestec, *tavariş kapitan!* Pe cuvântul meu, trebuie să mă crezi! Totul s-a întâmplat din cauza lui Feliks şi a acelui ticălos de american! Eu n-am vrut să-i ajut. Feliks m-a forţat.

Tăietorul de lemne avea picioarele libere, dar mâinile îi rămăseseră legate la spate.

— Te-am întrebat cum te cheamă? răcni Pradovsk.

— A… Anatoli Pradolin, *tavariş kapitan.* Îţi jur că nu am nicio vină… I-am spus lui Feliks că nu trebuie să-l ajute pe american… N-a vrut să mă asculte… Şi… şi… uite ce…

Se ridică cu greutate pe saltea. Pradovsk simţea cum îl cuprinde furia.

— Nu vrei să vorbeşti mai clar? Cine e acest american?

— Diavolul… diavolul capitalist. Cu legătura lui neagră la ochi… zise gemând tăietorul de lemne.

Pradovsk îl pălmui zdravăn. Pradolin se prăbuşi pe spate.

— Numele lui, fir-ar să fie! răcni căpitanul cu ochii injectaţi de sânge.

— Nu… Nu ştiu… se bâlbâi Pradolin… Nu… nu ştiu nimic. Doar că voia să ajungă la Riga cu fata.

Fata… Nina! Pentru Grigori Pradovsk nu mai exista nicio îndoială.

— Nici numele ei nu-l cunoşti, nu-i aşa? zise el lovindu-l pe amărât cu piciorul în coaste.

— Ăăă… Ba da, *tavariş kapitan,* ni l-a spus în timpul transportului. Lasă-mă să mi-l amintesc…

— Grăbeşte-te, că altfel faci iar cunoştinţă cu cizma mea!

— Da, da, *tavariş kapitan,* ăăă… ăăă… Nina! Da, sunt sigur! I-a spus lui Feliks că o cheamă Nina.

Pradovsk fu nevoit să facă un efort supraomenesc ca să nu chiuie de bucurie. Căpitanul se mulţumi să recapituleze cu o voce metalică, care îl înfiora pe Anatoli Pradolin:

— Ai zis Nina şi un american? Unul singur?

— Unul singur, *tavariş kapitan,* cu o legătură neagră la ochi.

— Şi vor să ajungă la Riga, da?

— Exact, *tavariş kapitan,* exact aşa! Acum pot să mă ridic?

Grigori Pradovsk nu răspunse. Jubila. Regăsise urma fugarei. Acum îi scăpase. Dar avea sentimentul că la viitoarea întâlnire nu-i va mai scăpa. Se va răzbuna. Numai că nu ştia ce să facă. Să încerce să urmărească pista Ninei şi a americanului? Sau să se ducă şi să-i aştepte direct la Riga? A doua soluţie prezenta unele riscuri. Dacă fugarii erau interceptaţi pe drum, s-ar fi putut să nu mai ajungă niciodată la Riga. Cealaltă soluţie era şi mai rea. Nu avea nici cel mai mic indiciu care să-l pună pe urmele lor.

Trebuia să facă o alegere. Şi cu cât se impunea mai mult, cu atât Grigori o găsea mai seducătoare. Da, era nerăbdător să sară în maşină şi să gonească ca un nebun spre Riga.

Un zgomot intermitent de corn îi întrerupse gândurile.

— Ce mai e şi asta? întrebă el.

— Telefonul, răspunse Pradolin. Pare cam zgomotos noaptea, când nu e nimeni. Dar ziua, când toată lumea e la muncă şi maşinile duduie, se întâmplă uneori să nu-l auzim.

— Telefonul… repetă Grigori visător.

Se uită la ceas. Şase fără cinci. Era Anton Bragavoi. „Ghinionul!" îşi zise Pradovsk. Ghinionul nu era propriu-zis Bragavoi, ci ideea de poliţie care se asocia numelui său. Exista un mort pe nume Feliks. Şi cel puţin un om în viaţă, Pradolin, ca să povestească ceea ce ştia anchetatorilor care aveau să vină imediat ce vor fi anunţaţi.

— Pot să mă ridic? întrebă Pradolin.

Pradovsk nu răspunse.

Sau, mai exact, răspunse printr-o întrebare.

— La ce oră au plecat?

— Americanul şi fata?

— Evident, idiotule!

— Ăăă… Nu ştiu… Cred că era puţin trecut de patru dimineaţa ultima dată când m-am uitat la ceas. Tocmai terminam cu încărcatul camionului.

— Camion? Ce camion?

— Probabil că au fugit cu el. M-au lovit în cap pe la spate. N-am văzut nimic, *tavariş kapitan.* Pe urmă m-am trezit aici. Da… patru dimineaţa… Poate chiar patru şi jumătate…

— Nu puteai să spui de la început, idiotule? răcni Pradovsk furios lovind cu cizma în coastele nefericitului Anatoli Pradolin.

Apoi se calmă şi întrebă:

— Noaptea trecută n-aţi fost decât patru aici?

— Da, *tavariş kapitan.* Fata, americanul, Feliks şi… şi eu.

— Nimeni altcineva? Eşti sigur? Foarte sigur, *tavariş kapitan.*

— Perfect, perfect, murmură Pradovsk.

Găsise soluţia ca anchetatorii să nu afle niciodată unde fugise Nina şi americanul. O soluţie simplă şi ridicolă.

— Scoală-te şi du-te să răspunzi, ordonă el.

— Dar telefonul nu mai sună, *Tavariş kapitan…*

— Adevărat. Scoală-te totuşi. Cu siguranţa că va suna din nou.

— Ar… ar trebui să-mi dezlegaţi mâinile ca să pot răspunde…

— Te voi dezlega când vom ajunge acolo! zise tăios Pradovsk.

Pradolin se ridică cu greutate din cauza mâinilor legate la spate.

— Ia-o înainte! ordonă Grigori.

Anatoli Pradolin o porni înainte. Gândul de a protesta sau de a considera lucrul acesta ciudat nici măcar nu-i trecu prin minte.

În clipa în care urma să ajungă la uşă, întrebându-se cum o va deschide fără ajutorul mâinilor, împuşcătura răsună pe neaşteptate. Tăietorul de lemne nu avu timp să-şi dea seama ce i se întâmpla. Calota lui craniană să ridică spre tavan rotindu-se ca o clătită. Apoi căzu pe podea, Pradolin se prăbuşi fără cel mai mic strigăt.

Grigori Pradovsk puse pistolul la locul lui în tocul de piele şi păşi peste cadavru alunecând puţin în amestecul de oase şi materie cenuşie. Cursa răzbunării începea bine. Primul jalon îi adusese la cunoştinţă unde se afla Nina şi plecă fără să lase niciun martor în urma lui.

Grigori Pradovsk se aşeză la volanul maşinii fluierând o melodie marţială. În aceeaşi clipă, telefonul răsună din nou.

Pradovsk se strâmbă uşor.

— Osteneşte-te, Anton, osteneşte-te, zise el rânjind. Nimeni nu-mi va întârzia înaintarea pe drumul care duce la Nina.

Răsuci cheia în contact şi demară.

*

— Am avut un noroc chior! murmură Nina, încordată, gata să sară pe marginea căii ferate.

— Mda, mormăi Frost strângând la piept valijoara neagră în care se aflau documentele lui Alexandr Piţovski. Să sperăm că tot aşa va fi până la capăt!

Nina îşi amintise că sistemul de alarmă era racordat la telefon. Frost urcase pe un stâlp şi tăiase firele care legau centrul veterinar de reţea. În laborator nu era nimeni. Intraseră. Nina pronunţase cuvintele cheie, luaseră valijoara şi fugiseră nestingheriţi.

*

Sosea trenul.

— Ăsta, zise Frost arătând spre un vagon de vite a cărei uşă nu era bine închisă.

De trei zile de când călătoreau în felul acesta, Mercenarul ajunsese să le repereze de la prima privire. O prinse pe Nina de şolduri şi o ajută să sară, apoi sări şi el.

După câteva clipe se aflau amândoi în vagon, îmbrâncind oile ca să-şi câştige locul. Mercenarul construi mica lor enclavă cu ajutorul a două palete puse în picioare şi fixate în pereţii vagonului. Apoi căută ceva paie curate – sau aproape curate – pentru aşternut.

— Până acum am avut de-a face cu viţei, cu găini şi cu baloţi de paie, zise Mercenarul amuzat. Acum călătorim şi cu oile.

— Sunt drăguţe, uită-te şi tu… zise Nina întinzând mâna ca să mângâie o oaie mare care se apropia fără teamă.

— Termină, zise Mercenarul râzând. Vrei să mă faci gelos?

Nina dădu din umeri amuzată şi se debarasă de rucsac, îl aruncă lângă rucsacul lui Frost şi lângă valijoară, apoi se întinse pe şube. După care se descălţă suspinând de uşurare.

— Înainte de a se face ziuă vom ajunge la destinaţie, zise Mercenarul. Dacă găsim un vas rapid, azi suntem la bordul submarinului. Îţi dai seama?

Mercenarul scoase un mârâit de fiară sălbatică înfometată şi o sărută. În secunda următoare, fata era debarasată de puloverul ei verde. Frost începu să-i „ciugule" sânii cu buzele, apoi îşi vârî faţa între ei şi, apucându-i cu amândouă mâinile, îi apăsă cu voluptate de obrajii lui, zgândărind cu degetul sfârcurile care începură să se întărească.

Excitată şi intrigată totodată, Nina îl întrebă:

— Oh, Hank, ce faci?

Mercenarul ridică capul şi izbucni în râs.

— Încercam să organizez o apropiere Est-Vest, dar e un obstacol de netrecut.

— Zău că eşti nebun, zise Nina chicotind şi desfăcându-i cu înfrigurare fermoarul gecii.

*

De trei zile rătăcea prin Riga. Nu mâncase şi nu băuse nimic de trei zile. Nu făcuse nimic altceva decât să caute şi iar să caute. La început în oraş. Apoi la hoteluri. Locurile publice. Totul. Nu-i scăpase nicio stradă. Era epuizat şi se simţea la un pas de delir.

Cu privirea rătăcită, căpitanul mai făcu o dată turul portului. Deodată, în mintea lui pe jumătate halucinată, încolţi o idee.

De ce se îndârjea să scotocească oraşul? Era clar că nu de acolo vor lua drumul mării! Sudul… Bineînţeles. Partea de sud a oraşului Riga, cu plajele de nisip.

Clătinându-se, dinamizat doar de furia răzbunării, Grigori Pradovsk o porni pe jos spre plaja din sud. Maşina fusese abandonată la vreo zece kilometri de oraş. Acum, când răgazul acordat de Anton trecuse, maşina devenise compromiţătoare. Grigori Pradovsk ştia că fusese emis – sau urma să fie emis foarte curând – un mandat de cercetare cu numele lui.

Acum nu mai avea decât o singură raţiune de a trăi, şi poate de a muri. Răzbunarea.

Se uită la ceas. Şase fără zece. Părăsise joagărul de exact şaptezeci şi două de ore lăsând în urma lui cadavrele lui Feliks şi Pradolin. Pradovsk, aproape imposibil de recunoscut cu faţa năpădită de barbă, băgă mâna în buzunarul pardesiului jegos şi scoase un pachet de ţigări Grifa. Îşi vârî una între buze şi o aprinse, trăgând cu aviditate fumul în plămâni.

Grigori Pradovsk, mândrul şi elegantul căpitan KGB, nu mai era decât o umbră

amărâtă care mergea ca un somnambul pe străzile din Riga. Începuse din nou să fumeze.

Nu se mai hrănea decât cu fumul acru al ţigărilor şi cu ura pe care o avea pentru Nina Merţlota şi acel american cu panglică la ochi.

*

— Şase fără zece, murmură Frost păşind în barca cumpărată de la un pescar. Furchete, vâsle şi un motor de 5 CP, o ambarcaţiune cât se poate de potrivită pentru a ajunge la submarin.

— Aşteaptă-mă o clipă, zise el Ninei. Mă duc să ascund rucsacurile în nisip. Nu ne mai încărcăm şi cu ele.

Mercenarul apucă rucsacurile de bretele şi se duse să le îngroape în nisip.

*

Grigori păşea pe plajă ca un zombi. La dreapta lui, Marea Baltică se legăna, cenuşie, aproape kaki sub un cer de culoarea plumbului. Se apropie de dune ca să evite plasele întinse pe nisip de pescari şi, brusc, crezu că are o nouă halucinaţie.

— Nu… murmură el. Nu… nu e ea… Visez!

Continuă să înainteze. Silueta mică din barcă se întoarse şi fata scoase un strigăt de groază:

— Hank!

Hank… în creierul confuz al lui Grigori Pradovsk, cuvântul ăsta nu însemna nimic altceva decât o onomatopee idioată. Dar recunoscuse vocea! Nina! Nu exista nici cea mai mică îndoială! Părul negru, corpul delicat, sânii rotunzi ca nişte pepeni micuţi…

Pradovsk îşi adună ultimele puteri şi o porni în pas alergător cu revolverul în mână.

— Nina! răcni el spumegând. Te-am găsit, putoareo! Nu mai speram, dar justiţiarii au steaua lor norocoasă.

Degetul lui tremurător se crispă ca să ajungă la trăgaci, în momentul acela Frost apăru dintre dune. Într-o fracţiune de secundă, Mercenarul pricepu tot ce se întâmpla.

— Coboară din barca aia, Nina! ordonă Pradovsk. Vino încet, încet de tot spre mine. Te voi ucide, Nina… Din cauza ta sunt un om terminat. Vei plăti, pentru asta. Dar mai înainte vreau să te aud implorându-mă. Imploră-mă, căţea!

Tânăra femeie stătea încremenită locului şi se uita fix la el cu ochii măriţi de groază. Frost se apropie pe la spatele lui Pradovsk şi înţelese că nu putea să intervină. Degetul sovieticului nu trebuia să facă decât o mişcare infimă pentru ca să se producă împuşcătura. Chiar dacă l-ar fi împuşcat pe acel individ, ultimul reflex al acestuia ar fi fost să apese pe trăgaci, şi Nina ar fi murit,

— Apropie-te, Nina. Apropie-te… repetă Grigori Pradovsk.

CAPITOLUL XII

În momentul acela Frost îşi aminti de achiziţia făcută în cabana de lemn, după moartea lui Feliks. Scoase într-o fracţiune de secundă shurikan-ul din buzunar şi steaua de oţel zbură spre mâna lui Pradovsk. Era riscant dar era singura soluţie.

Un urlet cumplit sfâşie tăcerea nopţii când pumnul sovieticului recepţionă impactul armei. Frost se repezi spre el. Nu putea să tragă. O singura împuşcătură ar fi fost de ajuns ca să adune acolo toată poliţia din partea locului. Pradovsk gesticula ca un apucat. Înspăimântată, Nina fu cuprinsă de panică şi începu să ţipe şi ea. Frost se opri o fracţiune de secundă să apuce pumnalul Gerber, prins de picior cu două cureluşe fine. Cu braţele desfăcute ca o pasăre de pradă nocturnă, Pradovsk se repezi asupra lui.

Lama pumnalului pătrunse fără efort în abdomenul sovieticului care se uită la Mercenar cu ochii măriţi de surpriză şi durere. Apoi Pradovsk căzu pe spate.

— Să fugim! strigă Frost.

Se repezi spre barcă apoi, brusc, îşi dădu seama că acel cadavru înjunghiat lăsat pe plaja ar fi semnalat autorităţilor punctul lor de plecare.

Mercenarul îl apucă pe Pradovsk de subsuori şi îl aruncă în ambarcaţiune sub privirea îngrozită a tinerei femei. Apoi sări lângă ea pe o bancă şi începu să vâslească ca un apucat.

— Asta presupun că e amicul tău Grigori?

Albă la faţă ca varul, Nina dădu din cap fără să poată articula nici măcar un cuvânt.

*

Hula începuse să se facă simţită şi o ploaie liniştită curăţa totul pătrunzându-te până la oase. Hank avea impresia că vâsleşte de o veşnicie. Pântecele spart al lui Pradovsk se umplea de apa care apoi şiroia pe fundul bărcii, formând o băltoacă vâscoasă. La răsărit apăreau primele gene albicioase ale zorilor.

— Lansează mesajul! zise Frost. Nu e mai mult de şapte şi submarinul trebuie să mai fie încă la post.

Nina mânui micul emiţător evitând să privească cadavrul care zăcea la picioarele sale. Încălţările lui Hank alunecau în sângele amestecat cu apă de mare când se sprijinea în picioare ca să propulseze barca înainte.

— Nimic, Hank, murmură ea dintr-o răsuflare.

— La dracu şi la toţi dracii! bombăni Mercenarul. Ai verificat bine azimutul?

— Da, îl asigură Nina.

Tânăra femeie făcu o scurtă pauză, sughiţă, apoi zise cu o voce imploratoare…

— Hank…

— Mda?

— Acum nu ne-am putea debarasa de el?

— Ai dreptate. Maţele au început să-i pută şi asta mă îngreţoşează.

Lac de sudoare, cu şuviţa lungă de păr lipită de frunte, Mercenarul se ridică, îl apucă pe Pradovsk de pardesiu şi îl aruncă peste bord.

— Heringii vor fi foarte mulţumiţi. Şi fileul de scrumbie marinat va fi excelent anul ăsta.

— Hank, te rog, eşti îngrozitor!

Mercenarul se trânti pe bancă fără să răspundă. Îşi privi mâinile julite şi pline de băşici.

— Mai încearcă, Nina, mai încearcă!

— Alo, *Springer,* mă auzi?

Niciun răspuns. Doar pârâitul paraziţilor. Considerând că se afla destul de departe de coastă, Mercenarul trase vâslele din apă. Strânse din dinţi să nu ţipe de durere şi apucă cablul cu care făcea să demareze motorul.

Motorul pocni o dată apoi tăcu.

— La dracu! exclamă Mercenarul.

— Taci! îi ceru fata. Cred că se aude ceva.

Frost lăsă cablul şi se repezi lângă ea, gata să răstoarne barca. Aparatul emitea un semnal deosebit de slab.

Frost mări la maxim volumul sonor.

„*Springer, aici Springer!* Frost şi Merţlota, răspundeţi!”

— Greg! răcni Mercenarul cu o bucurie nebună. Niciodată n-am fost atât de fericit să-ţi aud vocea ta stridentă!

— Trebuie să-ţi placă grozav călătoriile ca să vii atât de departe să recuperezi o lichea de teapa ta! răspunse vocea lui Greg DePaul.

— Mişcaţi-vă! Ne e frig şi prietenii noştri rusnacii se vor lămuri foarte curând. Aud motoarele ambarcaţiunilor pazei de coastă.

Aşteptarea mai dură câteva minute, apoi un monstru marin, negru şi cu apă şiroindă pe el, se ivi din abis. *Springer!*

— Deschideţi-vă cutia de conserve şi aruncaţi scara! strigă Mercenarul. Suntem nerăbdători să ajungem la bord pentru a încheia definitiv apropierea Est-Vest.

Nina chicoti, Greg DePaul trânti o înjurătură.

Sigur, omul de la CIA nu înţelesese aluzia şi nu avea cum să savureze remarca lui Frost.